

Cho Em Gần Anh Thêm Chút Nữa

Contents

Cho Em Gần Anh Thêm Chút Nữa	1
1. Chương 1: Phần 1	2
2. Chương 2: “Chén Gái” Và Một Cái Thai!	6
3. Chương 3: Khi Máy Bay Cất Cá	9
4. Chương 4: Phần 4	15
5. Chương 5: Phần 5	18
6. Chương 6: Anh Là Người Duy Nhất Yêu Em	20
7. Chương 7: Cô Ấy Là Ca Sĩ	24
8. Chương 8: Âm Ảnh Mùa Đông	32
9. Chương 9: Anh Sẽ Yêu Em Mãi Chứ	35
10. Chương 10: Lẽ Ra Anh Nên Trả Cho Em Nhiều Hơn	39
11. Chương 11: Anh Đưa Em Đi Chết	44
12. Chương 12: Người Tôi Yêu Là Một Diễn Viên	49
13. Chương 13: Sinh Vào Mùa Hè	55
14. Chương 14: Một Chuyện Cặp Kè	58
15. Chương 15: Truyện Buồn - Chuyện Buồn	64
16. Chương 16: Đi Biển Gặp Hoàng Tử	71
17. Chương 17: Có Đàn Ông Trong Toilet Nữ	76
18. Chương 18: Có Đàn Ông Trong Toilet Nữ	82
19. Chương 19: Gào, Dối Và Dị Đây Năng Lực - Kí Ức Hình Xăm	88
20. Chương 20: Kì Nữ Máu (hết)	94

Cho Em Gần Anh Thêm Chút Nữa



Giới thiệu

Những truyện ngắn, những truyện dài và cả những cảm xúc lan tràn lớn lên theo tôi mỗi ngày, hãy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-gan-anh-them-chut-nua>

1. Chương 1: Phần 1

Nếu em gặp anh sớm hơn và nhận ra em yêu anh nhiều hơn một cách sớm nhất thì anh... có yêu em không? Chẳng bao giờ tôi hạnh phúc! Chưa bao giờ tôi hạnh phúc! Những thứ hạnh phúc và niềm vui trong tôi không phải chỉ là ngắn ngủi mà nó còn là giả dối và ảo tưởng vô cùng...

Khi tôi mua một cái áo, tôi thấy nó đẹp và thật hợp với mình... Tôi bỏ tất cả số tiền còn lại trong túi ra để mua nó, dù biết rằng nó thật đắt với cái giá cắt cổ như vậy... Nhưng... tôi vẫn mua... Sự lựa chọn sai lầm, vì tôi chỉ mua về để cầm chứ không bao giờ mặc... Chỉ để ngắm chứ chẳng phải để dùng... Số tiền mất đi lãng phí còn tôi chẳng có được cái gì, ngoài sự đáp ứng nhu cầu nhìn ngắm trong thoáng chốc...

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Tình yêu của tôi cũng vậy... Chúng tôi yêu nhau cứ như cách tôi mua đồ, anh chọn tôi và tôi chọn anh – một tình yêu mong manh chỉ đơn thuần phục vụ cho việc làm cảnh... Cái giới hạn yêu đương mong manh gắn kết bởi trách nhiệm của kẻ mua và món đồ người đó có... Sẽ đi đến đâu? Sẽ đi đến đâu? Sẽ đi đến đâu?

...

Nhiều khi, tôi cảm giác như mình là một thứ công cụ tình dục, phục vụ nhu cầu tối thiểu của giống đàn ông trong người yêu tôi...

Một tuần chúng tôi gặp nhau hai lần... ở trên giường...

Khi tôi buồn, khi tôi khóc, khi tôi ốm, khi tôi mệt mỏi... Anh chỉ dừng lại sự quan tâm ở mức độ... nhắn tin...

Ví dụ nếu tôi nói: “Anh à, em mệt quá! Nhớ anh lắm!”... Anh sẽ nhắn lại đại để và chung chung như thế này: “Khổ thân vợ yêu thế, vợ yêu mệt thì về nhà nghỉ đi.”

Cái tôi cần, không phải là sự “khổ thân” và một vài câu nói, tôi cần “sự xuất hiện”... thì câu trả lời lại luôn là: “Anh bận”... hoặc “không được, em buồn cười nhỉ?”

Lần nào gặp nhau cũng chỉ để làm tình... Như một tướng quân... Anh lâm trận và rút lui mau lẹ...

Nhưng tình yêu có phải lúc nào cũng chỉ toàn là tình dục đâu? Nó cần sự quan tâm và ủ ấp khi mùa đông, hơi gió mát khi mùa hè... Tình yêu là chiếc khăn tay lau nước mắt đầm đìa... Là chìa khóa mở nhanh những cánh cửa đóng khép... là phép màu xóa tan mọi niềm đau và xua đi mau mệt nhọc... Tình yêu là khi tôi khóc... là khi tôi mệt nhọc... hình ảnh anh len lỏi trong trí óc, và bàn tay anh bên cạnh xóa tan mọi nhớ mong...

Liệu cứ như thế này... Lúc nào tôi sẽ ra đi...

Chúng tôi yêu nhau vì cái gì? Hay chỉ là bên nhau vì đã quá quen cái cảm giác có nhau bên cạnh? Tôi còn trẻ và tôi muốn sống vui vẻ... không phải ủ dột một cách ngu dốt thế này...

Nhưng mặc cho tôi vùng vẫy trong mớ suy nghĩ ấy... cuộc sống tôi vẫn ngày từng ngày trôi đi y như vậy...

...

Tháng tư thời tiết chuyển mùa, Hà Nội lúc nóng như lửa, lúc mưa lạnh và gió đập mạnh đến tím người...

Tháng tư Hà Nội chuyển mùa và tôi chuyển đổi...

Tôi ghét cái cảm giác tôi một mình nếu kéo còn người yêu tôi cứ ừ lì chỉ biết nghĩ đến bản thân mà không hề biết ân cần vun vén cho chúng tôi... Tôi biết những điểm đến của anh hàng đêm là đâu... Bạn bè anh là ai... Họ và những nơi ấy xa rời tôi... xa rời cuộc đời tôi vẫn sống... một thế giới hoang mang mênh mông... không chỗ chứa dành cho tôi bé nhỏ... Tôi sợ hãi cơ mình lại dù đã cố hòa nhập mình trong thế giới đó...

Liệu rằng những con đường vắng lúc bánh sáng và nửa đêm... những đoàn đua về khuya tiếng xe rên lên rú rít... những âm thanh va đập của pub quay cuồng... có kéo tôi nổi vào luồng xoáy ấy...

Anh đi đêm, anh ngủ ngày... Anh yêu tôi đấy nhưng anh còn mấy người yêu khác nữa... để cặp kè... may may tôi chấp nhận thôi... vì anh còn trẻ và anh cần chơi...

Anh nói vậy...

Tôi thở dài và tôi mặc kệ anh...

Như một con đi có bảo hành và đã qua kiểm dịch... Anh cần thì anh gọi... Anh gọi và tôi đến... Chỉ thế thôi! Sống đơn giản như đời không phức tạp, nghĩ đơn giản để chấp nhận mọi việc một cách giản đơn...

Có khác đi là mấy đâu?

...

Vậy tại sao tôi nói rằng tôi chuyển đổi... bởi tôi đã nảy sinh cái ham muốn phản kháng và chống chọi lại cái cuộc sống bình lặng mà sóng gió hiện tại... vẫn âm thầm chấp nhận anh, nhưng làn sóng ngầm trong tim đang dìm tôi thoi thóp...

Tôi không gò bó nữa, không thể gò bó ột người không hết lòng vì tôi...

Bước ra ngoài thế giới và ngắm nhìn những người đàn ông tuyệt vời đi nào... đó là tiếng nói nôn nao đang gào lên cồn cào trong suy nghĩ của tôi... Dù sao... tôi cũng chỉ mới hai mươi thôi...

...

Ừ, chỉ mới hai mươi thôi, hai mươi mà đã yêu anh được hơn một năm rồi, cuộc đời như vậy là vẫn còn ngắn, những đối với sự gắn bó xác thịt thì như vậy là quá nhiều rồi đấy, nhất là khi nó tẻ nhạt và không mấy tình cảm như thế này...

Tôi giờ bàn ra vẫy taxi, tôi muốn tự đi về, hôm nay, tôi không gọi anh đón nữa, cũng chán cái cảnh ngồi chờ anh rồi rốt cục vẫn phải lết xác ra bến xe bus và... ngồi chờ tiếp...

Taxi... Taxi... có đất một tí nhưng nhanh chóng và không phải mong ngóng...

Anh ư? Là xe bus, chen chúc! Đông đúc và bắt tôi chờ đợi... Trên xe bus có nhiều người, nó đi chậm và đổ bến ở nhiều nơi, họ trả một số tiền nhỏ, để đi một quãng đường dài, và dừng lại ở các bến đỗ, để đón khách mới... Anh cũng vậy, anh yêu nhiều người, họ đem đến cho anh một chút tình cảm ít ỏi, rồi anh trả họ về một bến khác, sau đó tham lam đón những đợt khách tiếp theo... Còn tôi là hành khách trung thành của anh, kể cuối cùng được lên xe và... ừm... trả tiền nhiều hơn số tiền vé, cũng chẳng được anh đáp trả lại gì nhiều... Thế đấy... So sánh, có khập khiễng không?

Vớ vẩn quá... thoáng qua nghĩ thế thôi mà...

Chiếc taxi đỗ xích trước mặt tôi, người lái xe nhanh nhẹn xuống xe và mở cửa, tôi nói cảm ơn, bước vào và đóng cửa lại, vô tình ngược lên... thấy gương mặt quen...

- O, anh!

Một cậu bạn trai của tôi thời trung học. Lớp mười hai, chúng tôi thích nhau, tự ngộ nhận đó là tình yêu nhưng không mấy thiết tha như viễn tưởng về nhau ban đầu, nên chia tay... Thực ra tôi không nhớ rõ lắm, đấy là tôi nghĩ vậy thôi, vì tình cảm lúc đầu thường non và ít, khó làm tôi nhớ lâu... Về phía anh, thì tôi hoàn toàn mù mờ lắm...

Hey ya, đừng vội nói rằng tôi và anh sẽ yêu nhau, như một bộ phim hay cuốn truyện, sự tình cờ diễn ra đây logic... Chẳng có tẹo tình cảm nào mà yêu nhau cả, chẳng có logic nào xảy ra ngay cả khi mà tôi đang chán nản chuyện tình yêu một cách cực độ - và dù có muốn đi chăng nữa, tôi cũng không thích, yêu anh chàng lái taxi... vì taxi... đắt hơn xe bus... Những ý nghĩ ấy... tất tần tật chạy thoáng qua đầu tôi trong năm giây, làm tôi phì cười... Anh nhìn tôi:

- O, em! Dạo này khác thế...

Vừa nói, anh vừa lúng túng bước vào lại vào xe, tôi nắm tay anh giật lại:

- Êu, để em lên ghế trước ngồi, nói chuyện cho dễ nhé!

Tôi hôn hờ, ngồi lên cạnh anh ở hàng ghế đầu...

- Ủa, anh lái taxi hả? Em nghe tụi nó nói là anh học nhiếp ảnh mà...

Tay lái anh có vẻ hơi run, cái xe tải đằng trước, anh không tránh kịp, phanh gấp, làm tôi rụng tim... Mấy việc đó, xảy ra khoảng hai, ba giây gì đó, ngay sau khi tôi hỏi, làm anh không kịp trả lời tôi. Tôi giật mình vì phanh gấp:

- Khiếp! Anh đi gì mà ghê thế!

- Anh mới học lái xe, mượn taxi thành bạn, giả dạng để chạy mấy vòng. Năn nỉ mãi, mới được đóng vai taxi man đấy...

- “Taxi man”... từ mới ư... - Nghe vậy tôi cười sặc sụa, rồi chợt nhớ ra mình đang ngồi trên xe của một tay lái không chuyên, tôi quay lại nhìn anh:

- Trời ơi, liệu vậy hả? Hix... cho em xuống xe đi, em thêm sống quá...

- Đây, em vẫn thế nhé, chẳng bao giờ tin tưởng ở khả năng siêu việt của anh cả. - Anh nói thế và lái xe vù vù trên đường... “may mà đường vắng!” - Tôi thầm nghĩ.

“Lâu rồi không gặp, phải gần hai năm rồi ý nhỉ?”

- Trời ơi mà sao taxi lại có thể mượn được vậy? Công ti taxi không quản lí xe cho tài xế thích dùng bậy thế nào cũng được hả?

- Em ngốc vừa thôi, hâm. Có taxi của cá nhân mà. Xe này bạn anh mua về để chạy taxi. Sao, lâu không gặp em vẫn hâm như ngày nào nhỉ?

- Ờu, anh đưa em đi đâu đấy?

- O hay, em đã nói là đi đâu đâu, đi lượn một vòng nhé...

Chưa kịp để tôi trả lời, anh bắt đầu phóng nhanh hơn, đi ra đường quốc lộ thì chạy nhanh khủng khiếp... tôi co rúm, tay bám vào dây an toàn: ” Em nôn mất thôi, ghê quá!”

- Anh thích đua ô tô lắm... haha. - Anh cười lớn. - Nhưng mà chả được đâu nhỉ, chỉ được đi nhanh thôi, em bình tĩnh sẽ rất thích!

Anh phóng rất nhanh, tôi thì rất sợ, tôi chỉ cầu mong xe dừng lại ngay lập tức, nhìn khuôn mặt của người cầm tay lái với niềm đam mê tốc độ đáng sợ trên đường quốc lộ về đêm, tôi chỉ mong mình còn có thể sống sót trở về...

Anh dừng lại ở một mé đường quốc lộ. Có lẽ bởi đã thấy mặt tôi tím tái, xanh lè... Tôi xuống xe và bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Anh cười:

- Ha ha ha, yếu thật!

Tôi cáu:

- Lần đầu tiên gặp mà định giết người hả?

Chúng tôi ngồi ở ven đường, để cho tôi nghỉ một chút... Ngược lên nhìn trời, anh nói trời đẹp quá và anh thích cảnh sao đêm, giá có máy ảnh thì tốt... Tôi hỏi về việc học của anh, anh nói anh đang học nhiếp ảnh năm cuối rồi... và bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái niềm đam mê ấy, mãnh liệt và điên dại chẳng kém gì với vòng xoáy đường đua và tốc độ của anh... Chúng tôi kết thúc câu chuyện vui vẻ mà tôi không nhận ra rằng, anh hâm đơ và vô tâm đến nỗi, chẳng hỏi quái gì về tôi cả. Lên xe, anh đưa tôi về nhà... may mắn thay, có lẽ anh đã biết xót thương tấm thân nhỏ bé yếu ớt này... nên đã đi chậm lại một chút... khiến tôi cảm thấy dễ thở và bớt sợ hơn. Lúc về đến nhà tôi, chúng tôi có trao đổi số điện thoại cho nhau, anh nói lần sau gặp nhau sẽ đưa tôi đi chụp ảnh cùng...

Nhiều tuần trôi qua, tình cảm của tôi và người yêu tôi vẫn vậy, nhạt nhòa và chỉ là thủ tục chần gối... thỉnh thoảng tôi vẫn nhắn tin với anh bạn cũ của mình... Vì ít ra, anh ta rất lạ và tôi thấy rất vui... Vui thôi, như mọi khoảng khắc trong đời, người làm mình vui cũng giống như kẻ làm mình buồn, chẳng nói lên được một điều gì cả!

Dạo này, người yêu tôi đi nhiều với một con bé, xe bus vắng khách và dường như chỉ có mình tôi với nó, nhu cầu đi lại của nó có vẻ nhiều hơn tôi, nên nó và anh gặp nhau thường xuyên hơn tôi gặp anh.

Chẳng sao cả, cái nghĩa vụ yêu này cũng nên có cơ hội để mà chấm dứt đi thôi...

Mặc kệ anh... đi đi... tôi không còn đau nữa.

Một buổi trưa trời hừng hực nóng như đổ lửa, anh bạn nhiếp ảnh thích lái taxi rủ tôi đi chụp ảnh... Ừ thì đi, dù gì cũng nhàn rồi lắm...

Có lẽ, việc nhận lời này là một sai lầm!

Con gái cần gì ở một người con trai? Phải chăng là cái vẻ ngoài mạnh mẽ và đầy sức hút, bên trong ẩn dấu một niềm đam mê to lớn... Hay đơn giản... chỉ là... nhìn thấy... họ có... cái mình mong muốn và cảm giác... rất cần...

Tôi nhìn chăm chú cái dáng đứng ấy, nhìn không chớp cái ánh mắt chăm chú ấy, nhìn chằm chằm vào cái niềm đam mê ấy... nhìn ngưỡng mộ vào cái sự chú tâm ấy... Nhìn... tôi nhìn... nhìn những gì tôi không còn nhớ nữa... Và cảm giác như là... có cái gì đó trong tôi...

Cuộc đời không phải là những chuyện tình lãng mạn, nó là sự phát sinh tình cảm và sự xuất hiện bất ngờ không tưởng của những thứ tình yêu bất chợt đến, trơ lì và không dễ đi... Tôi thích con người này, tôi yêu cái cách anh ta bấm máy, và say mê cách anh ta sống... Thật như những gì tôi ngóng trông... ở một người đàn ông... thật khác...

Chúng tôi nói chuyện nhiều, anh ấy cười nhiều và cũng phân tích cho tôi nhiều thứ tôi không mấy hiểu về nhiếp ảnh... tôi như một bóng dáng mỏng manh chạy theo anh và không ngừng chớp mắt để nắm bắt mọi thứ xung quanh anh...

Taxi... Taxi... Taxi... đi thì đắt hơn xe bus...

Anh xa quá... Anh xa xỉ quá...

Tôi cảm giác mình không đủ khả năng với tới...

Tôi sợ lắm...

Quay lưng lại... tôi thấy xe bus... tôi thấy chiếc xe đông người, người yêu tôi - giá rẻ... và tôi chưa kịp từ bỏ... và có lẽ cũng khó lắm thay...

Anh, anh có biết tôi thích anh không với anh nhìn tôi hướng về anh như thế? Ngày qua ngày tôi dần vật tình cảm của mình, nhiều đêm tôi khóc, tôi không hiểu mình phải làm sao, nói ra hay chôn chặt, phi lý vậy... thích yêu không lý do... là tôi đó! Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nếu... nếu... gần nhau nhiều hơn... biết đâu... biết đâu đấy...

...

Một chiều mưa bão... Hà Nội ngập chôn mây...

Tôi đang ngồi ở quán cafe ảnh mà tôi và anh hay ngồi... nhớ anh... nhìn ra cửa sổ... cảm thấy lòng buồn... Hai người đàn ông bước vào quán, họ gần như ướt sũng... Họ ngồi xuống chiếc bàn ngay sau lưng tôi... Tôi nhận ra anh... là một trong hai người đàn ông ấy... Tôi với tay... định gọi... nhưng thấy ngại... ngập ngừng... rụt tay xuống...

Anh và anh bạn bắt đầu rũ tóc, và vẩy nước trên người... Họ nói chuyện:

- Cái con bé hay đi cùng mày chụp ảnh là thế nào đấy?

- À, bạn thôi

- Đm, cẩn thận, tao thấy nó có vẻ thích mày, chết mê chết mệt... nhìn mày đắm đuối lắm..

Tôi ngồi sau tim đập mạnh... Mặt đỏ bừng...

Anh châm điếu thuốc, nhả khói... không nói gì. Bạn anh nói tiếp:

- Tao thấy mấy đứa bạn tao quen nó, bảo nó có người yêu rồi...

Anh gắp điếu thuốc, nhìn theo làn khói:

- Thế à? Tao cũng không rõ!

- Ủ, bọn nó bảo con này ngủ nghê chán với thằng đấy rồi, thằng đấy nó ăn nhàm, dạo này chuyển sang con khác, con bé bơ vơ...

- Thế hả. - Anh vẫn như vậy, điều thuốc trong tay và cái nhìn không mấy chú tâm.

- Mày yêu thì cũng đừng chọn loại con gái đấy. Qua tay thằng khác, đến tay mình, nó cũng nát tươm...

Anh cười:

- Bạn cấp ba thôi...

Trời hôm đó, mưa không ngớt... tôi ngồi đó đến khi quán đóng cửa... nước mắt tôi chảy ướt đầm ngực áo... Họ về từ khi nào... tôi cũng không hề hay biết...

Tôi bước đi dưới mưa...

Quần áo tôi ướt dính vào thân thể uể oải... Nước mắt chảy dài...

Xót xa chông chênh...

Tôi cảm thấy... Mình đã... mất rất nhiều... Rất nhiều những điều quý giá... Và lẽ ra... tôi nên gặp anh sớm hơn... Nước mắt làm tôi rất quá... Giá như... anh... cho em... gần anh thêm chút nữa...

Chưa tìm hiểu, chẳng lí do, chưa kịp gần, đã bị đẩy rất xa... Vì trinh trắng là bình phong hay tấm phản nhạt nhòa... hay là vì... đàn ông ích kỉ? Cười tôi thối tha, nát tươm, nhàu nhĩ và hoen rỉ... vì đã từng yêu ư? Chắc gì... các anh... đã còn “nguyên vẹn” chứ?

Taxi à? Taxi... taxi đắt lắm...

...

Mấy hôm sau tôi và anh có gặp lại nhau, tôi vẫn cố tỏ ra bình thường và vui vẻ... Anh thì có lẽ không hề biết về những gì tôi đã nghe được hôm mưa gió đó...

Cảm giác thoáng qua trong tim tôi đau nhói mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt, ánh mắt, nụ cười và niềm đam mê ấy...

Ừm... hóa ra... nó cũng chỉ tầm thường thôi... Tôi bắt giác muốn cười lớn...

Taxi thì cũng như xe bus và giống máy bay... tất cả đều có “giá cả” của nó...

Tôi lại trở về với xe bus của tôi... Thật khổ nạn với quãng đời nén chặt... muốn vùng vẫy... mà ước mơ... trở nên xa khuất... bị dập tắt khi chỉ nhen nhóm muốn bắt đầu...

2. Chương 2: “Chén Gái” Và Một Cái Thai!

Hôm nay Hà Nội trời mưa to dữ dội, qua khung cửa sổ bé nhỏ của căn phòng mình, tôi nhòm ngó đầu đó có tiếng tí tách mưa rơi... Từng khe nứt bám lấy tôi lắm rồi... Tôi tự cảm thấy hổ thẹn với chính mình... về những gì đã trải qua nhanh quá...

Sắp đến ngày tôi và “xe bus” (hãy tạm gọi anh - người yêu chính thức của tôi như vậy) được hai năm... Tôi thở dài khi nghĩ về hai năm ấy, đầy ngán ngẩm... sao mà... nó... dài quá thế...

Bất chợt tôi nhớ tới “taxi” cho dù bạn anh có nói tôi nhàu nhĩ, nhưng ít ra thì... chưa bao giờ, anh thốt ra những lời... nói về tôi như vậy... Tôi chỉ rụt rè vì bức rào cản ấy... mà không dám tiến gần thôi, chứ xét cho cùng, anh cũng đâu phải thằng tồi và đối với tôi - con mắt nhìn anh vẫn đầy ngưỡng mộ và ước ao vươn tới, chỉ là hờn giận tạm thời, thoáng qua khiến tôi hờn trách anh mà thôi... Tin nhắn và nhịp tay bấm bàn phím lập cập theo tiếng mưa rơi bên khung cửa sổ đêm về ướt át: “Anh đang làm gì đấy?”... Nghĩ thế nào... tôi lại giữ nguyên những dòng chữ ấy, và tiếp tục bấm số, gửi cho người yêu tôi... hai tin nhắn chung một nội dung, gửi cho hai người, cùng chung quen biết, nhưng chỉ khác mỗi quan hệ mà thôi... Bất giác tôi thấy việc

làm ấy xấu xa nhưng không hề là tội lỗi, tôi thở dài, nhìn ra khung cửa sổ đầm nước và chờ đợi tin nhắn trả lời... Một giọt buồn rơi...

Người yêu tôi trả lời trước: “Anh đang đi với bạn. Nhớ em nhiều!”... Tôi cười... “bạn” à? hay chỉ đơn giản là người ngồi chung “xe bus”... Ngay sau đó, “taxi” cũng trả lời tôi: “Anh đang đi với bạn. Sao rảnh rồi nhắn tin cho anh vậy, he he, em đang làm gì thế?”

Tôi quăng điện thoại ra góc giường, ngã lưng nằm xuống... Cười... đời quanh quẩn nhỉ? Những tin nhắn cũng chỉ... nhạt nhẽo thế thôi... Những tin nhắn phổ thông, bọn đàn ông đều vậy...

Tự nhiên tôi khóc! Nước mắt cứ trôi đi lênh láng... chảy vào trong tim tôi một dòng máu nóng xót xa... chưa bao giờ... hiện tại luôn luôn là đau xót nhất... tôi cảm thấy... đau đớn vì mình cứ mãi mất... rất nhiều...

Sáng hôm sau trời hừng nắng nhưng đường vẫn còn ẩm lấm... Tôi tỉnh dậy trong cơn buồn nôn và bụng đau quặt quại... Đau lắm... tôi cảm giác như mình không thể lết đi được... tôi gần như bò vào toilet ở trạng thái mê man và đau đớn... Phần dưới bụng như một đoạn dây bị quấn chặt và thắt lại nhiều lần... mồ hôi vã ra... và tôi... ngất lịm...

Tôi tỉnh dậy, không biết bao lâu sau đó, tôi không còn định nghĩa về thời gian để mà nhớ rõ, thấy mình nằm trong toilet, quần áo ướt do dính nước, và bộ dạng thảm hại, nhưng cơn đau quặn ban sáng đã nguôi ngoai... Tôi đứng dậy, nhìn mình trong gương hồi lâu, cảm giác thất vọng bỗng len lỏi trong tâm can, tôi thoáng rùng mình khi lấy tay xoa nhẹ qua bụng... sống lưng lạnh ngắt, và mắt ướt nhoè... Tôi vội vã sửa soạn quần áo, trang điểm và vào bệnh viện tư. Ở đây, bác sĩ khuyên tôi nên đi khám sản khoa và ông ta viết cho tôi một tờ giấy giới thiệu...

Tôi bước vào bệnh viện... trong lòng nơm nớp nổi lo...

...

Lại một lần nữa “taxi” và tôi gặp nhau tình cờ, lúc tôi lên cơn đau bụng và quỳ gục trước cửa toilet siêu thị. Anh đi qua và vô tình nhìn thấy, anh đỡ tôi dậy... Chúng tôi vào quán cafe gần đó và ngồi nói chuyện rất lâu... Tôi cũng xem một vài kiểu ảnh anh mới chụp... Cười... Nói chung cái thái độ quan tâm của “taxi” đối với tôi làm tôi vui... Chuyện gì sẽ xảy ra đây? “Cho em gần anh thêm chút nữa...” tôi lăm bắm trong đầu và nguyện cầu như vậy... chỉ một chút nữa thôi... xích lại gần nhau... xích gần... xích dần...

Một lúc sau “taxi” có điện thoại, bạn anh gọi và anh phải đi trước, tôi ngồi uống nước ở đó... cho đỡ đau và đi sau khi anh đi được một lúc...

Sáng hai hôm sau, “taxi” rủ tôi đi chụp ảnh, tôi đi cùng anh... Rất vui, thú thực là tôi không biết diễn tả cảm xúc và những gì đã diễn ra ngày hôm đó, chỉ biết là nó để lại ấn tượng tốt trong cả tôi và anh, tôi cảm giác... đã có một cái gì đó hình thành...

Tan buổi chụp, chúng tôi đi ăn, anh rủ thêm một vài người bạn nữa, họ hình như đều là đồng nghiệp của anh. Chúng tôi đang ngồi ăn và trò chuyện rất vui vẻ, thì có một anh bạn khác đến... Mọi người ồ lên trách móc anh ta trễ hẹn, sao lại đến muộn thế... Anh ta xuề xòa: “Đi chén gái”... rồi cười hi hi ha ha, cái giọng cười đều giả ghét không thể tả. Thú thực rằng, lúc đó, tôi không hiểu cái cụm từ “chén gái” kia là gì, chỉ biết rằng nó rất làm tôi khó chịu... buột miệng, tôi hỏi: “Chén gái là gì ạ?”... Tất cả mọi người đều cười lớn... Một người giải thích cho tôi một cách hoa mỹ rằng: “Chén gái là vẽ một con đường tuyệt đẹp cho ”cô ấy“. Một con đường màu xanh. Nhưng mình lại đi một con đường màu đỏ song song.”... Tất cả ồ lên cười thích thú... Anh chàng đến muộn xoa tay: “Chén gái đơn giản là tán tỉnh, tà lư, hứa hẹn sau đó lên giường rồi bơ bọ và bỏ!”... Con mắt tôi hướng về phía taxi trần trối... như muốn hỏi: “Anh có chén gái như thế không?”... Các anh mắt lân cận nhìn tôi như hàng trăm, hàng chục cái gậy đầu chứng minh: “Có! Có!”... Bỗng tôi giật mình bởi câu hỏi của anh chàng đến muộn: “Ồ, anh thấy em quen lắm! Anh gặp em ở đâu rồi nhỉ?”... Tôi chỉ cười gượng gạo... Thứ nhất vì tôi không thích cái gương mặt sở khanh của anh ta, thứ hai là vì tôi cũng chẳng gặp anh ta bao giờ mà quen cả! Thật là vô lý!

Một tuần sau đó, “taxi” bắt đầu có những tin nhắn “tình cảm” hơn... tôi nghĩ lí do là buổi chụp hình ngày hôm đó chúng tôi đã có chút tình cảm phát sinh... Người yêu tôi, thì gần như bỏ rơi tôi hoàn toàn, chỉ an ủi bằng tin nhắn nhớ thương nhảm nhí...

Chiều chủ nhật nóng hừng hực, sau những ngày dài mê mẩn bên con bé ngu dốt kia và tưởng như đã quên mất sự có mặt của tôi ở trên đời... và hình như là... cả ở trên giường nữa..., tự nhiên người yêu tôi đến nhà, bấm chuông inh ỏi, kéo tôi ra khỏi nhà bằng được... Tôi miễn cưỡng đi theo anh ta... Ra là sinh nhật một người bạn của anh... Chủ nhân của buổi sinh nhật ngày hôm ấy làm tôi thực sự bất ngờ... Tôi thề là tôi không thể tưởng tượng được rằng... có thể lại chính là anh ta... kể đến muộn trong buổi đi ăn lần trước với “taxi”... Anh ta cười nói túm tít khi nhìn thấy hai chúng tôi...Ồ lên đầy ngạc nhiên khi bắt gặp tôi... Người yêu tôi giới thiệu... Anh ta nói đã quen từ trước rồi... nhìn thật nham hiểm...

Buổi sinh nhật hôm đó là một buổi sinh nhật kì thị, ít ra là bản thân tôi nghĩ thế... con gái ngồi ra một bàn riêng, nói chuyện và... cắn hạt dưa, chấm mút bánh ngọt... còn đám con trai thì ngồi một góc bìa rượu bù khú... tôi thấy anh ta thì thầm với bạn trai tôi rất nhiều và hai kẻ đó thường xuyên cười lớn...

Tôi khó chịu vô cùng...

...

Những ngày sau đó tôi và “taxi” vẫn nhắn tin cho nhau, nhưng tôi cảm thấy hơi ngại ngại như mình đang là kẻ che giấu một điều gì đó... Thứ bảy, anh ấy vừa trở về sau một chuyến đi thực tế dài ngày để chụp ảnh phong cảnh, anh hẹn tôi đi uống cafe... Cafe cũng tốt và cafe cũng thích, chuyện trò thoải mái và tôi lại được xem ảnh anh chụp...

Tôi bước vào cửa quán và nhìn thấy anh đang nói chuyện cùng một ai đó... Tôi nhìn kĩ hơn thì ra là thằng cha nham nhở đến muộn vì chén gái hôm nào... Nhìn thấy hần tôi lạnh toát sống lưng... Tôi nhẹ nhàng kéo chiếc mũ rộng vành đội vì trời quá nắng, kéo che mặt... rồi chậm rãi và từ tốn, ngồi vào một bàn ở khúc khuất sau lưng hai người...

Lại một lần nữa... tôi đóng vai... kẻ nghe lén!

- Thật không? Mày nhìn thấy nó vào bệnh viện phụ sản à?

- Tao nói dối mày làm đéo gì, tao thấy nó vào đấy mà, thảo nào, hôm đầu tiên gặp ở chỗ đi ăn, tao thấy quen quen...

- Ừm...

Trời ơi, cái quái mẹ gì thế này...

- Tao đoán là nó đi phá thai đấy...

- Điên.

Trời! Không! Tôi chỉ muốn bật dậy và gào lên: “Không! Không phải vậy!”

- Mày không tin à, mày thích nó chứ gì, nó yêu cái thằng bạn tao, thằng đấy sở Khanh vãi đái, hơn tao nhiều... con nào vào tay nó, mà không nạo phá vài lần, hơi lạ đấy!

Trời đang nắng không hiểu sao chuyển đông như muốn mưa xầm xì... Tôi tái mét mặt.

- Tao thấy nó đi cùng thằng bạn tao hôm sinh nhật tao... có hỏi qua, chén nhau gần hai năm rồi đấy, mà thằng này vẫn phóng khoáng hào hoa lắm. Chúng tao con này phải làm sao đấy, không thì đéo con nào chịu để người yêu đi trăng hoa như thế. Mày công nhận không?

Tim tôi như quặn lại. Hai răng va đập vào nhau... vô thức tôi cắn môi đứt máu... máu chảy xuống chiếc áo trắng đang mặc... thấm thành từng giọt đọng lại màu đỏ thẫm... tôi run lên... người tôi run lên...

- Thôi, mày đừng nói nữa.- Anh hút thuốc, và xua tay đi... cơ mặt co rúm lại dường như tức giận.

- Tao cũng chỉ muốn tốt ày thôi...

- Biết rồi!

- Mày phải suy nghĩ cho kĩ! Thà đi đá phò còn hơn ăn sái của bạn bè.

- Tao cũng thích nó, nhưng đúng như mày nói đấy... đàn ông... không ai chịu nổi nỗi nhục này... - Anh cười...- Hôm nay, tao hẹn nó ở đây... giờ nghĩ lại đúng là không nên gặp... Thôi... tao với mày, về trước đi, tao không muốn gặp nữa, phiền lắm... lại không dứt được...

Hai người đàn ông cười, rồi đứng dậy thanh toán đi về...

Điện thoại tôi rung... Trời đột nhiên mưa dữ dội. Có một tin nhắn: “Anh xin lỗi, anh có cuộc hẹn phỏng vấn gấp, anh phải đi, không đến được! Hẹn em khi khác nhé!”... Nước mắt tôi chảy, rớt xuống màn hình điện thoại... Người gửi: “Taxi” - Tôi cười... Nếu cứ bất kì người con gái nào, vào bệnh viện phụ sản cũng chỉ để phá thai, thì không ai bị bệnh phụ khoa nữa rồi... Tôi lại cười... và mưa thì vẫn rơi... Ôi cái bệnh của tôi... khiến tôi trở thành đứa con gái... phá thai cơ đấy... Còn hi vọng nào nữa không? Bỏ mặc một đứa con gái vô tội oan uổng giữa trời mưa dông và nước mắt rơi đau xót lòng?

Xót lắm, đau lắm... tôi mở túi, lấy vỉ thuốc giảm đau, nuốt một viên... đau quá... cơn đau vẫn cắn xé mỗi khi tôi suy nghĩ như thế này... Nhục! Ngu! Ngốc! Điên dại! Quần quai! Khốn nạn! Tất cả những cảm xúc đó bám nát thân xác và trí não hao gầy của tôi...

Tôi nguyên rửa, tôi oán hận, tôi khinh bỉ, tôi phỉ nhổ... Cuộc đời quá bất công... Chó má! Tôi gào lên... Tôi muốn làm như thế... và... tôi khua tay... cốc cafe văng xuống đất... vỡ toang...

Bất giác tôi nhớ tới thói quen “chén gái”, nhớ tới hai đường thẳng xanh - đỏ song song! Ồ, bọn con trai, tốt nhất chỉ nên “chén gái” và mãi mãi như thế... Biết yêu thương của chúng nó là gì không? Là cứ mỗi mồn đi bới lông tìm vết, là cứ lê lét chọn lọc những mối tình và liên tục đi phá trình để chén... là oán trách là hờn ghen... là cầm hận trong phổi, và đón đau suốt đời... người con gái... Lại một lần nữa thất vọng bởi những góc nhìn đàn ông... tôi bị xem như một kẻ thủ ác, trong khi... chỉ là nạn nhân...

Chuông điện thoại...

Lại...

Reo lên...

Màn hình là...

“Xe bus”

- A lô, em à!

- Ủ, sao anh?

- Anh... anh...

- Chuyện gì...

- Con nhỏ đó...

- Ủ, biết rồi... làm sao?

- Nó bảo nó có thai...

Điện thoại của tôi văng xa... Tiếng tút dài hay tắt lịm của con tim đau nhói...?

3. Chương 3: Khi Máy Bay Cát Cá

Khi đàn bà cầm hận và phẫn nộ, sự trả thù còn cay độc và am hiểm hơn cả đàn ông... Hậu quả... sẽ là không thể tưởng tượng... Xin a... đừng làm ai hận...

Lại một lần nữa tôi bước ra đường khi trời mưa và trong lòng bão, ưng lần này tôi chạy... chạy bằng hết sức tôi có thể... chạy không chỉ bằng thể xác mà còn bằng cả tâm hồn đang hoang mang... Có cần thiết mưa phải rơi ư thế này? Có cần phải dầm nước khi bước chân run rẩy và sệt sệt ư vậy...

Ông trời, quả thực, ông không công bằng với tôi hay tôi không công bằng với mình đây?

Đêm buông xuống dần và cái bước chạy điên loạn của tôi đưa tôi về con phố xa nào tôi không còn rõ nữa... Tôi ìn đường vắng, tôi ìn mì đắng... chắc hẳn lúc tôi chạy ư thế, rất iều người ìn tôi rồi... Sao giờ đây, tôi đứng lại... lại chẳng có ai còn ìn tôi nữa...

Này các người, ìn đi, ìn đi, ìn cho kĩ... Tôi muốn hét lên ư thế...

Rồi tôi chợt ận ra rằng... đêm đã phủ bóng từ bao giờ... và chẳng còn mấy ai ở trên đường để ìn tôi điên loạn nữa...

Tôi lững thững bước đi...

Tôi chẳng muốn về à...

Tôi đi về phía khu chung cư đứa bạn thân ất của tôi sống...

Có lẽ... nó là chốn yên ổn cuối cùng...

Tiếng lòng tôi rung lên bần bật...

Mưa đã tạ ưng nước mưa dí trên thân xác hoang tàn của tôi làm tôi lạ...

Thang máy chạy a vun vút...

Tôi gõ cửa mở...

Và...

Tôi ngã gục...

Ngất lịm đi...

...

Sáng tôi tỉnh dậy thấy quần áo trên người mì không hề ẩm ướt, nằm trên giường và ấm áp trong chăn... Tôi uể oải bò dậy đi đá răng... tôi chẳng ngạc iên vì ững gì đã xảy ra với tôi và với bộ quần áo trên người... bởi tôi biết, bạn tôi đã giúp tôi thay đổi đồ ướt ẹp bấy ấy...

Tôi bước ra từ à tắm, vuốt mái tóc bù xù, con bạn đang hút thuốc bên cửa sổ... điệu sobrania dài tha mả... cột khói bay ra chậm rãi và đều đặn ư ip thở của nó... Nó lấy một ngón tay, úng ẹ vào li cafe... vẩy vẩy ra ngoài cửa sổ

- Mày bản thể mày? - Tôi cười nói.

- Bản thể nào bằng mày hôm qua, hôm không chịu được.

- Ủ, tao xin lỗi!

- Thế có chuyện gì? - Nó nói mà không hề ìn tôi... vẫn nghịch li cafe, ngúng nguẩy với điệu thuốc và mắt ngược ra ngoài...

Câu hỏi đó của nó làm tôi chợt ớ tới chuyện ngày hôm qua... Mọi chuyện ập về ào ạt... tin ắn, cuộc đối thoại quán cafe, chuông điện thoại... và... cái thai... Tất cả ập về ư đập vào đầu tôi hàng vạn ất búa... Tôi bật khóc... Nước mắt lại vội vã làm đau đốn lòng... Tôi vô thức vò tóc ư điên dại... tôi ngồi khuyu xuống sàn...

Con bạn hoảng hốt, nó chạy đến chỗ tôi, lỡ tay quệt phải li cafe rớt xuống sàn vỡ tan... ững giọt cafe lê lảng... nó ngoái lại ìn, giấy lát... nó mặc kê... chạy đến ôm tôi:

- Sao thế mày? Kể đi... con điên, đừng khóc nữa...

Và thế là... tôi... bắt đầu kể!

...

Bạn thân!

Nó và tôi quen nhau từ cấp hai, đến bây giờ, chắc cũng phải chục năm rồi... Nó khác tôi ư trời khác đất, đáng ra phải rất xung khắc ưng chúng tôi lại rất thuận hòa, iều lúc tôi nghĩ rằng tạo hóa đã tạo ra cho tôi một món quà chuẩn mực, để vực tôi dậy mỗi lúc tôi gục ngã... người đó chỉ là nó...

Chúng tôi khác nhau mọi điểm, ưng giống nhau duy nhất ở cách yêu... Người yêu nó cũng hẳn là một thằng tồi... Cũng giống ư người yêu tôi – một người không tốt! Chúng tôi có ưng thói quen nực cười, là nó khuyên tôi bỏ người yêu và tôi cũng khuyên nó ư vậy. Nó nói với tôi rằng làm sao có thể chịu đựng nổi một thằng người yêu chỉ xem bạn gái ư của để dằn, ăn mả, lằm le chề chén rồi thả thối mới quay về... khôn! Tôi cũng hỏi nó rằng, tại sao nó có thể yêu một thằng đàn ông vô dụng, chỉ biết bay lắt...

Và vậy là... chúng tôi lại im lặng mỗi khi trao đổi về vấn đề này, chẳng đứa nào bỏ được bạn trai cho dù ưng thằng con trai ấy có tồi đến mấy...

Ưng xét cho cùng, cô ấy, chỉ là nó, nó - bạn tôi... vẫn mậ mẽ hơn tôi rất iều... và dẻo dai hơn tôi biết bao iêu, trong vấn đề... chịu đựng!

Một ngày, chúng tôi đang đi shopping, cô ấy nhận được điện thoại của người yêu... Cái thằng tồi ấy, gọi cô ấy đến đón ở... à nghỉ...

Cô ấy thở dài... rất iều lần ư vậy! Thằng chó ấy, đối với tôi, nó là một thằng chó... hẳn gọi bạn tôi mỗi buổi sáng khi thức dậy ở à nghỉ, trần truồng và ông ọng cùng lũ bạn đói khát tì dục và ham hố quay cuồng của chúng nó...

Ai đó có biết cái trò mà bọn đàn ông gọi là “pháo dàn” không? ư vậy đó, sau ưng đêm căn thuốc điên đảo, đám chó đay dặt một đứa con gái ấy lên taxi, chạy về à nghỉ ruột ở Gia lâm, sau đó mằn và chung nhau hưởng cảm giác thú tì... Sáng dậy uể oải... vậy là gọi bạn tôi đến đón...

Tôi thương cô ấy lắm... tôi luôn có cái sự an ủi biện mĩ cho tì yêu của mì rằng, người yêu tôi ít ra lang chạ ưng không bao giờ ư vậy...

Còn thằng chó kia, giải thích với bạn tôi thế này: “A yêu em nên mới không dắt em đi đêm cùng!”... Ý hẳn là tì yêu của hẳn vĩ đại biết bao, bỏ rơi bạn tôi đi chơi... để trá cho bạn tôi bị... “pháo dàn”...

Ngày qua ngày, cô ấy vẫn lẳng lặng ư vậy. Thật điên rồ, chẳng khác nào yêu một thằng nghiện công tử... Cô ấy cười, khi nghe tôi nói thế... “Trót và lỡ!”

Rồi một hôm, tôi bất ngờ trước phản ứng của cô ấy... Đứng thẳng dậy và vứt bỏ thằng chó kia, một cách bất ngờ và mậ mẽ chưa từng thấy...

Lần đấy, cô ấy đến đón hẳn ở à nghỉ, đón về và ném hẳn về à sau đó phóng xe đi thẳng...

Hẳn có lẽ sẽ không bao giờ hiểu vì sao cô ấy lại bỏ hẳn, vì vậy mà đến tận bây giờ hẳn vẫn lẩn bò ư một con chó không hơn, cầu xin tha thứ và hứa sẽ thay đổi... Cô ấy cười, không trả lời...

Ưng tôi biết, tôi biết rất rõ lí do vì sao...

Vì một cơn đau bụng... và vì cô ấy chẳng thể làm mẹ được nữa...

Cái thai hai tuần tuổi, bị hẳn đạp trong mưa... vì cô ấy khóc xin hẳn đừng đi nữa... Lúc ấy, cô ấy chẳng hề biết mì có thai... Hẳn đạp cô ấy đi và nổi điên ư một thằng khôn... Cô ấy ngất và tôi là người đưa cô ấy đi và cùng nghe cái tin sét đá ấy...

Thằng khôn nạn kia bốn ngày sau... gọi điện thoại khi mờ sáng xin lỗi và bảo cô ấy đến lôi xác hẳn về... Lết ra khỏi tấm ga giường đầm máu... cô ấy đi đón hẳn... Và xóa hẳn khỏi cuộc đời mì...

Tôi kể có lẽ sẽ chẳng được rõ ràng, ưng tôi thực sự hoang mang đến lú lười mỗi khi ớ lại chuyện này, nó làm mỗi khi ớ, tôi đau quặn ruột... với vô vàn ưng nỗi tổn thương... tôi không thể hiểu sao bạn tôi vẫn có thể sống trong đau đớn ưng ấy... tôi thương cô ấy vô cùng... Thở... dài... hít sâu... số phận thật bất công... Giá ư... hẳn đừng có đạp cô ấy đi, ở gần cô ấy thêm chút nữa... để biết... có một đứa con đang cùng mẹ nó quỳ lạy nếu chân hẳn dưới mưa... thì... có lẽ... kết quả... dù có tồi tệ cũng không bị đát ư thế này...

Mất tôi... ngăn nước... Ôi... ưng xót thương?

...

- Cái gì?

Nó cười sảng sặc, khi nghe tôi kể... Mắt nó đỏ hoe ưng vẫn cười to lắm!

- Thằng chó chết mà mày gọi là taxi ấy, tao xin thề đấy là một thằng hèn đồn mạt ắt mà tao từng biết, ưng cũng không ắt thiết phải giết chết nó đâu... vì đàn ông bây giờ iều thằng ngu lâu ư vậy. Còn thằng điếm đực người yêu mày, cái thằng chim công cộng giống thằng người yêu cũ của tao, phải giết, phải thiến nó đi! Thằng chó!

Tôi chỉ biết ôm nó khóc:

- Xe bus và taxi, tao bị say xe rồi, chẳng đi được cái gì nữa...

Nó ôm tôi, ôm chặt lắm...

- Ngoan nào mày, cố lên...

- Tao không biết tại sao tao lại rẻ rách thế này...

- Mày đừng nghĩ đến xe bus và taxi cùng cái sự liên tưởng ngu si của mày nữa. Nghe tao nói đây này: Nếu thằng chó kia và thằng chó đó, nó là xe bus và là taxi thì mày và tao là máy bay và tên lửa! Rõ chưa? Chúng ta, tao và mày, sẽ đi a hơn chúng nó. Mạ mẽ lên mày, máy bay a ưng rơi là chết, bây giờ, mày hãy lựa chọn a dù cho dễ chết còn hơn lê lét với ưng thứ tầm thường kia!

Tôi khóc... thực sự thì tôi cũng chẳng còn đủ tâm trí để mà hiểu ưng gì nó nói... Quá mơ hồ, ảo tưởng.

- Xử lí xe bus trước ế, máy bay của tao...

Nó nói có vẻ đầy mĩa mai... tôi biết nó cũng ư tôi thôi, xót xa iều lắm... ưng thù hận chất đọng trong nó iều hơn tôi biết bao iều.

- Tao không còn đủ sức nữa đâu mày, tao bỏ cuộc thôi, tao đầu hàng rồi...

- Mày đầu hàng cũng phải để cho con chó cái và cái thai ngu ngốc kia thất bại. Mày không được thất bại một mì... nghe tao...

Nó nói giọng đầy cay độc, rồi chạy ra lấy điện thoại đưa cho tôi:

- Gọi cho thằng điếm kia đi mày, và nói, như ưng gì tao nói, ok?

Tôi run, tôi mệt, tôi ìn bạn tôi, nó vỗ vai tôi ư nói: “Nào, mày dũng cảm lên!”

...

- Alô, a à, em xin lỗi, lúc nãy, em shock quá...

- Ủ, không sao,

- A đừng giận em ế,

- Ủ, a không giận đâu, lúc này, a đang hoang mang quá, chẳng biết làm sao cả...

- Mì gặp au đi a...

...

- Ha ha ha, thằng điếm ấy mà hoang mang ư? Nó đồn mày đấy, thấy chưa, khi gặp khó khăn, bọn đàn ông luôn trơ trên ư vậy để cầu xin đấy... Mày gặp nó và làm theo ưng gì tao nói đấy...

...

Ủ, đúng rồi, đã đến lúc phải làm máy bay mà bay anh hơn tôi, ù lì dưới đất để cho xe cán bẹp... Lòng căm hận trong tôi lớn dần lên... Chúng tôi, tôi và bạn tôi, ư hai khối si vật được si ra từ đau đớn và tổn thương... muốn nổ tung và đang bùng phát...

...

- Bây giờ, a đi làm ư thế nào?

- A không biết nữa...

- Cô gái đó, có biết gì về gia đình a không?

- Không, em biết tí anh mà...

Biết tí a ư? À ừ, tí a cũng giống ư bao thằng đàn ông khác, chén gái và giấu giếm không muốn để lại dấu vết nên chẳng muốn ai biết về gia đình.

- Ừ... A nói với nó là em là chị gái a đi, con gái dù gì cũng dễ nói chuyện hơn con trai... chuyện này...

- A... a... không muốn em phải...

Cứ ư thế, nói chuyện qua lại một hồi lâu, a ta cũng để tôi làm “chị gái,” tôi muốn cười lớn quá... trời ơi... thế giới toàn một lũ ngu dại... Rồi a ta gọi điện thoại cho đứa con gái kia, nói rằng có chuyện phải đi xa, rằng đã nói chuyện với gia đình về chuyện của hai đứa và chị a ta muốn gặp nó.

...

Tôi không biết đứa con gái kia đã nói gì với a ta qua điện thoại, ứng chúng tôi đã có một sắp xếp hoàn hảo cho cuộc lá mặt của a ta và cuộc gặp gỡ của tôi với đứa con gái và cái thai của nó...

Nó lễ phép chào tôi, trong nó, ư chỉ mới học cấp ba... Sau một hồi nói chuyện, thì ra là ư thế thật... Tôi tự nhiên động lòng thương nó, mới có lớp mười một, sao mù quáng ư vậy chứ? Bỗng nhiên, ở đến lời của con bạn, đàn bà khi muốn sở hữu thì còn thủ đoạn và am hiểm hơn đàn ông và ắt đi, tôi không được phép động lòng thương đối thủ...

- Em có muốn giữ cái thai không?

Nó im lặng không nói gì...

- Em yêu Bi không?

- Bi?

Tôi buột miệng, cái tên Bi, là cái tên tôi hay gọi a ta... mĩa mai thay, nickname tì yêu đấy...

- Ý chị nói là Cún ă?

- Ồ, em gọi nó là Cún à? - Tôi cười - Ồ à chị vẫn gọi nó là Bi...

...

- Tao chỉ muốn ở một bãi cười ra đấy mày ă! Cún à? Với tao là Bi, với con bé kia là Cún, chắc với mấy con khác là chó hay là chuột cũng nên. - Tôi kể lại với con bạn thân, rồi cười sắc súa...

Tôi chưa xót ở về ngày đầu yêu au, chúng tôi nói phải gọi au bằng “tên bí mật” mới tì cảm, hóa ra là, với cô gái nào, a ta cũng có cái “tên bí mật” cả... Giả dối bao trùm cuộc đời bi đát của tôi.

- Thế con bé đó, nó muốn gì?

Câu hỏi của con bạn kéo giật tôi về với thực tại oái ăm:

- Nó không muốn phá.

Đưa hai miếng sobrania vào miệng, con bạn châm thuốc, hít một hơi sâu:

- Nó không muốn phá hay là không có để mà phá? Bọn óc bây giờ am hiểm lắm!

- Ý mày là sao?

- Mày không chịu động não một chút đi. Sao mày không nghĩ, người yêu mày chán rồi, chén chán rồi, muốn bỏ, nên con óc nghĩ ra lí do nứu kéo?

- Tao... tao...- Tôi lúng túng!

...

- Chị nghĩ em nên suy nghĩ kĩ, một đứa con chẳng thể núm chân một ông chồng. Hơn nữa, một đứa trẻ chẳng thể khiến một người đàn ông yêu mẹ của nó...

Chúng tôi, con bé đó và tôi, nói chuyện rất lâu...

- Ừm... vâng... em sẽ...

Nó khóc!

- Chị sẽ đưa em đi...

- Không, em tự đi một mình... được mà...

- Không... chị không thể để em một mình, thằng em trai chị lại đang ở xa...

Dần co một lúc, cũng quyết đị rằng, tôi sẽ đưa con bé đi...

...

Bệ vệ phụ sản, một buổi chiều ạt nắng... in ững người đi ra đi vào... con bé... hoảng sợ... mặt nó tím tái in tôi cắn môi... Lòng tôi đau quặn thắt... Trong lúc chờ đến lượt... con bé cứ run bắn lên, tôi nắm tay nó lại... rồi đến khi y tá gọi đến tên nó... thì nó bỏ chạy...

Tôi chạy theo, núm tay nó lại... nó khóc:

- Em xin lỗi, em xin lỗi... cho em về đi.

- Chuyện gì thế?

- Em không... em không...

Tôi sức ố đến ững gì bạn thân tôi nói “biết đâu nó không có thai”... Tôi buông tay con bé ra... in vào nó... in... cái in xoáy sâu... tôi cảm ận được và nghe thấy tim nó đập hoảng loạn. Tôi chỉ vào ngực nó:

- Em!

- Giọng tôi kéo dài rất cao. - Tôi di tay xuống bụng rồi vung tay tát mạt:

- Không có phải không? Đừng lừa chị!

Tôi rút tập tiền đã chuẩn bị trước, ném vào mặt nó rồi lạ lừng quay lưng bước đi...

Tôi mở điện thoại, bấm số:

- Xong rồi đấy! Vĩ biệt a, đồ hèn hạ!

Tôi không bao giờ lí giải nổi cho hà động và cảm xúc của tôi lúc đó! Chỉ biết rằng... tất cả chỉ mới là sự bắt đầu...

Máy bay... mới chỉ... vừa cất cá thôi...

...

Tôi về à, bạn tôi đang ôm bụng... nó đau... vật vã, nước mắt nó chảy ròng ròng...

Tôi chạy đến đỡ nó lên giường... Nó hỏi tôi...

- Sao rồi mày? Phải làm... phải làm... cho tất cả ững kẻ làm mình đau phải ục!

...

4. Chương 4: Phần 4

Nhục ư? Đúng rồi! Nhục nhã!... Anh ta... sẽ nhục... đứa con gái kia... sẽ nhục...

Vậy... tại sao... tôi vẫn cứ đau nhiều thế?

Mọi chuyện... mới chỉ... bắt đầu thôi...

Giờ đã cuốn đôn đau vào đời như thế đấy...

Ai làm người đau, giờ có thấy mình đau?

Đúng như tôi nghĩ, mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thôi và tôi vô tình đã chính là người bắt đầu mọi chuyện... Tôi đã bắn rơi máy bay khi chính tôi là người lái nó và ở phía dưới kia... là mặt đất với đầy rẫy các loại xe qua, trong đó có cả... taxi và xe bus... Tất cả đều bị mảnh vỡ của máy bay rơi làm cho nát vụn...

Tôi nhận được tin nhắn lúc hai giờ sáng, một tin nhắn dài của một người đàn ông không lạ và tất nhiên là từ một số quen... Tin nhắn khiến cho tôi hụt hẫng cả đêm và nổi điên ngay tức khắc... Tôi bám lấy khoảng không gian là những bức tường lạng lẽ và sợ hãi trốn tránh những tấm gương đột nhiên cảm giác như chi chít trong phòng...

Tôi sợ hãi và kinh tởm chính tôi, tôi không còn dám soi mình nữa... không còn dám nhìn thấy tôi nữa...

Cái tin nhắn ấy đã biến tôi thành con quái vật... Hay chính tôi đã là một con quái vật từ lâu rồi và giờ tin nhắn đó giúp tôi nhận ra điều hiển nhiên ấy... Nước mắt không chảy, cơ hàm không cử động để rên lên những tiếng kêu đau đớn... nhưng sự cào cào đến rách cả mảng vôi vữa tường rơi lả tả...

“Anh xin lỗi em vì tất cả, anh đã rất hối hận vì đã không tốt với em nhưng điều anh hối hận hơn là đã yêu em và làm em yêu để khiến em trở nên tàn nhẫn... Sự thật này đã khiến anh nhận ra rằng anh là người có lỗi và sai lầm trong tất cả mọi chuyện, nhờ cú shock đến từ em, anh sẽ thay đổi... nhưng em à, em cũng sẽ hãy thay đổi nhé... Đừng nhẫn tâm và độc ác như thế, nó không giống em... Đứa con gái ấy, chỉ mới lớp mười một thôi mà em, tại sao em lại làm vậy. Cô ấy đã tự tử đấy... Em à, rất may là không sao, nhưng cái thai đã bị sảy. Anh không trách em, anh chỉ trách mình. Anh không xứng đáng với ai cả. Anh chỉ nhắn tin để xin lỗi vì tất cả, xin lỗi về khoảng thời gian qua và xin lỗi vì đã làm em thay đổi tồi tệ đến thế. Cảm ơn em! Không phải nhắn lại đâu!”

Tôi... tôi đã làm gì vậy? Tôi đã làm gì thế này... Tôi vẫn cứ nghĩ đây chỉ là một trò chơi và trò chơi đã kết thúc khi tôi đóng khép tất cả lại bằng một cú hích... nhưng không... tôi đã bắt đầu một nỗi đau... Nó xuất phát từ một người đàn ông nhưng nó lại đi đến với rất nhiều người đàn bà... ít nhất... là hai người... tôi và cô bé đó... Tôi nghĩ là cô ấy không có... không có cái thai nào cả... Nhưng tôi đã sai ư? Không có... thì làm sao mà sảy...

Lương tâm và sự cắn rứt sẽ chìm chết tôi mỗi ngày... không phải là nỗi đau thể xác mà sự tan nát của tâm hồn... và tâm hồn ấy sẽ điều khiển bản thân tôi tự thiêu đốt thể xác yếu đuối này...

Tôi không biết nghĩ gì cả, chẳng thể nghĩ gì cả, chỉ thể quay cuồng cho qua khỏi cơn say đến ngêthở đêm này... Cái đêm tôi nhận ra mình chẳng phải thiên thần mà hoàn toàn chỉ là... quái vật!

- Hãy đến thăm nó, vì chúng ta đã sai. - Bạn tôi mạnh mẽ nói, cô ấy không chút sợ hãi, một nét nhíu mày, hay một cử chỉ nhăn nhúm nào trên cơ mặt đang căng ra bình thản. - Nhưng dù sao cái thai thì cũng sẽ phải phá, mà đừng hoảng loạn, tự tử chỉ là cách ngu dốt của một con đàn bà yếu đuối. Nó còn quá trẻ và nó đã làm vậy, điều ấy... chẳng phải lỗi của mày, hiểu không? Dù sao thì nó vẫn còn sống, tức là ông trời không cho nó chết và ông trời cũng nói với mày rằng, mày chẳng hề sai tí nào!

- Nhưng tao... tao...

- Thôi nào, tất cả chúng ta đều là đàn bà, hại nhau không có nghĩa là không yêu thương nhau... Hại nhau chỉ vì chưa tìm được cái đàn bà cùng đau trong nhau mà thôi. Tao nói rồi mày không sai. Còn lời xin lỗi của bọn con trai... hãy chấp nhận nó như là mày có thể... thể thôi... đừng suy nghĩ về sự ảm nản của bọn nó... Chỉ là một cái xe, hết xăng và trục trặc máy không thể đi nên trùng lại, nhưng khi lại có thứ nó cần rồi... nó sẽ lại lăn bánh và chà đạp con gái như sàn bằng trên những con đường bánh xe chèn qua... Thế thôi!

- Tao thấy tao thật độc ác, tao kinh tởm tao! Tao không muốn gặp ai cả. - Tôi hoảng loạn và gào khóc...

Vẫn cái giọng bình tĩnh trịch thượng, con bạn nói đều đều... Nó bước đến bên chiếc piano với những phím nhô đen trắng không đều ấy... Và bắt đầu chơi một bản nhạc dài... Bản nhạc xoáy sâu vào lòng tôi tan nát... Những âm hưởng dữ dội vang lên và đi vào trái tim tôi bóp nghẹt hơi thở tôi sợ hãi... “Định mệnh - số 5” của Beth... Tôi hiểu âm thanh của “Định mệnh” nhưng tôi cảm nhận sâu sắc và thấm thía hơn cái từ, cái tên của số 5 này... có nghĩa là “Định mệnh”...

- Tại sao lại là “Định mệnh” hả mày? Sao không phải là Es-dur? Sao không phải là một cái gì đó khác... Bởi vì nó phải là “Định mệnh”. Đơn giản thế! Khi tao học đàn, người ta bảo tao rằng, chơi piano chỉ dành cho người quý tộc... Tao chẳng phải quý tộc, tao học chơi piano để chứng minh rằng, người chơi đàn đơn giản chỉ là một nhạc công. Cũng giống như khi tao yêu thằng đó, để chứng tỏ cho nó thấy nó cần tao, chứ không phải như nó nghĩ... tao cần nó... Và nó làm cho tao đau đớn... đến mức tao đã phải ra đi... Mày hãy nghĩ đơn giản vấn đề đi... Mày không thể cứ đau rồi chết... mày dù đau vẫn phải cứ lết đi... người chơi đàn chỉ là một nhạc công, mày làm đàn bà tổn thương vì đơn giản mày cũng đã bị tổn thương vì là đàn bà... Hiểu không? Hãy đơn giản như tao đang cố gắng để chúng ta đơn giản đi...

- Tôi đã hiểu vì sao... hay ít ra là cũng dần dần mờ ảo nhận ra vấn đề, nhưng lương tâm tôi vẫn còn cào trong tôi một bản tráng ca mạnh mẽ, tôi sai... tôi sai...

- Sao em đại thế...

Bệnh viện, những chiếc giường và cái màu trắng xanh tang tóc... mùi nồng nặc khó chịu của đủ loại thuốc trên đời làm tôi phát buồn nôn... Chẳng hiểu sao bạn tôi biết được bệnh viện mà cô bé đó nằm, nó bắt tôi đến và nó đến cùng... Bao giờ tôi mới có được cái vẻ lạnh lùng và dứt khoát của nó... Phải chăng phải trải qua thêm thật nhiều khó khăn và nhiều nỗi đau thì mới ngấm và thấm thía đủ để lạnh lùng?

Con bé nằm đó, trên chiếc giường co quắp và đơn lạnh, không một người thân chăm nom... Tôi đứng nép sau bạn tôi... mặt quay đi... vì mắt tôi nhìn nó ngấn nước... tôi xót lắm... nó còn nhỏ quá... Lớp mười một mới bao nhiêu tuổi? Mười bảy à... kém tôi ba tuổi... không nhiều lắm nhưng thực sự chẳng thể trải đời... Sao phải chịu nỗi đau... hình như là... quá lớn... lớn hơn cả tôi nữa...

Nó im lặng không quay lại nhìn khi bạn tôi hỏi nó... Còn bạn tôi thì vẫn cứ nói, cô ấy nhắc tay con bé lên... đi vài cái vết băng màu trắng:

- Nếu em muốn chết, em đừng rạch tay, hãy treo cổ hoặc uống thuốc độc, vì chỉ những người biết rạch tay thì mới rạch mình chết được... Rạch tay đâu có dễ như trong film hả em?

Tôi tròn mắt giật mình trước những câu nói quá lạnh lẽo của bạn mình:

- Mày nói cái gì thế... em nó...

Quay sang con bé:

- Em à, chị xin lỗi... lỗi của chị... chị đã không hiểu và không tin em. - Tôi vừa nói vừa khóc!

- Em thấy không, em và bạn chị, hai người giống nhau. Nhưng với chị thì như nhau cả, chắc bạn chị nghĩ em còn bé quá, còn với chị em quá lớn rồi, là đàn bà rồi thì làm sao mà bé được... Vì lớn rồi nên nếu muốn chết thì hãy chết vì cái gì đó xứng đáng hơn!

Tay con bé bắt đầu cử động, nó đưa tay lên quệt những giọt nước mắt đang rơi trên gò má bông mềm non nớt... Nó mấp má môi... ngậm chặt cái giọt mặn mòi lần trên má chảy xuống đôi môi nó run run...

- Chị cũng là người yêu anh ấy à?

Tôi im lặng... tôi chẳng biết trả lời thế nào với con người đáng thương này... chỉ còn biết quay lưng đi cắn chặt môi mình thôi...

- Mày đừng cắn môi nữa, chảy máu bây giờ...

- Anh ấy đã đến đây, đã xin lỗi, anh ấy cũng như chị, để lại tiền và anh ấy đã đi...

Mắt nó nhắm lại... hàng mi dày vút cong như nỗi đau nó mĩa mai tôi cong cớn...

- Và em đã cầm tiền như em đã nhặt tiền của chị ném đi... vào mặt em...

Môi nó nhếch lên cười chua chát:

- Chẳng ai quan tâm em trên thế giới này, bố mẹ em cũng như thế, cho em tiền và đi, chỉ trở về khi em cần tiền... đơn giản thế...

- Chị xin lỗi... -Tôi khóc, tôi nói, tôi muốn nói nhiều hơn nhưng thực tình tôi chỉ có thể nói như vậy thôi... Buồn và đau lắm!

Nó lại cười, nụ cười chua xót ấy làm cho tôi có cảm giác, chắc sau này tôi sẽ sợ hãi tất cả những nụ cười mắt thôi...

- Chị không có lỗi, chị đừng xin lỗi vì chẳng ai có lỗi cả. Chỉ là chúng ta đã không đúng thôi. Hôm đó, em sợ lắm, em sợ đau, em sợ mất... Em đã từng nghĩ rằng, nếu ngày trước bố mẹ em phá em từ khi em còn trong bụng mẹ thì em sẽ hận họ hay cảm ơn họ đây? Và em đã nghĩ là... em sẽ hận... Sao không giết chết em đi, mà sinh ra em để cho tiền yêu thương em thay vì cha mẹ thương yêu em... Nèn em đã đi theo chị... em nghĩ em cũng sẽ không muốn con em hận mình... Nhưng chị à, em nhận ra là, em đã cảm ơn bố mẹ em, họ không phá em để em được sống để mà biết hận... Vậy sao em lại vứt con mình... Nèn em chạy đi... Nhưng chị lại nghĩ... rằng em giả dối... Em sợ hãi nhất... sự giả dối trên đời... Và nếu chết đi... thì hai mẹ con em... sẽ cùng nhau chết...

Tôi khóc... Bạn tôi khóc... Cả ba chúng tôi đều khóc:

- Và em đã không chết... Con em vẫn cứ ra đi một mình như thế... Chị ơi, chị thương em lắm phải không? Cả chị nữa... Phải không? Các chị đang khóc vì thương em quá nhỏ à... Anh ấy đã đến, anh ấy đã đi và em thì chẳng muốn anh ấy ở lại làm gì... Vì thương ư? Không, em không cần đâu, cho dù em nhỏ... Tình yêu, tình cảm, tình dục, tất cả cái gì liên quan đến chữ “tình” đều không đợi tuổi mà... Đừng thương em...

Tôi không biết nỗi đau của ba chúng tôi, gặp nhau ở điểm nào... nhưng tôi cảm nhận được một chữ “chung” trong cái niềm đau xót tận cùng ấy... Tôi không còn thấy mình tội lỗi nữa, nhưng tôi không thể xót xa... Vì sao à? Vì tôi đã và đang phải gánh chịu cái hậu quả mà tôi gây ra... Tôi đau phần tôi và đau thêm phần của cô bé đó nữa...

Khi tôi bước đi dưới cơn mưa, nhận ra một điều vỡ nát và tan tác rằng mình không thể có người yêu được nữa... hay nói chính xác hơn chẳng thể được yêu người mình yêu vì đã không còn trinh trắng... thì tôi đã biết rằng... cuộc sống đã cho tôi đi một chuyến bay dài... càng khát khao thì càng không còn khao khát nữa...

Khi tôi ném những đồng tiền vào mặt cô bé ấy với sự tức giận và niềm căm hận nghi ngờ để cô bé ấy tự kết liễu mình bằng một vài nhát rạch... Tôi đã hiểu nỗi đau thiếu nữ luôn hòa chung với máu... Sự mất mát không đơn giản chỉ là sự ra đi mà nó còn là cả cái chết nữa... Một sự sống mới hình thành, đã nhấn chìm bị bắt buộc phải chết... phải kết thúc khi chưa được bắt đầu...

Khi bạn tôi cay đắng nhìn người yêu mình nhàu nhĩ thân xác với bao người con gái khác, để ngậm ngùi cô ấy nâng phím đàn... một mình... trong bản ca Định mệnh... Tôi đã hiểu rằng đàn bà chúng tôi thật biết cách hi sinh...

Khi những con đường bằng phẳng chúng tôi đi qua bỗng nhiên trải sỏi, còn chúng tôi lại tập tễnh trên những đôi giày cao gót nhọn đến đau tím chân... thì công chệnh và sẽ ngã là điều bắt buộc phải xảy ra...

Đã có mất mát, đã có đau thương... đã có đủ những điều vắn vường cần vứt bỏ...

Vấn đề là chúng tôi không thể thấy ánh sáng... cũng chẳng còn tia sáng nào... Khi tiếng nhạc Gloomy Sunday không phải là một giai điệu cổ điển... Nó cứ rít lên trong đầu tôi dẫn dắt đi vào một lối tối u mê...

.....

Và ba người chúng tôi, bạn tôi - tôi - và cô bé mười bảy tuổi đã bước vào đời nhau như thế đấy... cùng với một sự cảm thông đến cùng cực của giới hạn nỗi đau... Chúng tôi đã bước vào trong thế giới không đàn ông...

o Ừ, cũng phải thôi...

o Kể nào đã khát khao các anh?

o Kẻ nào đã cầu xin... cho em gần anh thêm chút nữa...

o Nhưng vẫn bị ruồng rẫy...

o Hãy nhìn xem này...

Cô bé ấy, lớp mười một non nớt thơ ngây... cầu xin người yêu tôi - anh chàng xe bus, hãy cho cô ấy gần lại thêm chút nữa thôi để được yêu anh ấy... Và đứa con sẽ là một sợi dây... nhưng đau đớn thay... không được gần, chưa được xích lại tay trong tay thì đứa trẻ ấy đã chết...

Bạn tôi... và anh chàng xe máy cuồng quay với những đêm pháo dần lan man trong bay lác, với cái mùi vị chén gái nồng nặc mà cô ấy vẫn nín nhịn trên thể xác tàn tạ của anh ta... Em chịu đựng, em chấp nhận... chỉ xin anh xích lại gần em, cho em gần anh thêm chút nữa... để làm anh thay đổi... gần thêm chút nữa... để thay đổi được anh... Nhưng nhục nhã thay, chẳng có gì thay đổi cả...

Và tôi, một mảnh đời chấp vạ, giữa xe bus và taxi... Tôi chỉ mong chiếc taxi ấy đưa tôi đi xa, rời xa cái bến đỗ xe bus chen chúc đông người, đi về nơi hạnh phúc... Cho tôi gần anh ấy... thêm một chút nữa thôi... và tôi sẽ chứng minh, khi được gần, tôi sẽ xứng đáng với khoảng cách thật gần như thế đấy... Nhưng anh ấy đẩy tôi đi xa... Ngang trái thay bởi tôi là đàn bà... còn anh ta... thì rất cần trinh trắng đó...

Cho em gần anh thêm chút nữa...

Câu nói kéo cuộc đời nhưng không bao giờ nếu kéo nổi...

Chỉ thế thôi ư?

Liệu đã đủ chưa?

Chưa đâu... thiếu nhiều... chỉ có đau là đủ...

5. Chương 5: Phần 5

Có lẽ tôi đã để mọi người chờ quá lâu. Hôm nay, mới chịu viết tiếp phần bốn... Tôi cũng chẳng biết được... Nói về cảm nhận của bạn, nếu bạn đã đọc hết đủ bốn phần... Xin cảm ơn nhiều lắm! Và một điều nữa tôi muốn nói. Dành riêng cho người mà tôi viết tặng câu chuyện này, đừng làm con gái buồn nữa nhé đừng làm đàn bà khổ đau nữa nhé. Cho dù nó chỉ là một con đi thì nó cũng rất cần có yêu thương. Và còn bởi vì tớ cũng là con gái mà tớ thì yêu quý ấy cực kì!

Anh...

Cho em gần anh... thêm chút nữa

Chút

Chút nữa thôi...

Sao anh hèn nhất...

Tiếng thở than tan nát một con người...

Em..

Đã làm lỡ?

Làm gì sai khi dập nát một cơn mơ?

Làm gì sai

Khi một lần, muốn yêu trở lại...

Làm gì sai...

Khi muốn làm lại... từ đầu?

Làm gì sai khi muốn yêu thương thật lâu...

Muốn gần bó với anh... bên nhau..
Hạnh phúc...
Anh...
Em cầu chúc cho anh phải khóc...
Vì anh hèn...
Chẳng thể đến với em...
Cuộc đời anh...
Trốn tránh sau tấm rèm...
Buông lỏng thừng... Khoảng không gian mờ ảo...
Anh...
Sống sợ hãi làm sao...
Đau đớn đến với anh ồn ào...
Để anh biết... tổn thương là như thế nào?
Tình dục quan trọng như thế nào?
Và tại sao anh vẫn luôn cần nó...
Khi anh đã có nó... quá nhiều?
Trình tiết, anh muốn có nó sao?
Anh yêu em... hay là anh yêu “nó.”
Anh trốn tránh em... vì em đã không còn có...
Vì cái gì... anh “cần nó” hả anh?
Cần để rạch hay cần để làm rách...
Cần để chứng minh... anh mạnh...
Anh mạnh vì ... một thứ... hoàn toàn anh chiếm hữu nó ư?
Em đau khổ...
Quay lưng chẳng ngóng chờ...
Đối với anh...
Giờ đây em thờ ơ...
Xe bus vỡ...
Taxi - một cơn mơ...
Máy bay ...
Quay theo vòng xoáy nhỏ...
Rơi...
Vỡ tan...
Nát vụn mất rồi...
Gần anh ư?
Rời xa, xa anh thôi...

Giấc mơ trôi, về phía hai miền đấng.
Cuộc đời em trắng hòa trong niềm sâu lắng...
Và em đã khóc... trong tiếng hát...
Để lần át mọi nỗi đau...
Màu máu rơi khoé mi dày...
Anh chẳng còn ở đây...
Chỉ còn tiếng mây cam lặng in cuộc đời...
Lặng lẽ sống...
Khi tình yêu đã hết...
Lặng lẽ chết...
Khi đã hết sạch yêu...

6. Chương 6: Anh Là Người Duy Nhất Yêu Em

Anh là người duy nhất yêu em! “Em xa xôi - nỗi đau em trong tôi. Em đi rồi, nỗi đau vẫn trôi trong tôi... nhiều lắm... Em đau xót sống trong bao niềm đắng... Mỗi mòn xót xa em... tháng năm...”

Bạn gái tôi có một thói quen kì quặc, thích ngủ đứng...

Tôi thường xuyên thấy cô ấy, đứng dựa vào một góc để ngủ... Và mỗi khi đang ngồi, mà cô ấy đứng dậy... ắt hẳn là tìm một góc để... đứng ngủ...

Thật buồn cười... tôi chưa bao giờ gặp một người có thói quen kì lạ đến vậy...

Có lần, chúng tôi vào cửa hàng bán đồ ăn nhanh, lúc tôi đang cố gắng chen chúc xếp hàng đợi đến lượt mua gà rán, quay ra đã thấy cô ấy... dựa vào cửa toilet để ngủ...

Một vài lần tôi góp ý... Cô ấy chỉ cười và lè lưỡi rất đáng yêu... nói: “Xấu hổ thế!”... Nhìn đáng yêu tợn... đến mức mà, dường như, nếu tôi có nhắc nhở hay góp ý về thói quen đó của cô ấy... thì cũng chỉ là để mong cô ấy cười và lè lưỡi đáng yêu như vậy...

Tôi chưa bao giờ hỏi lí do vì sao cô ấy có thói quen ấy, cũng chưa bao giờ có ý định hỏi về điều đó... dù biết rằng mọi thói quen đều có một nguyên do...

Bởi vì...

Ngày yêu cô ấy... cô ấy đã hỏi tôi rằng: “Anh có chắc anh sẽ yêu tất cả những gì em có... dù nó phi lí và làm anh phải suy nghĩ hay buồn rầu?”... Tôi đã suy nghĩ rất nhiều và rất lâu, để có thể trả lời câu hỏi đó... Vì tôi là một người... có thể tự hào mà nói rằng... hiếm hoi... luôn có trách nhiệm với lời nói của mình...

Tôi đã đặt ra nhiều giả thuyết và tình huống... cho câu trả lời của mình... liệu rằng tôi có thực hiện được nó không? Nhưng rồi tôi cũng chỉ có một câu trả lời “Có!” duy nhất... cho tất cả những thắc mắc của mình... bởi vì bao trùm lên mọi lo toan và tính toán là tình cảm mà tôi dành cho cô ấy quá nhiều... nó quá lớn đủ để tôi đánh đổi mọi điều tôi có và chấp nhận mọi điều về cô ấy, dù cho nó có khó khăn...

1 năm 3 tháng 21 ngày yêu nhau, đến tận khi chia tay, tôi và cô ấy vẫn chưa một lần làm chuyện ấy...

Nhiều khi tưởng hai đứa đã quá gần nhau rồi... nhưng cô ấy luôn luôn từ chối và đẩy tôi về phía xa xôi... Tôi không gượng ép... cũng chẳng bắt buộc gì ở cô ấy cả...

Chúng tôi yêu nhau yên bình và êm ả... tất cả thoáng qua khiến cho tôi hài lòng và mãn nguyện... cho đến một ngày... cô ấy đến, đặt lên bàn một tờ giấy và nói với tôi rằng: “Đơn xin chia tay!”... Tôi ngỡ ngàng... phải nói là ngỡ ngàng và bàng hoàng chứ không chỉ đơn giản là ngạc nhiên nữa... Cô ấy cười, nụ cười hiền dịu đáng yêu ấy... trôi tuột xa tầm tay tôi từ bao giờ... sao tôi không hề hay biết...

Tôi im lặng rồi bỗng chợt điên lên... sau khi đọc cái đơn ngu xuẩn mà cô ấy viết... dường như cố gắng nắn nót đến không tưởng...

“Em điên thế đủ rồi đấy! Em làm sao vậy! Anh có thể chịu đựng mọi trò điên rồ của em từ trước đến nay! Nhưng thế này thì quá lắm! Em điên à?”

Mắt cô ấy mở to... ngạc nhiên là những gì tôi nhìn thấy trong đôi mắt và khuôn mặt ấy... nhưng chỉ trong năm giây... yên ả lại trở về trên khoé môi gầy... Cô ấy lại mỉm cười...

“Bởi vì em điên thật mà!”

Và thế là chúng tôi chia tay nhau... Một lí do tôi cũng không sao hiểu nổi... Một cái kết thúc chưa bao giờ có câu trả lời... Tôi đứng dậy và quay đi trong chiều hôm ấy, vẫn cứ nghĩ rằng chỉ là một trò của con gái để mong được người yêu quan tâm nhiều hơn thôi... Nhưng một điều nhỏ nhoi tôi quên đi mất... đó là... cô ấy khác tất cả mọi người... chính vì vậy... sự kết thúc hôm đó... có nghĩa là... không gặp lại...

Tôi chờ mãi những tin nhắn, tôi chờ mãi nick cô ấy sáng trên list YM... tôi chờ mãi những cuộc điện thoại chuông reo dồn dập... chờ mãi những dòng mail tập nập yêu thương... nhưng nó không bao giờ đến suốt hai tháng liền kể từ ngày chia tay hôm ấy...

Nỗi nhớ cắn xé tôi nhiều đêm và nỗi buồn thiếu vắng cô ấy làm cho tim tôi muốn tắt lịm...

Ác mộng vẫn luôn rình rập...

Những hình ảnh quá khứ va đập vào trong mắt tôi như dội lửa...

Rồi tôi lại tự vỗ về mình... tôi đã thay đổi rồi... và tất cả chỉ là quá khứ thôi... cô ấy rời bỏ tôi... vì cái gì cơ chứ?

Ngày đầu tiên của tháng thứ ba kể từ ngày chia tay nhau... tôi bấm số gọi cho cô ấy...

Đầu dây bên kia nhắc máy... giọng nhỏ nhẹ và yếu ớt như một giọt nước chỉ chực vỡ tan: “Anh à!”

Chúng tôi hẹn nhau đi uống cafe... vì tôi chẳng biết nói gì cả... cố gắng hẹn hò như một người bạn ở xa lâu ngày không gặp lại...

Cô ấy ngồi đối diện tôi... vẫn nụ cười ấy nhưng khuôn mặt yếu ớt và trắng bệnh... môi bạc và làn da phờ phạc...

Nhưng có một điều dường như khác...

Cô ấy nói nhiều hơn...

Hồi chúng tôi yêu nhau, cô ấy không nói nhiều như vậy... những buổi đi chơi chỉ đơn giản là những cái ôm và lướt môi nhẹ nhàng... là tôi tâm sự và cô ấy cười... khi tôi kêu mệt mỏi... cô ấy kể cho tôi những chuyện vui nho nhỏ... Là những ngày mùa đông trời gió... cô ấy làm tôi bất ngờ với một chiếc khăn len tự đan... Là những ngày đại hàn, cô ấy gọi tôi vào giữa đêm và đưa tôi một... cái chăn to đùng... mà cái vỏ chăn thì là “em khâu bằng tay đấy!”... Vì cô ấy cứ lừ lừ như vậy nên có sức hút với tôi... Ngày đó, nhiều người hỏi tôi tại sao lại thích cô ấy đến vậy... tôi đều cười... Một người con gái có thể khiến một thằng con trai thay đổi vì mình, thay đổi cuộc sống để được dung hòa với cuộc sống của mình... đâu thể tầm thường phải không? Để... cửa cấm cô ấy, tôi dần từ bỏ rất nhiều thói quen... như một đỉnh núi cao, người ta càng nói, không leo được đâu... cao và nguy hiểm lắm... thì tôi lại càng cố trèo... cố trèo bởi vì nó quá cao... đã đi đến lưng chừng thì không có lí do gì để từ bỏ...

Phải mất gần một năm, tôi mới có được cuộc hẹn đầu tiên... Cảm giác như suốt một năm nỗ lực đó... tôi đã lột xác hoàn toàn... một năm chạy tịnh để vươn tới một cuộc tình... một năm thấy tu để mơ về một người con gái... Nào là từ bỏ thói quen đi đêm... những cô người yêu dăm bữa nửa tháng rơi vào lãng quên trong chăn gối... những cuộc tụ tập chè chén vui vẻ... trở thành những lần đánh lể để leo lên quán cafe chông chênh ở tầng thứ tám, nghe cô ấy chơi một vài giai điệu của Schubert... v.v và v.v... những thay đổi mà giờ người ta ngỡ ngàng và tôi ngỡ ngàng nhìn lại... như một trò đùa...

Vô vàn những lí do để yêu... vô vàn những điều... không thể nào giải thích nổi...

- Anh luôn nghĩ về em như một thiên thần... mà em thì chẳng bao giờ được làm thiên thần dù em rất muốn!

Câu nói ấy kéo tôi về thực tại... giữa li cafe nóng và ánh mắt cô ấy nồng nàn... Nhìn thấy tôi ngược lên, cô ấy cười... Cô ấy lại tiếp tục nói nhiều, lại tiếp tục độc thoại về những điều mà tôi không mấy hiểu...

Chúng tôi đứng dậy... bước ra khỏi quán cafe sơn màu đỏ ủa nằm trên khu phố cổ... Cô ấy muốn đi bộ... dạo quanh phố cổ... Và nói nhỏ điều gì đó với anh chàng giữ xe của quán cafe... Và sau đó, chúng tôi bước đi...

- Em luôn muốn ngủ với một ai...

Tôi ngạc nhiên:

- Ý em là gì vậy? - À, em luôn muốn biết cảm giác bên một người con trai là như thế nào... Cười... - Anh à, muộn rồi, mình về đi... he he...

Ngày hôm đó kết thúc như vậy! Cô ấy khó hiểu hơn trước hay là từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ hiểu cô ấy cả? Mấy ngày sau đó... cô ấy và tôi có nhắn tin qua lại như hai người bạn... Vào một buổi chiều, tôi nhận được tin nhắn của cô ấy: “Anh à, em muốn đến khách sạn và ngủ với anh!”... Tôi cảm thấy sợ, sợ cái sự thay đổi lạ lùng không báo trước của người con gái bí hiểm mà tôi yêu...

Chúng tôi gặp nhau ở quán cafe sơn màu đỏ ủa... Tôi hỏi cô ấy, cô ấy chỉ cười... và... tôi từ chối... lời mời của cô ấy... khách sạn và cái hình dung mênh mông, được nằm cạnh người mà mình yêu thương nhất... nhưng không phải là bí mật và lạ lùng... phi lí và bỗng chốc như thế này... Chúng tôi quyết định không liên lạc với nhau nữa...

Một tháng sau, tôi nhận được một tin nhắn khác: “Anh à, vào bệnh viện thăm em!”

Tôi vội vã vào viện... căn phòng đầy mùi thuốc sát trùng và những tấm ga màu trắng, cô ấy ngồi dựa lưng vào tường và nhìn ra cửa sổ... ánh mắt xa xăm... không quay lại nhìn tôi khi tôi bước vào:

- Thế là em không được ngủ đứng nữa rồi... vì em không còn sức để mà đứng nữa...

Tôi lại gần, nắm tay cô ấy chặt lắm, cô ấy nhìn xuống đôi bàn tay tôi và cười... nhẹ nhàng... cô ấy nói:

- Em yêu anh lắm! - Anh cũng thế, em biết điều đó mà...

Cô ấy, một tay nắm chặt bàn tay tôi... một tay kê đưa lên che miệng tôi như muốn nói... “Anh đừng nói nữa...”

- Mai anh lại đến nhé! - Ừ, ngày nào anh cũng sẽ đến mà... - Và đừng hỏi gì bác sĩ cả... - Nhưng... - Anh hứa đi... - Ừ, anh hứa...

Hôm sau tôi đến, lúc đó cô ấy đang đứng bên cửa sổ, dường như cố gắng lắm để đứng vững... Nhìn cô ấy yếu ớt mà tôi xót xa nhiều, tôi muốn hỏi bác sĩ rằng người tôi yêu bị làm sao vậy... nhưng tôi đã lỡ hứa mất rồi...

- Anh không muốn hỏi nhưng... anh lo lắm... em bị sao vậy... nhìn em yếu quá! - Hi, em sắp khỏi rồi mà, em vừa mổ xong, nên yếu vậy đấy!

Câu trả lời ấy làm tôi yên tâm hơn đôi chút... Và nụ cười ấy làm tôi hạnh phúc hơn rất nhiều...

- Anh hay mắc em vì em ngủ đứng... - Ừ, nhưng nhìn em lúc đấy, rất đáng yêu! - Em kể cho anh một câu chuyện... và anh chỉ được nghe thôi nhé! - Ừ, em kể đi! - Hồi em học cấp hai, gần nhà em có một cô, hơn em mười mấy tuổi... - Ừ... - Nào, anh đừng “Ừ” nữa, để em kể chứ! - Được rồi, he he, anh xin lỗi! - Em với cô ấy, chơi rất thân và rất hợp nhau. Em hay tâm sự với cô ấy, cô ấy không có chồng, sống một mình nữa... Và cô ấy cũng hay sang nhà em chơi lắm. Năm em học lớp tám, lần đầu tiên, em bị cái đó của con gái... - Cái đó là cái gì? - Kinh nguyệt ấy! - Ồ... Ừ! - Nhà em chẳng có ai cả, mà em cũng chẳng biết làm thế nào... Em gọi cô ý sang, nhờ giúp em... vì lúc đó, mới lớp tám mà... không hiểu chuyện gì cả... cô ấy nói em phải nằm xuống, cứ ngủ đi, thì máu sẽ không chảy nữa... Và...

Rồi nước mắt người yêu tôi bắt đầu chảy... cô ấy nghẹn lại chẳng nói ra lời... ôm chặt tôi... ôm chặt lắm...

- Cô ta cưỡng hiếp em anh ạ!

Tôi shock! Theo bản năng tôi đẩy vòng tay người tôi yêu ra... trong vài giây định thần... tôi ôm cô ấy vào lòng và cùng khóc với cô ấy... Cảm giác kinh tởm cái người đàn bà kia vô cùng, nèn lên tận trí óc tôi... Còn người tôi yêu thì vẫn nức nở... nước mắt lăn dài trên áo tôi...

- Em có thói quen ngủ đứng vì em sợ... Vì có lần cô ta nói rằng nhìn em nằm ngủ đẹp lắm... Mỗi lần nằm xuống em đều nhớ tới khuôn mặt đáng sợ ấy... Từ đó, lúc nào em cũng... ngủ đứng... hoặc ngủ ngồi... ở nhà cũng vậy... vì em sợ... em nằm xuống... em sẽ lại...

Ôm tôi chặt hơn... nước mắt cô ấy tràn ra nhiều hơn...

- Em không biết con gái có thể làm chuyện đáng sợ vậy... Rồi em nói với mẹ... rồi mẹ không tin em... mẹ nói em bị điên... xấu hổ vì em điên... không ngờ em có thể bịa đặt ra điều kinh tởm đó... và tất cả... đều ghét em anh ạ...

Tại sao cuộc sống lại bất công như vậy? Tại sao cô ấy lại phải chịu đựng nỗi đau đó khi còn quá bé nhỏ?

- Rồi em phải lén lút mỗi khi đi học, tránh cô ta, cho đến ngày... cô ta chuyển nhà đi vì lí do gì em cũng không rõ và chẳng muốn biết nữa... em đã phải chịu đựng ba năm liền lớn lên với ánh nhìn như mình là người điên của bố mẹ...

- Nín đi, anh ở đây... anh yêu em! Dù thế nào chẳng nữa...

Cô ấy vẫn khóc.

- Em tưởng mọi việc đã kết thúc... Em đã cố quên... em đã cố yêu... cố ngủ nằm...

Cô ấy dừng lại một chút...

- Cho đến khi... người yêu em... đến nhà... bà giúp việc mở cửa... anh ta lên phòng... lúc em đang nằm ngủ... và... ngủ với em... em muốn cưỡng lại... nhưng... em nghĩ... phải làm quen... với đàn ông...

Tôi cảm thấy như ngàn nhát dao đâm vào ngực.

- Rồi anh ta... nói... sau khi đã xong xuôi... rằng... “không ngờ em đã mất trinh rồi! Anh không muốn yêu một người không đoan chính!”... và... anh ta bỏ em...

Thằng khốn nạn! Tôi kinh tởm loại đàn ông ấy! Tôi thề, xin thề rằng tôi chỉ muốn giết chết hắn ngay lúc ấy...

- Em im lặng... và thế là chia tay... em lại... ngủ đứng... ngủ ngồi... vì em sợ... em không dám... nằm nữa... nằm... em sẽ chẳng thể chống cự... em sợ...

Tôi vuốt nhẹ những giọt nước mắt lăn trên má cô ấy, và hôn vào đôi môi đang run rẩy vì sợ hãi... những chuyện mà cô ấy phải trải qua, thật quá kinh khủng...

- Rồi... em đã gặp anh... anh đã yêu em khác hẳn yêu em... anh đã chấp nhận em... không giống người ta phủ nhận em...

Tôi muốn nói với cô ấy rằng, tôi cũng chỉ là một thằng tồi mà thôi, và nhờ cô ấy, tôi mới nên người, mới có thể thay đổi để làm người... và tôi mới phải là người cần phải cảm ơn chúa trời vì được gặp cô ấy trong đời... rằng tôi yêu cô ấy biết nhường nào... yêu và đau xót biết bao... cảm hận những kẻ reo nỗi sợ hãi và ám ảnh lên suốt cuộc đời cô ấy...

- Anh không quan tâm những chuyện đó, anh căm ghét những kẻ đã làm em tổn thương... anh yêu em... anh thề là anh yêu em... và anh sẽ không để cho em phải buồn nữa đâu...

Cô ấy lấy tay gạt nước mắt ở hai khoé mi... rồi cười nhẹ nhàng...

- Em biết mà... Nhưng anh có thể hứa với em một điều được không? - Ừmmm... em nói đi... - Hai ngày tới, anh đừng vào bệnh viện nhé... -Tại sao? - Đi mà, và đừng hỏi gì cả! - Ừ!

Chông chênh!

... Hai ngày sau, tôi quay lại bệnh viện...

Thế giới trước mắt tôi dường như sụp đổ... cô ấy đã ra đi mà không để cho tôi nhìn lần cuối... ra đi lặng lẽ... ra đi âm thầm... ra đi bất ngờ và ra đi đau đớn...

- Những người bị “nhiễm trùng huyết” rất khó sống... cô ấy đã chiến đấu đến cùng... và cô ấy biết...

Bác sĩ nói với tôi như vậy... Cô ấy không có đám tang... không bạn bè... vì dường như chẳng ai biết cô ấy bệnh... và cha mẹ cô ấy... cũng chẳng thấy xót thương gì... cô ấy ra đi như vậy đấy... sống đau đớn và chết chưa xót...

Một bầu trời đêm bao trùm tôi...

- Cô ấy đã tặng mắt ột người... cách đây hai ngày... chúng tôi làm phẫu thuật...

Bệnh viện đã lo tang lễ cho cô ấy...

Tôi lặng lẽ đứng nhìn từ xa... đôi mắt người con gái đã làm thay đổi cuộc đời tôi... ánh nhìn xa xăm một thời vẫn còn nguyên vẹn đó...

Một bức thư với những dòng chữ mất nét run rẩy và ngấn ngụa:

“Anh là người duy nhất yêu em! Em đã nghĩ là em sẽ khỏi! Em đã nghĩ là em sẽ thắng! Em chỉ muốn chia tay cho đến ngày em chiến thắng bệnh tật và chiến thắng nỗi sợ hãi trong em... em sẽ lại gặp anh... Nhưng em nhận ra rằng... em không thể... em chỉ có thể chiến thắng nỗi sợ hãi mà thôi... em đã hết sợ rồi, vì em biết anh yêu em... khát khao ấy đã cho em sức mạnh... để... gặp lại anh thêm lần nữa... em muốn anh biết... Anh là người DUY NHẤT em yêu!”

“Ngủ ngoan nhé em, nước mắt mưa. Thương em đau xót, giấc mơ trưa... Sống là cực nhọc... Chết là anh khóc... Phải làm gì... cho em bớt đau đây?”

7. Chương 7: Cô Ấy Là Ca Sĩ

Tôi vốn nghĩ tình yêu là một cuộc rượt đuổi bất tận. Người này chạy và người kia cứ đuổi mãi.

Tôi quen một người đàn ông...

Anh ta có một cô người yêu.

Cô ấy chạy và anh ta đuổi theo.

Chấp nhận cái cách yêu chạy – đuổi.

Chấp nhận vì quá yêu hay vì một thời đã từng lầm lỗi.

Xưa nay, tôi vẫn nói, con gái thiệt thòi.

Nay, tôi nói thêm, làm người, thì ai cũng hay cái thói quen trả giá.

...

1. Ôsin

Đối với tôi, đôi mắt anh là một chiều sâu bất tận. Nhưng có lẽ đối với cô ấy – người anh yêu đến tận giờ phút này, đôi mắt anh chỉ chứa những đường cong uất hận mà thôi.

Anh nằm dài trên chiếc ghế sofa, nhả khói.

Đàn ông khi không mặc gì nhả khói, luôn quyến rũ.

Đàn ông lấp ló trong bộ đồ ngủ, phì phèo thuốc lá, thì lại chẳng kêu gọi chút nào.

Anh là trường hợp thứ hai.

Tôi cặm cụi dọn đồ.

Tôi được trả tiền để làm việc đó.

Làm ôsin.

Part time.

Mỗi ngày bốn tiếng, dọn dẹp căn hộ 15m2.

Bé tẹo.

Nhặt nhèo.

Luôn có một người đàn ông.

Giờ làm của tôi không cố định.

Tôi có thể đến khi nào tôi rảnh. Tôi có chìa khóa và ông chủ cũng không quá ép tôi về giờ giấc hay bất cứ một điều gì. Tôi còn đi học. Điều đó quan trọng. Anh ta rất hiểu.

Đa phần tôi đến vào buổi chiều. Vì tôi học sáng. Nhưng đôi lúc tôi tới dọn dẹp vào tối muộn và giặt ủi đồ.

An toàn tuyệt đối.

Anh ta không làm gì ôsin, kể cả một ôsin trẻ và không xấu.

Có lẽ xinh.

Nhưng hình như anh ta không còn hứng thú với phụ nữ nữa rồi.

Đôi lần, tôi thấy buổi tối anh không ở nhà.

Có lẽ anh tới những phòng trà để xem cô người yêu hát.

Lúc đầu, tôi nghĩ anh là một cậu chủ nhỏ, vô công rồi nghề. Sau này, tôi biết anh làm gì. Nó liên quan đến bất động sản.

Mường tượng, đó là một công việc cho những con buôn giàu có, nhiều vốn và nhàn rỗi.

Anh khá giàu có. Anh ở Hà Nội. Anh đi xe hơi. Anh nói tiếng Anh nhanh hơn tiếng Việt. Anh mặc quần áo đắt tiền. Người yêu anh là ca sĩ. Anh ngủ với người mẫu. Con gái anh đưa về nhà một lần, sẽ không bao giờ xuất hiện lần thứ hai. Anh hay xài tình một đêm. Quan trọng nhất là: Anh yêu người yêu anh hơn tất cả.

Tôi không định điều tra về mối tình của anh ta. Nó bắt đầu từ đâu và như thế nào, không phải là thứ mà tôi quan tâm cho lắm.

Tháng hai, anh ra Hà Nội đón tết.

Mọi chuyện chỉ khi ấy mới thực sự đáng để phiêu lưu.

Anh nói tôi dọn đến đó ở trong vòng một tháng, để trông nom con chó của anh.

Giống chó bulldog Anh quốc cực chuẩn. Mặt nhăn nhoe và rất thân thiện.

Tôi dọn đến đó.

Căn hộ bé nhưng mà sang.

Không thiếu thứ gì.

Ở sướng lại được nhiều tiền.

Quá thú vị.

Cô ấy tới trong một chiều mưa.

Sài Gòn tháng hai, không mưa nhiều như tháng năm, tháng sáu.

Tôi nói anh ấy đi Hà Nội rồi, cô gặt đầu rồi lướt thướt chạy băng qua con đường nhỏ.

Son phấn lòe loẹt.

Hôm trước, tôi thấy cô ta trên TV. Trực tiếp. Hát rất sung. Nổi tiếng. Nhiều người hâm mộ.

Tôi sống một cuộc sống ăn ngủ của những ngày nghỉ tết, trong căn hộ mạng nhện không thể len vào. Tôi lục lọi cuộc sống của chủ nhân như bào mòn tiểu thuyết.

Anh ta có rất nhiều thứ đặc biệt.

Vô số đĩa nhạc đủ loại.

Không có giọng hát của người yêu anh, trong bất cứ một chiếc CD nào.

Tôi xem hết đám đĩa, hết cái này đến cái nọ. Tôi lỡ tay mở, một chiếc đĩa riêng tư.

Xem mà tôi chợt hết cả người. Mắt cứ thao láo. Miệng há hốc, chẳng biết nên tắt hay nên để.

Cái đĩa này thật giống trong film. Tựa hồ một cô ca sĩ nổi tiếng, có một đoạn băng ghi cảnh phòng kín với người yêu, sau đó cô ta nổi tiếng, đòi bỏ anh này...v.v

Lúc đó tôi nghĩ vậy. Nhưng trên vỏ đĩa còn ghi chữ tặng anh yêu cơ kìa. Chị này tự quay từ đầu đến cuối. Đây là quà chị ca sĩ tặng anh chủ nhà khi anh ấy sinh nhật lần thứ hai mươi mốt. Đoạn phim rất tình cảm. Chị ý còn nói là sẽ không bao giờ xa anh ta... v.v... Thân hình thật đẹp.

Tôi xem xong cất đi, mơ về việc mình sẽ có một tình yêu ngọt ngào như thế. Không phải cặm cụi với công việc làm thêm buồn tẻ, lẽ ra nên làm gia sư chứ không nên đi làm osin. Bố mẹ biết được sẽ giết tôi chết mất.

Gia đình tôi không nghèo. Nhưng thiết nghĩ, cứ đi học mãi mà không đi làm sẽ bị dần.

Tôi đi làm, chọn một công việc khó khăn là giúp việc.

Tại cậu chủ nhà đẹp trai.

Ngoài việc dọn dẹp, tôi có thể ngắm anh ta.

2. Ca sĩ

Tôi học thanh nhạc.

Năm thứ nhất.

Tức tôi mười tám tuổi.

Người yêu anh ấy.

Không học thanh nhạc.

Bằng tôi, không năm thứ nhất.

Nhưng vẫn nổi tiếng.

Vì xinh đẹp.

Vì hát hay. Vì có tài.

Có lẽ là vì cả ba cái đó.

Tôi học thanh nhạc để làm cô giáo.

Chứ không phải ca sĩ.

Ngoài việc dọn dẹp, mới đây tôi có chạy theo đoàn làm phim của ba, để phụ ba ghi chép.

Ba tôi là đạo diễn.

Tôi rất tự hào, cho dù ông không nổi tiếng.

Phim của ông chán chết.

Chiếu ở rạp, sẽ chẳng ai xem.

Nhưng không sao, ông làm film cho nhà nước. Film nhà nước, không cần người xem. Nhà nước làm, nhà nước lo tất.

...

Cuối tháng tư, cậu chủ nhỏ trở lại Sài Gòn. Sau gần hai tháng “chinh chiến ở căn nhà anh ta” tôi đã khám phá ra nhiều thứ. Vô số vật kỉ niệm mà đàn ông ít khi giữ. Tiếp khoảng độ vài chục cô gõ cửa kêu nhảm, đôi khi hét toáng khi nhìn thấy tôi lững thững trong bộ đồ ngủ không coóc xê.

Anh ta có thói quen nhét quần lót đàn bà nhét trong gối. Đi làm được mấy tháng trời mà tôi không phát hiện ra do thói quen tổng hết chăn mềm vào máy giặt, rồi gấp lên phơi.

Hôm bữa nằm cộm gối, lôi ra được cái quần chíp đỏ lôm.

Anh ta giữ cả nhật kí đàn bà.

Hình ảnh khi hai người mới yêu.

Những bức hình trên giường nhìn khá đáng yêu và sung mãn.

Nói chung những đoạn ghi hình trong máy cầm tay từ cách đây hai năm, cũng vẫn còn nguyên đấy.

Có lẽ anh ta không đụng vào.

Tôi khám phá được rất nhiều điều, rằng anh ta rất yêu cô ta – ca sĩ.

...

3. Gia đình tôi & ca sĩ:

Trong một cảnh quay của bố tôi – ông đạo diễn li dị vợ, có một con gái cưng (là tôi) chủ nhân của những bộ film nhạt nhẽo, kịch bản thối um... Tôi đang ghi chép... thì thấy cô diễn viên mới.

Bố tôi giới thiệu. Chị này là Vivian.

Chị ta là ca sĩ đóng vai thanh niên xung kích.

Mẹ kiếp, thanh niên xung kích đi tắt lười, mặc váy mười phân.

Mẹ kiếp, thanh niên xung kích môi son đỏ chót mắt sâu hoắm, lông mày nâu phọt cứt trâu.

Đúng là bố, bố chỉ có thể chọn được thanh niên xung kích như thế thôi.

Tôi cười mỉa mai.

Vivian không hề nhớ tôi.

Tôi nghĩ là như vậy. Vì chúng tôi chỉ gặp nhau một lần ở nhà ông chủ kia thôi.

...

Hôm nay, tôi đến nhà anh ta vào buổi sáng, vì được nghỉ học. Tự nhiên như ở nhà, mở khóa và bước vào.

Anh ta đang ngủ ở ghế sofa, trong bộ đồ từ ngày hôm qua vẫn còn đang bốc mùi bia rượu.

Rất nhiều thuốc lá rơi rớt trên sàn nhà.

Tôi dọn dẹp đồng hoang tàn mà anh ta thải ra.

Tay nhắc mấy tờ báo xếp lên giá. Tiện thể lật qua vài trang.

Cô Vivian nọ, nghiêm nhiên ngồi trang gần nhất, bên cạnh là Tuấn Platini – thằng người mẫu ngu si, hơn tôi ba tuổi. Ngày trước nó suốt ngày lẻo đẻo theo mẹ tôi học hát, nó mong làm ca sĩ. Nhưng tại hát ngu, lại đẹp trai, nên bây giờ nó là người mẫu. Từ mẫu hạng hai, nó bay lên hạng nhất lúc nào không biết. Cái thằng này, quen chơi với con gái, nhưng lại rất yêu con trai. Nó đã lải nhải đầu độc tôi về những mối tình đồng tính lãng mạn của nó khi tôi chỉ mới mười ba tuổi.

Chính Tuấn Platini là tác nhân độc hại cho thời kì dậy thì quái đản của tôi. Suốt năm mười bốn tuổi, tôi đã nghĩ mình đồng tính.

Chắc do ám ảnh!

Tờ báo giật tít đến giật mình, tôi suýt nữa ngã lăn ra đất bất tỉnh: “Vivian ‘sét đánh’ siêu mẫu Anh Tuấn”...
Mấy cái ảnh hai anh chị mặn nồng làm tôi phát mửa.

Thằng này nó sắp “chửa đẻ” được đến nơi, đàn bà 8/10 rồi, còn yêu được con gái sao. Ai bỏ quên 2/10 thể xác đàn ông héo hon cho nó yêu Vivian thế này...

Phát khiếp!

Tôi đóng tờ nhật báo, xếp lên giá báo, cầm quyền tạp chí mà muốn chết thêm lần nữa. Vivian ở trang bìa với dòng chữ ngắt ngang men rượu say: “Tôi cảm thấy tình yêu đang đến! Anh Tuấn là giấc mơ của tôi.”

Cái chết tiệt gì thế không biết, giấc mơ vẫn mới kinh chứ! Mơ thế thì cả đời tôi thà không ngủ còn hơn.

Tất cả cũng chỉ là chiêu đòn PR của mấy ông nhà báo.

Thôi kệ!

Bất giác, tôi quay sang nhìn anh đang nằm ngủ trên sofa.

Trông anh tàn tạ và bẩn thỉu.

Hình như là... đêm qua anh khóc!

...

Mười hai giờ, chuông cửa reo... tôi ngó qua lỗ nhòm!

Là Vivian.

Tôi ái ngại chạy đến lay anh dậy. Sợ cô ta nhận ra tôi do ở đoàn làm phim hôm trước.

Anh uể oải bước ra...

Tôi đứng nép vào trong bếp tránh mặt.

Họ cãi vã.

- Em muốn lấy lại những đoạn phim.
- Thì em lấy đi!
- Anh còn giấu, hôm trước em lấy nhưng em nhớ là còn nữa. Anh để đâu?
- Em đi mà tìm.

Vivian bắt đầu khóc rống lên như một con bò điên. Cô ta ngã rụp xuống như một con rồ (Đó là những gì mà tôi cảm nhận thấy). Anh ấy lại gần đỡ cô ta dậy:

- Em đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Anh đã để em lấy hết rồi. Dù sao đó cũng là kỉ niệm. Anh không muốn xoá. Nhưng em đã quyết, anh không cản em...
- Nếu như anh có thể lo cho em, thì em đâu đến mức phải ra nông nổi này. Em chỉ làm nghề này, một, hai năm nữa thôi... Em muốn nghỉ ngơi... em muốn...

Cô ta cứ i i khóc, tường thuật về cái công sức vất vả của sự đa đoan trong nghề. Cô ta nói cứ như thế, cô ta đi làm đi chứ chẳng phải là làm ca sĩ không bằng. Tôi không hiểu thế nào là một, hai năm sẽ bỏ? Càng không hiểu cô ta nói “ra nông nổi này” là ra sao? Có phải là tại bài báo yêu thằng Tuấn pêđê không?

Nhưng tôi thấy... cô ta thật giả tạo.

Chuông điện thoại reo lên giai điệu quê mùa của bài nhạc sến mà cô ta thể hiện, đang là “hit” rất “hot” hiện nay.

Cô ta nghe máy: “Anh à, ừ ừ, em qua anh, muahz.”

Dập máy, cô ta quay sang anh: “Em xin lỗi. Em yêu anh. Em tin anh. Em phải đi đây! Sáng mai em sẽ qua với anh... đêm nay em diễn rồi. Mai, ở nhà nhé!”

Anh lau nước mắt cho cô ta, mở cửa và hôn nhẹ lên trán...

...

Đóng cửa, tôi cầm cùi lau sàn.

- Em thấy anh có ngu không?

- Dạ, gì ạ? Anh gọi em? – Tôi giả vờ không hiểu câu hỏi. Coi như mình là kẻ chẳng biết và chẳng nhìn thấy gì, có phải hay hơn không?

- Việc lúc này. – Anh nói lững lơ và mở tủ lạnh, lấy một lon Heinekens...

- Em thấy... bình thường.

Anh ngạc nhiên quay sang tôi nhìn: “Bình thường là sao?”

- Chắc anh phải yêu chị ấy lắm. Chị ấy thật đẹp.

- Trước đây, cô ta không đẹp lắm. Sửa nhiều.

- Chắc anh phải yêu chị ý nhiều cho dù chị ý sửa nhiều... – Tôi nói hơi e dè, vì sợ mình phát biểu điều gì sai trái lắm...

Anh cười phá lên:

- Cô ấy sửa được cả tình yêu từ nhiều xuống ít cơ mà.

- Và anh đã chấp nhận. – Tôi buột miệng.

Anh im lặng.

Tôi hiểu những cái giá phải trả phía sau ánh đèn sân khấu. Tôi học thanh nhạc vì có năng khiếu chứ không phải bởi yêu nghề ca hát. Mẹ tôi trước đây, là một ca sĩ khá nổi, bây giờ, vẫn thế. nổi với những người ở tuổi trung niên.

Mẹ tôi đã đánh đổi. Đánh đổi bố tôi để lấy những mối quan hệ dài hơi trên sân khấu.

Bố tôi không giữ lại.

Gia đình tôi thảm bại với cái hạnh phúc ba người. Nhưng tôi chỉ cười, không thấy đau đớn lắm.

Hôm nay, tôi nhìn người đàn ông này. Có vẻ anh ta đang rất đau đớn. Anh ta không giống như bố tôi. Có vẻ như anh ta chấp nhận trao người yêu mình vào tay kẻ khác vì cô ấy muốn vậy. Nhưng về phía bản thân mình, anh ta vẫn rất chung thủy đợi chờ.

Bất giác, tôi buột miệng:

- Chị ấy thật hạnh phúc!

Anh ấy khóc.

Tôi lúng túng... không biết phải làm gì.

...

4. Ba và Phim

Mấy ngày sau, tôi lên phim trường và gặp cô thanh niên xung kích tóc nâu môi đỏ. Cô ta diễn xuất thật quá tệ. Một cảnh phải quay lại bao nhiêu lần, tôi cũng không thể nào đếm xuể được.

Tôi bực mình khi thấy bố quá dễ dãi với con mẹ diễn viên tệ hại này. Tôi nói với ông:

- Sao ba lại để Vivian lên phim mà loè loẹt như cá vàng thế kia? Chẳng đúng với tạo hình gì cả.

Ba tôi cười. Không nói gì.

Phim nhà nước!

Tôi lằm bằm... quay đi.

...

Tối, tôi đến nhà anh dọn dẹp. Tôi thấy anh đang nằm bẹp trên giường. Tôi lại gần, người rất nóng. Anh mê man và nói lảm nhảm rất nhiều. Tôi nghe loáng thoáng một vài điều liên quan đến tình yêu và tuyệt vọng. Tôi lấy khăn ướt đắp cho anh hạ sốt. Tôi vội vã chạy đi mua thuốc cho anh.

Anh cứ nắm lấy tay tôi... Nói tôi ở lại vì anh sợ hãi một mình.

Tôi ở lại nhà anh hôm đó.

Khoảng hai giờ sáng, anh không ngủ được.

Thuốc đã tan.

Anh cũng đỡ.

Chúng tôi ngồi trò chuyện.

Anh nói anh biết thừa tôi không phải thiếu tiền tới mức làm ôsin.

Chúng tôi cười.

...

Tôi lững thững bước lên cầu thang khu chung cư ba tôi ở.

Chẳng hiểu sao dạo này ông không sống ở biệt thự ngoại thành, mà lại chuyển về căn hộ chung cư ngu ngốc không thang máy này.

Bỏ hơi tai với cái lầu bốn chết tiệt

Tôi đẩy cửa.

Quần áo đàn bà vương vãi khắp nhà.

Nhìn chán chả buồn chết.

Ba tôi đang xào mì.

Tôi hỏi: “Lại bà nào thế ba?”

Ba chưa trả lời thì tôi đã nhảy vào phòng làm việc của ông để tìm kịch bản mấy tập cuối của phim ông đang làm.

Khi tôi bước ra, thì... Vivian đã dậy.

...

- Ba em rất phiền hà. Mỗi ngày ông dắt về một người đàn bà. Đại loại cũng giống như anh. Mỗi ngày đến em lại phải dọn bao nhiêu là xi líp.

Tôi lằm bằm. Dạo này, anh với tôi đã nói chuyện nhiều hơn. Thân thiện và cởi mở như anh em của nhau vậy. Tuy nhiên tôi vẫn dẫu, chuyện người yêu anh đang là người yêu của ba tôi.

- Dạo này anh với chị ấy ổn chứ!

- Ừ, tốt cả, dạo này anh cũng hay gặp Vy (tên thật của Vivian). Tối qua Vy ngủ ở đây, nhưng sáng nay phải đi diễn tỉnh rồi...

- Chị ý có bạn không anh? Em đọc báo thấy chị ý lên ào ào. Nói lảm rồi nhá!

- Ừ, báo chí cũng vớ vẩn, toàn tin đồn nhăng cuội. Khổ thân Vy...

Bỗng dưng tôi bật khóc, nước mắt rỉ ra và chảy lòng vòng. Có phải anh không biết hay đang cố tình nguy hiểm? Anh đã điên hay đang cố giả điên... Vivian không hiền lành như anh đang nói. Chị ta đang vùng vẫy với ba tôi. Còn ba thì đang giúp chị ta bơi nhanh nhất.

Tôi cất quần áo của anh vào tủ. Buột miệng:

- Bao giờ anh chị cưới?

Anh im lặng một lúc:

- Chắc hai năm. Cô ấy bảo vậy.

Ừ, đó là cô ấy bảo vậy. Trước đây, khi bỏ tôi, mẹ cũng nói, chỉ làm thêm nghề này hai năm nữa thôi. Nhưng tới giờ, mẹ vẫn luôn “yêu nghề” và yêu cái mới. Hai năm tương đương với cả một đời người thì không còn là trò chơi hai năm nữa.

Thế giới này, đầy rẫy sự đánh đổi. Vivian đánh đổi. Anh cũng đánh đổi. Đánh đổi sự chờ đợi và niềm tin.

...

Tháng sau, Vivian ra album mới đồng thời phim nhà nước của ba tôi mà cô ấy làm một vài phụ lời cũng được công chiếu. Tất cả báo chí đều hướng về phía Vivian, tung hô cái giọng hát yếu mềm và nhan sắc nết bướm cùng khả năng diễn xuất tột hại của cô nàng.

Hôm đó, tôi thấy anh ngồi dưới hàng ghế khán giả.

Vivian không nhìn về phía anh.

Cô ta chăm chú đưa mắt lướt qua hàng ghế V.I.P.

Tại bữa tiệc sau buổi họp báo.

Tôi ra chào anh.

Anh hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười.

Lấp ló, tôi thấy Vivian đang tán tỉnh một nhà sản xuất mới nổi.

Bụng ông ta phê. Đầu ông ta trọc. Mắt ông ta lồi.

Nhưng những ca sĩ được mời...

Ai cũng muốn ông ta mở lời mời họ... ăn tối.

Nghệ sĩ cũng có nhiều loại... nhưng đa phần họ phải đánh đổi. Trên con đường họ đi, rơi rớt nhiều thứ tình cảm chia li uỷ mị.

Anh nhìn về phía Vivian, tay nắm chắc cái li như muốn bóp nát. Vivian liếc mắt sang anh rồi vội vã quay đi... không cười.

Ừm... Phải... anh biết... anh hiểu... và anh đã chấp nhận... bởi vì anh yêu... bởi vì một lời hứa... hai năm... cũng chẳng nhiều!

...

Tôi yêu anh ấy. Khác cách Vivian yêu anh ấy.

Anh ấy yêu Vivian. Khác cách bố tôi, ông bụng phê, các nhà sản xuất, Tuấn Platini yêu Vivian.

Tôi yêu anh ấy vì nhìn thấy tình yêu anh ấy dành cho Vivian. Mặc dù tôi biết rằng: Vivian sẽ như mẹ tôi... hai năm là mãi mãi chẳng thể quay về.

Nói theo toán học, tôi được biết yêu là nhờ Vivian theo tính chất bắc cầu. Nên tôi mặc kệ, để anh ấy hi vọng về Vivian đẹp đẽ như anh ấy vẫn muốn như thế.

Bởi anh ấy biết hết đấy, nhưng biết hết cũng chẳng nhìn thấy tôi.

Có lẽ anh ấy sẽ không yêu tôi.

Tôi nghĩ vậy.

Nên tôi không dám nói.

Nếu nói tôi sẽ nói rằng: “Em yêu anh, em muốn làm vợ, em không mơ làm ca sĩ!”

8. Chương 8: Âm Ảnh Mùa Đông

Người tôi yêu viết văn để sống. Mọi câu chuyện của em đều bắt đầu bởi u ám và kết thúc đầy u tối, liệu như vậy có ổn không? Em khóc ở đời và em làm người ta khóc giống y như đời trên giấy... Khi nhìn thấy những câu chuyện ấy của em, đôi khi tôi đau lòng...

Em bò lăn ngủ gục ngay trên bàn phím, với những trang bản thảo dang dở đang chờ em, tôi đi qua nhìn em mà lòng xót xa...

Tôi biết, nước mắt em đã rơi nhiều lắm, lăn xối xả như là chẳng điều gì có thể khiến em cầm lòng. Cứ sau một đêm, trên những dòng chữ dài xuôi về hai thái cực: sự sống và cái chết, em lại uống những li rượu màu đỏ sẫm rồi gục đi một lần.

Em đã sống cô đơn như thế rất nhiều ngày qua, ngay cả khi em có tôi bên cạnh, tôi ở bên em... mà em vẫn cứ mãi cô đơn.

Em học thói quen gói ghém lòng em như thế từ bao giờ? Từ trong hơi men và len vào từng câu chữ...

Chua chát...

Tôi không muốn em như vậy, tôi muốn em là chính em nhưng không phải bằng cách đau khổ đến nhường ấy... Phụ nữ cần được nâng niu, tôi đã bên em cho hết mọi yêu chiều nhưng hình như tôi lại là loại người không biết nâng niu phụ nữ.

Phụ nữ cần được đòi hỏi, tôi đã mơn mõi chờ em đòi hỏi, nhưng chỉ là những câu nói lặng thinh và ánh mắt có in hình giọt nước...

Một năm rồi, em vẫn cứ thế sao?

Từ khi nào, em đã không còn muốn khác? Một nỗi buồn man mác liệu có đủ dinh dưỡng để nuôi sống trái tim em?

...

Tiếng trẻ con khóc vang lên như một khúc ca gọi hồn, cô ấy dờ dẫm và uể oải bước tới đưa nôi cho đứa trẻ... Một nụ cười thật nhẹ và thật khẽ, đứa trẻ đã lặng im...

Trước đây cô ấy ít khi cười, nhiều khi muốn chọc cho cô ấy cười một chút thôi cũng khó. Đã có lúc tôi nhăn nhó, nói cô ấy là một cô nàng “tự kỉ”... cô ấy cười: “Em chỉ mắc một chút chứng trầm cảm thôi.”

Cô ấy thích sự nhẹ nhàng đến đơn điệu. Mà cuộc sống luôn đem lại cho ta những ước muốn ngược đời. Càng thèm khát sự nhẹ nhàng bao nhiêu thì cuộc sống của cô ấy lại luôn xoay theo chiều... dữ dội...

Thằng bé lại khóc, cô ấy nựng nó trên tay: “Con hư quá, khuya rồi con biết không? Ngoan nào, ngoan nào, ngủ đi.”

- Em cũng ngủ đi chứ, giờ này khuya lắm rồi, em không ngủ, con khóc đòi mẹ ngủ đấy.

Tôi đứng bên cạnh cô ấy thì thầm nhưng cô ấy không thèm quay lại trả lời tôi lấy một câu. Càng ngày càng đáng ghét, cô ngốc, người đàn bà kênh kiệu.

Tôi nhìn đứa con của mình.

- Con thật hạnh phúc khi có một bà mẹ thật đẹp, phải không bé yêu...

Thằng bé ngủ rồi, chắc nó không còn nghe được những gì tôi nói.

Cũng được ba tháng rồi còn gì, mà vẫn còn quấy đêm hoài như thế, chỉ cực cho bà mẹ trẻ, nhỉ?

Cô ấy đứng bên cửa sổ, gió tháng mười một lùa về, hơi lạnh chạy qua khiến tôi nghiêng ngả, cô ấy khẽ run người, co mình, lấy hai tay ôm lấy chính mình.

- Sao không để anh ôm em thật chặt?

Cô ấy khóc, nước mắt chảy thành từng vệt dài lăn trên hai gò má... cứ dầm dần lên, nước mắt chảy dày bờ mi buồn...

- Em lạnh lắm, anh ôm em chặt, thì ai ôm anh chặt? Anh có rét không?

...

Cuộc đời tôi có nhiều sai lầm mà nếu cho tôi được một lần làm lại, tôi sẽ không cho phép mình sai nhiều như thế.

Như đa số những người đàn ông còn quá trẻ, tôi không hiểu giá trị của tình yêu, càng không thể biết, ai yêu mình... nhiều nhất.

Khi tôi ở Hi Lạp cùng mẹ, (mẹ tôi làm ột công ti du lịch, bà rất hay đi đây đó và thỉnh thoảng, nếu tôi có muốn đi cùng, bà cũng sẽ không từ chối, nếu điều đó không quá ảnh hưởng đến việc học của tôi) có một nhà chiêm tinh, đã nói với tôi về những chòm sao chiếu vào vận mệnh. Ông nói tôi là một kẻ sẽ cô đơn trong con đường độc bộ, những vì sao chiếu vào bản mệnh tôi nói lên điều đó. Một kẻ ngang tàn sẽ luôn làm những điều sai trái.

Tôi chẳng tin vào những chòm sao, cũng như bao người, tôi không hiểu nhiều về nó, nhưng có lẽ sau này, ngồi đầu đó chiêm nghiệm, tôi và những người có chòm sao như tôi, sẽ thấy rằng điều đó hẳn là đúng đắn lắm. Tôi đã sai trái rất nhiều như chính những chòm sao phản chiếu.

Đã có rất nhiều người con gái muốn tôi ôm lấy họ, xem tôi như một hoàng tử, ôm lấy họ để họ được nũng nịu, yếu mềm, họ khóc khi vòng tay tôi đi xa, không còn chiều họ thêm được nữa. Nhưng có một người lại muốn ôm lấy tôi, không muốn buông ra, đó chính là cô ấy.

Đôi khi khóc một mình nhưng muốn tôi nhìn thấy, đôi khi đau một mình nhưng lại muốn tôi chạm lấy nỗi đau ấy.

Ừ, tôi yêu cô ấy, có lẽ thế!

Có điều, thói quen phạm sai lầm thì tôi chưa bao giờ bỏ cả. Điều này, sau này làm tôi xót xa mỗi lần nghĩ lại. Nhiều lần, tôi làm cô ấy đau lòng, không đúng, đã làm cô ấy rất đau lòng... À mà cũng chẳng phải, tôi đã giết chết dần sự cảm nhận nỗi đau của cô ấy...

Trước khi quen cô ấy, tôi ngủ với bao nhiêu người đàn bà, tôi còn chẳng nhớ nổi nữa? Lần đầu tiên là năm lớp chín, với mối tình kéo dài chín ngày. Sau này, cô bạn chín ngày đó rất hận tôi. Có lẽ là lần đó tôi nhớ nhất vì nó là lần đầu tiên. Sau này tôi quan hệ nhiều “như một thằng điên” và không thể nào nhớ mặt, nhớ tên cũng như số lần mà tôi đã làm chuyện ấy.

Tôi gặp cô ấy khi tôi học lớp mười hai, thấy cô ấy hay hay, đơn giản chỉ vậy.

Như bản tính trầm cảm của người đàn bà bí ẩn, cô ấy thật ít nói, và rất chuẩn mực. Thời gian bỏ ra để chinh phục cô ấy khiến tôi “cai” nhiều thứ. Suốt một thời gian dài, tôi chỉ biết có “một mình” cô ấy thôi, không và không ai khác cả.

Và thế là cô ấy đã yêu tôi.

Yêu có lẽ là nhiều lắm.

Cô ấy tắm mưa để chạy đến đem cho tôi một cây dù, khi tôi tan học.

Xé cái váy đang mặc mà cô ấy thích nhất để cầm máu cho tôi khi tôi ngã xe.

Bán đi thứ đồ kỉ niệm quý giá của mẹ để lại (cô ấy mất mẹ từ nhỏ) khi tôi có lung lay về tài chính khi quá tay vắng bạc rất nhiều.

Ôm tôi thật chặt khi tôi bị bố đánh vì đã dám cầm xe.

Làm thêm kiếm tiền giúp đỡ bạn thân tôi khi biết nó gặp khó khăn.

Luôn ở đó khi tôi cần và không hề than trách. Dù tôi làm gì, cô ấy cũng đều luôn tha thứ...

Người đầy vết xước bởi những cơn say của bố, mắt sưng và thâm quầng vì khóc lóc chờ tôi những lần ham chơi. Vậy mà tôi, thì không làm gì cho cô ấy cả...

Rồi cô ấy tiêu tụy đi, suy sụp đi, yếu ớt đi... Cho đến khi cô ấy phát hiện ra, tôi đã ngủ với bạn thân của cô ấy, cô ấy cũng bỏ qua rất dễ dàng... Cứ xem như là không hề biết.

Bạn thân cô ấy xấu hổ, khóc lóc và van nài, cô ấy chỉ cười cứ như người ngoài cuộc. Thật lạ lùng, điều đó làm tôi nổi khùng. Tôi không thể chịu được cái sự khoan dung thái quá ấy...

Vậy là tôi thách thức, thách thức cô ấy với những cuộc tình mới của tôi, đẩy tội lỗi, tôi công khai, ngày lại ngày tôi đâm cô ấy thêm sâu và thêm nặng.

Sẽ chẳng ai tin, cũng giống như tôi không dám tin, rằng tình yêu lại có sức mạnh diệu kì đến thế. Cô ấy cứ lầm lũi bám đuổi lấy tôi. “Em chỉ muốn em ôm lấy anh”, “Em sẽ buông tay ra khi mà anh thực sự hiểu điều anh muốn.”

...

Phụ nữ không biết rằng, họ càng yêu thương người đàn ông của mình bao nhiêu thì càng hứng chịu sự hắt hủi bấy nhiêu. Cô ấy chắc hẳn không biết điều ấy.

Một ngày kia, tôi suy sụp, ngồi trên dốc những con đường gồ ghề tội lỗi, tôi cảm thấy một cái gì đấy thực sự đang bóp nghẹt mình. Một trong những cô gái mà tôi quan hệ, đã có thai, và cô ta chỉ mới có mười sáu tuổi. Tôi thực sự bối rối, chẳng biết phải giải quyết thế nào... Tôi cảm thấy ghen ngào và đắng ngắt... Chỉ muốn khóc như một thằng con trai ử dột.

Và cô ấy biết...

Chúng tôi đã cãi nhau...

Vì tôi muốn phá và cô ấy muốn giữ.

Thật điên rồ khi cô ấy muốn giữ nó, đứa con không phải của mình, đứa con của người tình của kẻ mà cô ấy yêu thương.

Tôi không thể chịu được, áp lực quá lớn đó, cô ấy phản kháng mạnh mẽ và một mực nói cô ấy sẽ chăm lo tốt cho đứa trẻ.

Cô ấy khóc, còn tôi chỉ muốn nổi điên, tôi tát cô ấy: “Em im đi, em giả dối, em khốn nạn! Sao em không dám nhìn vào bản thân mình, rằng em đang ghen, rằng em muốn giết nó hơn cả anh nữa. Nhưng em đang giả vờ, em giả vờ làm người tốt đến bao giờ?”

Tôi bỏ đi.

Đêm đó, tôi uống rất nhiều, rồi tham gia đua cùng một vài thằng bạn cũ.

Kết thúc câu chuyện nhạt nhẽo của cuộc đời tôi, là đêm đó tôi đã chết vì tai nạn.

...

Giờ đây, tôi chỉ còn là một bóng ma, những ngày tháng mùa đông lạnh giá không thể ôm lấy người mà mình yêu thương, chỉ có khi chết đi mới nâng niu những gì đang sống, thật quá đổi muộn màng.

Cô nàng mười sáu tuổi đã nghe lời cô ấy, không để đứa con tôi đi theo cha nó, họ đã không phá... và bây giờ thì, cô ấy đang là mẹ của con tôi, đứa con không phải do cô ấy sinh ra, nhưng cô ấy đã giữ lời, nuôi nấng và yêu thương nó bằng tất cả bản năng cũng như trái tim người mẹ. Cô ấy đã luôn tự trách mình rằng chính cô ấy là người gây ra cái chết của tôi. Cô ấy luôn nói, nếu chúng tôi không cãi nhau thì sẽ không bao giờ tôi có chuyện.

Tôi luôn dõi theo hai mẹ con cô ấy... Nước mắt tôi tan vào không trung, hòa vào từng làn gió lạnh.

Anh biết em lạnh lắm, anh muốn ôm em lắm... nhưng anh sợ, một bóng ma, sẽ chỉ làm em thêm lạnh lẽo...

Đến bao giờ em mới ngừng khóc vì anh?

Đừng viết truyện và thổi hồn bi thương vào đó...

Ngừng sống bằng nước mắt trong niềm đau dày vò... Không phải em giết anh, em đừng cố lừa mình tự trách... Anh đã tự giết mình vì anh đã không biết cách yêu em...

Lạnh lắm, đừng khóc, nước mắt mùa đông không làm em thêm ấm, chỉ chảy vào lòng anh – một bóng ma xót xa, muốn ôm em ngàn lần mà không thể...

Quanh quần bên em vì khi sống đã không thể bên em.

Muốn chạm vào em vì khi sống đã để em xa cách... Linh hồn anh mãi ở bên em, chuộc lại lỗi lầm mà khi sống anh đã gây nên tội. Dù biết rằng chẳng thể bù đắp được đâu, nhưng nhìn em đau, để thấy mình biết đau, đau lắm...

...

Một năm rồi phải không anh? Một năm trôi qua, anh đi, em cất lòng mình muôn vàn giọt đắng. Không hiểu vì sao em yêu anh, đừng hỏi những điều mà chẳng bao giờ em hiểu... Một điều cứ mãi y nguyên như thế... em yêu anh thật nhiều... Mùa đông lạnh và vòng tay em lạnh...

9. Chương 9: Anh Sẽ Yêu Em Mãi Chứ

Hôm nay là Noel, lạnh không thể tả... Ngoài đường cây như đóng băng, và gió thì không kịp thở nữa... Mọi vật như cuốn vào trong lớp vỏ âm áp để tránh xa hơi lạnh mùa đông. Noel năm nay cũng giống như Noel mọi năm, tôi ở nhà, gói ghém những món quà và chờ qua Noel sẽ tặng! Tặng quà là sở thích của tôi, nhưng ra khỏi nhà đêm Giáng Sinh là một điều làm tôi sợ hãi... Ngày này... tôi luôn có cảm giác buồn tẻ cực độ...

Có lẽ là vì đã mấy năm nay, trước Noel tôi luôn mất đi một vài thứ... ừm... một vài thứ ư? Không! Một vài người quan trọng!

Tôi cũng không biết có nên đánh giá họ quan trọng với tôi như thế không? Bởi vì cái sự quan trọng họ đem đến tiêu cực chứ chẳng hề tích cực...

1. Noel thứ nhất - cafe bốc khói!

- Anh sẽ yêu em mãi!

- Thật chứ?

- Anh không bao giờ nói dối con gái!

Gió vẫn cứ thổi qua mắt làm tôi buồn ngủ, dựa vào lòng anh nghe Tristess Amour, trong một quán cafe ấm... Tôi cảm thấy hạnh phúc cho những lần mãi mãi mà anh đã nhắc đi nhắc lại với tôi... Yêu nhau đã ba năm rồi, những gì anh đem lại không hẳn hoàn toàn là tiếng cười, nhưng luôn là dịu dàng và ngọt ngào... Dù có một vài lần tôi phải khóc, nhưng nước mắt giúp tôi nhẹ lòng và quên mau những lỗi lầm mà anh mang đến...

Tôi thích Moza, thích nhạc cổ điển... thích tiếng piano thanh thoát, thích những điều nhẹ nhàng... và tôi yêu anh vì anh là gió chứ không là bão...

Mỗi ngày tôi đến quán cafe này, có thể một mình khi anh bận bịu... có thể với anh, khi anh rảnh rỗi hơn... Nhưng tôi đến đây mỗi ngày... bởi không gian làm tôi trầm lại!

Một tháng trước Noel, tôi hí hục học đan khăn, những mũi kim xuyên lách lách, đau hết cả tay... Tôi thấy đan khăn thật là khó... Nhưng tôi muốn đan cho anh, để anh cảm nhận được hơi ấm đó từ bàn tay tôi ^^...

Phải mất một thời gian dài để tôi quen với từng mũi đan, và phải mất chừng ấy thời gian tôi mới có thể đan ra một chiếc khăn... không đẹp lắm!

Nhưng tôi vẫn rất tự hào về mình, một hộp quà xinh xắn chứa đựng bao nhiêu tình cảm tôi dành cho người tôi yêu, và nó không còn chỉ là tình cảm nữa, nó là công sức suốt một tháng học hỏi và “lao động miệt mài”... Nghĩ đến đây, tôi phì cười vì cái sự trẻ con của mình... Yêu nhau ba năm, Noel anh toàn đi xa cả, chỉ có năm nay mới được gần anh, nên món quà cũng cần phải đầu tư chứ nhỉ?

Tôi hí hửng đến “quán cafe của chúng tôi”... chờ anh đến...

Tôi đã chờ ở đó bao lâu ngày hôm ấy, tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ nhớ Noel năm đó mưa và rất lạnh, tôi ướt sũng và ốm suốt hai tuần liền sau đó! Anh không đến và cũng sẽ chẳng bao giờ tôi nhìn thấy anh nữa... Không phải vì anh đã chết, mà trong tim tôi anh đã vỡ vụn rồi... Nếu đó chỉ là một lần trễ hẹn, tôi sẽ buồn hai ngày rồi thôi! Nếu đó chỉ là một sự “quên” tôi sẽ buồn hai tuần vì sự vô tâm ấy... Nếu đó chỉ là... Ừm... nhưng không, anh không trễ hẹn và anh cũng chẳng quên chỉ là anh không đến... Và thế là vì anh không đến nên tôi sẽ nhớ ngày đó để đau cả đời...

Tôi chưa bao giờ nghĩ người yêu mình có thể ngủ với người con gái khác vào đêm Noel... Cho dù yêu nhau ba năm nhưng tôi vẫn không đủ tự tin để dâng hiến... Tôi cảm thấy mình quá nhỏ bé để đáp ứng nỗi những thứ gọi là nhu cầu ấy... Và chẳng lẽ chỉ vì tôi chưa sẵn sàng mà anh vội vàng bước trước...

Đêm hôm ấy, anh đã thỏa mãn trên giường cùng với ai đó, xinh đẹp và biết chiều chuộng anh hơn tôi! Tình dục là một món quà Giáng sinh tuyệt vời hơn chiếc khăn len quê mùa tôi đã cố công và gắng sức... Nhưng tôi vẫn phải tặng nó cho anh, vì nó thuộc về anh, chiếc khăn mà khi tôi đan tôi đã nghĩ tới nụ cười của anh và gói nó vào trong đó... giờ đây tôi khóc vì tôi đã đan nó cho anh... Tôi gửi chiếc khăn kèm một mảnh giấy nhỏ, nguyệt ngọc dòng chữ: “Anh sẽ yêu em mãi chứ?”

”... Forever and one I will miss you

However, I kiss you yet again.”

Một mùa Giáng sinh lạnh lẽo qua đi hằn vết cửa trong tim tôi sâu hoắm! Tôi cũng chẳng muốn nhớ tới sự đại khờ trong trắng của mình nữa... Mỗi khi ngồi nghe những tiếng rên cổ điển của piano, vang lên đâu đó bên tách cafe giữa đông nghịt ngút khói... tôi lại nhớ đến anh với đêm Noel ướt sũng ngày nào...

2. Xmas thứ hai - con đường dài mê mải:

”... So hard I was trying

Tomorrow I'll still be crying

How could you hide your lies

Your lies...”

Tháng chín năm sau, tôi yêu một người con trai khác! Anh ấy thực sự tốt với tôi nhưng tôi vẫn có chút cảnh giác đề phòng! Mỗi tình thứ nhất đặt biệt bao nhiêu kì vọng... còn tan tác và vỡ nát... Sao tôi dám lại tin tưởng khờ dại mãi...

Yêu anh, tôi không ngồi trong quán cafe ngút khói... nghe Moza, hay Sonat của Beth thanh thoát phát ra từ máy nghe đĩa cổ... Yêu anh, tôi ngồi trong căn phòng của anh... lắng nghe và nuốt trọn từng phím đàn... tiếng piano nhẹ nhàng vang khi bàn tay anh lướt qua điệu ngọt...

Và tôi lại nghe Tristess Amour, bản “Tình buồn” mà tôi đã thích từ xa xưa... của một người nhạc sĩ đầy u uất... Tôi nghe để đón nỗi buồn hay nghe để rút nỗi buồn ấy ra... Tôi không rõ...

Anh thích Beth hơn, anh thích sonat 14... nhưng anh vẫn thường theo sở thích của tôi, chơi bản Tình buồn... Anh nói với tôi rằng, chúng tôi sẽ không có một mối tình buồn vì anh yêu tôi nhiều lắm... sẽ kết thúc bằng một bản tình ca... và sẽ là một đoạn ngắn nga có hậu... Anh sẽ yêu tôi mãi! Yêu đến khi cả hai ngừng thở...

Tôi hiểu tình yêu nghệ sĩ! Tôi hiểu tình yêu của những anh chàng như anh... đến rất nhanh và đi rất vội! Kinh nghiệm một lần đau làm tôi đuối sức... Tôi không thể đuổi kịp tình yêu anh dành cho tôi...

Noel năm ấy, chúng tôi yêu nhau được hơn ba tháng! Anh muốn dời ngày kỉ niệm ba tháng vào chính Noel để là một dịp thật đặc biệt! Anh yêu không khí tình nhân của những ngày lễ như thế này...

Anh muốn làm tôi bất ngờ, tôi biết điều ấy...

Tám giờ tối, anh đến nhà, đón tôi đi... Ngồi trong ô tô, thấy anh cười tủm tỉm... tôi có chút bối rối hoang mang... Lòng tôi khẽ nhói lên như điện xẹt khi nhớ về noel một năm về trước và tiếng mưa lại dội về làm tôi buốt từng kẽ xương... Tôi co người lại... suy nghĩ và lặng im... Chiếc xe này sẽ đưa tôi về đâu?

Biệt thự ngoại thành, đơn lẻ xa trung tâm thành phố... Tôi giật mình khi anh vỗ nhẹ vai tôi... Chúng tôi bước vào... Mọi thứ thật đẹp đẽ và mờ ảo... Anh nói tôi ngồi xuống... Anh lại gần bên piano, chơi một bản nhạc lạ lùng... Tôi chưa nghe nó bao giờ... tôi chỉ biết âm thanh ấy thật ngọt! Anh nhìn tôi, cười: “Dành tặng riêng em!”... Sự lãng mạn này làm tôi sợ... và cũng làm tôi áy náy nữa... tôi chẳng chuẩn bị gì cho anh, dù chỉ là một món quà bé xíu...

Anh lại gần bên tôi... tôi chưa bao giờ thấy run như lúc ấy... tôi sợ... tôi sợ cảm giác khi biết người đàn ông này sắp hôn mình ngay khi ấy... Anh nhẹ nhàng và dịu dàng quá làm tôi chỉ muốn đẩy anh ra thật xa... Anh nói: “Anh sẽ yêu em mãi!”... Rồi ôm chặt tôi... tôi ngã ra ghế salon và cảm thấy cái gì đó quá nặng trên thân mình... Tôi cự quạ như muốn vùng ra, không còn nghe nổi những lời thiết tha mà anh đang nói nữa... Nhưng anh ghì chặt tôi lại... Và tôi khóc... “Anh nói sẽ mãi yêu em cơ mà?”... Tôi nói câu đó trong vô thức, rồi dùng hết sức bật dậy chạy đi... Tôi nghe thấy tiếng anh gọi tôi... Tôi nghe thấy bước chân anh theo tôi vội vàng xin lỗi...

Tôi cứ chạy thục mạng trong cơn hoang mang giữa trời tối và đường vắng vẻ không rõ lối... Con đường cứ trải dài mê mải và tôi chạy mãi không biết đi về đâu... Đó là điều cuối cùng tôi còn nhớ về ngày hôm đó...

Sáng hôm sau, tôi ở trong bệnh viện! Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với mình! Tôi thấy anh bên tôi, nắm tay thật chặt... Tôi mở mắt, vội vàng rút tay lại và nhìn anh bàng hoàng...

Vì sao anh ép em khi em chưa sẵn sàng...

Im lặng!

- Vì sao anh không nói với em...

Vì sao anh làm vậy? Im lặng.

-Vì sao?

- Anh xin lỗi, mình chia tay đi!

Tôi cười:

- Anh nói là anh sẽ yêu em mãi...

Chúng tôi không còn gặp lại nhau nữa ngay sau khi tôi ra viện! Ngày noel, biệt thự, bản nhạc, anh và phố dài... mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi...

Đàn ông luôn là một dấu chấm hỏi to đùng với tôi... Ra đi vì thân xác... vậy họ đến bởi cái gì?

3. Giáng sinh thứ ba - món quà vỡ vụn!

Tháng mười một, tôi lại có người yêu mới! Cứ như một sự thúc giục bản năng... Anh đến khi tôi đang cảm thấy cô đơn và buồn bã chuyện gia đình... Anh không lãng mạn, cũng chẳng dịu dàng và càng không tinh tế! Tôi không yêu anh! Cũng giống như tôi không yêu người thứ hai của mình...

Nhưng có lẽ bởi vì anh khác hai người đàn ông kia... Anh không nhẹ nhàng và sâu lắng như họ! Ở bên anh, tôi sẽ vi vu trên những con phố lạnh đến tê người, chứ không phải ngồi nghe Moza, Beth hay Vivaldi... Thậm chí anh còn không biết họ là ai... Anh không quan tâm đến tôi nhiều! Điều đó làm cho tôi cảm thấy thiếu thốn tình cảm kinh khủng... Nhiều khi còn thấy tủi thân và muốn khóc thật to... Và khi đó, tôi biết rằng mình đã yêu anh... yêu anh nên mới muốn được anh chăm sóc nhiều như thế...

Anh nói với tôi rằng, anh yêu tôi theo cách riêng của anh... Anh yêu tôi, và điều đó là mãi mãi, chắc chắn... Dù bất cứ ai có nói rằng anh không yêu tôi, thì tôi chỉ cần biết và anh cũng hiểu rõ rằng, anh yêu tôi. Thế là quá đủ rồi...

Chúng tôi ngủ với nhau vào tuần thứ hai yêu nhau! Thế là hết đời trinh trắng... Tôi chẳng hiểu sao mình làm như vậy nữa... Cũng chẳng biết rằng tôi có tiếc nuối điều đó hay không? Chỉ nhớ lúc đó tôi đau lắm... Câu hỏi đầu tiên anh hỏi tôi khi tôi đang cuộn tròn mình vì đau và xấu hổ là: “Tại sao em không ra máu nhỉ?”

Tôi cứng đờ người một lúc... Anh quàng tay ôm tôi cười: “Anh yêu em lắm, ngốc!”... Tôi nằm quay lưng lại phía anh, nắm lấy tay anh thật chặt: “Anh sẽ yêu em mãi chứ?”...

Chúng tôi yêu nhau có khá nhiều sóng gió, tôi cố hết sức để quan tâm và chăm chút cho tình yêu của mình! Nhưng dường như mọi thứ chẳng hề đơn giản và tôi luôn vấp vấp để làm anh bực mình, đôi lúc anh trách móc... nhưng cũng có khi anh im lặng và bỏ mặc tôi...

Noel năm đó, tôi chờ đợi một sự khởi đầu mới mẻ... Tôi muốn được nằm trong vòng tay ấm áp của anh, để đón lấy hơi ấm từ anh và cảm thấy mình hạnh phúc... Thế là quá đủ với tôi! Mọi nỗi đau sẽ qua... và anh sẽ là người hàn gắn tất cả! Sẽ chẳng còn âm thanh của Moza, sẽ chẳng có tiếng đàn piano vang xa vô vọng... Nhưng noel sẽ có... bàn tay anh dành riêng cho tôi ấm nóng...

Trước noel hai ngày, chúng tôi cãi nhau... Cũng không hẳn, tôi giận anh bỏ mặc tôi đi với bạn bè... Anh hùng hổ và hung hãn bỏ đi... Mặc cho tôi gọi và chạy theo anh mệt mỏi... Anh tránh mặt tôi suốt hai ngày sau đó... Anh không muốn gặp tôi...

Tối noel, tôi nôn dữ dội... Tôi nhắn tin cho anh, anh không trả lời... gọi điện thoại chuông cứ reo và anh cứ dập máy... Thất vọng và chán nản, tôi bước ra đường một mình trong cái lạnh đêm noel... Đứng dưới nhà thờ... ngược nhìn Chúa và khóc! Tôi là người duy nhất khóc trong chốn hạnh phúc đông đúc ấy...

Hôm sau, anh vẫn không liên lạc cho tôi, còn tôi thì cứ nôn dữ dội mà chẳng thể ăn gì! Tôi chợt cảm thấy lo lắng cho những đợt nôn khan kéo dài của mình và sợ hãi khi nhớ tới chu kỳ không chịu đến! Tôi mua que thử, và lén lút kiểm tra... hai vạch... tôi không biết làm gì... cứ nhìn que thử mà lòng bao xáo trộn...

Tôi nhắn tin nói muốn gặp anh, có việc quan trọng... Anh không trả lời...

Tôi bước vào bệnh viện và bước ra... đi vào rồi lại đi ra... như một người điên vậy... Tôi chạy ra đường... đầu óc quay cuồng không biết giờ này anh ở đâu! Tôi muốn gặp anh để ôm anh chặt, tôi muốn xin anh chút sức mạnh để cho tôi biết con của chúng tôi sẽ ra sao... Đường đông và tôi say trong giá lạnh... tôi loạng choạng bước đi... Ngã!

Lần thứ hai, tôi tỉnh dậy trong bệnh viện. Chẳng có ai bên tôi cả... Tôi vội vàng sờ vào bụng mình... Tôi gào lên... Y tá vội vã chạy đến! “Chuyện gì thế này? Con... con...” Chị y tá nắm tay, nói tôi bình tĩnh... chị ấy nói rằng tôi bị tai nạn xe... bị chấn thương và gãy xương nữa... nhưng nhẹ thôi... còn... đứa bé... chị ấy nói... xin lỗi...

Tôi bắt đầu hiểu chuyện gì đang xảy ra... tôi im lặng tro trọng trong bệnh viện chờ ngày ra... Tôi viết cho con tôi một lá thư sau ngày ra viện, và chôn nó dưới đất trước cửa nhà...

“Mẹ xin lỗi... Mẹ xin lỗi... mẹ đã có lỗi vì yêu nhầm người! Mẹ đã sai vì yêu bố con, một người đàn ông tồi... mẹ xin lỗi vì mẹ đã bỏ rơi con, tình yêu của mẹ...”

Lá thư rất dài và nhoè nhoẹt chữ vì nước mắt tôi ướt đầm...

Và món quà cho anh trong giáng sinh năm ấy là, cái chết của con chúng tôi mà đến giờ anh vẫn vui vẻ vì chưa từng biết đến!

Tin nhắn cuối cùng tôi nhắn cho anh: “Anh đã giết chết đứa con chưa thành hình! Anh đã giết chết tình yêu em thôi thóp! Anh sẽ yêu em mãi ư?”

...

Sau khi ra viện tôi không còn gặp anh nữa... Những người đàn ông vẫn bạc bẽo thế phải không? Chẳng cần dứt khoát nhưng cứ tự động quên đàn bà! Tôi đứng giữa mùa đông và cười như người cuồng loạn... Thế đấy! Cuộc đời là thế đấy! Hai người đàn ông trước kia, bỏ tôi vì tôi giữ gìn, người đàn ông cuối cùng, ra đi khi đã “xong xuôi” với tôi tất cả! Tôi nắm chặt kỷ ức về những tình yêu tôi có... ném nó thật xa và cười khoái trá... Mất và chẳng còn gì cả... Mọi thứ ở quá xa xôi, tất cả... ở quá xa tôi...

Anh sẽ yêu em mãi ư?

Và anh, anh sẽ yêu em mãi chứ?

Những lời nói đau nhói tim em...

"... Here I am

Seeing you once again

My mind's so far away

My heart's so close to stay

Too proud to fight

I'm walking back into night

Will I ever find someone to believe?"

Em nhận ra một chân lí đúng đắn hơn bất kì chân lí nào... Đó là... anh là đàn ông! Và vô tình, đàn ông sinh ra đã gắn liền chữ “bạc”!

10. Chương 10: Lẽ Ra Anh Nên Trả Cho Em Nhiều Hơn

Chủ nhật, ngày 18 tháng 01 năm 2009

Mỗi con đi đều có một lí do vào nghề của riêng mình... Một lí do để khóc lóc van xin và nài nỉ mỗi khi sa cơ lỡ bước... Một lí do có thật hoặc một lí do ảo nào đó...

Đối với nó, làm đi, đơn giản chỉ vì tiền. Nó cần tiền và nó biết, khó có cái nghề nào cho nó đủ số tiền nó cần như nghề này.

Nó coi nó là một nghề, và nó không hề xấu hổ về cái nghề mình đang làm.

Nhưng... lí do của nó lại là...

Gia đình nó có “truyền thống” như vậy!

Mẹ nó sinh nó ra mà thậm chí bà còn không biết nó là sản phẩm của lần quan hệ với người đàn ông nào. Sinh ra như một sai lầm nghề nghiệp, sau khi sinh nó ra, mẹ nó không còn sinh nở được nữa... nếu đối với những người phụ nữ khác thì đó là một sự đau xót, nhưng với mẹ nó thì là một niềm vui... Một mình nó bà ta đã quá đủ ngán ngấm rồi... Nó lớn lên trong sự thiếu thốn... thiếu cả tình cảm của mẹ, và cả vật chất... Nhưng xui xẻo thay... nó vẫn xinh đẹp... Nó không xấu xí... Đàn bà có vốn tự có... để bán trinh tiết, thể xác, đàn bà đẹp lại có càng nhiều thứ để mài mòn... Nó chưa từng yêu, hai mươi tuổi chưa từng hiểu yêu một thằng đàn ông sẽ có mùi vị gì? Hay tất cả chỉ là mùi thể xác hòa lẫn trong cái vị mặn mòi nơi đầu lưỡi mỗi khi quan hệ để được trả tiền. Học hành không đến nơi đến chốn, mười lăm tuổi đã bỏ học và làm nghề cùng với mẹ... Nó chẳng thể ỉn một cái nghiệp để kiếm tiền dễ hơn!

Vậy là nó chấp nhận cuộc sống như một dòng sông phẳng lặng chảy xuôi chiều...

Năm năm trôi qua, có đủ để một con đi an phận phải chấp nhận số phận hay bắt đầu suy nghĩ về cuộc đời mình... Người ta tự hào khi kế thừa một truyền thống còn nó... có nên đau xót khi phải đi theo một lối mòn...

Con người có những lựa chọn và nó biết cái nghề nó đang làm không phải là một sự lựa chọn tốt nhất ột thứ việc làm... Nó chui vào một góc và bắt đầu khóc! Lần đầu tiên nó nức nở về số phận của mình, đã không chèo lái được cuộc đời, mặc nước xuôi chiều cuốn trôi... Phải chăng nó đã sai rồi sao? Những lần đi khách không phải lần nào cũng dễ dàng, chưa kể công an, bảo kê và bọn dốt mồi... hành hạ... còn là những khách hàng khiếm nhã... Như người ta vẫn nói, có thằng nào đi “đá phò” là thằng đàn ông tử tế đâu? Nó đôi khi bị khách đánh đập, những thằng đàn ông vẫn bạo lực như vậy khi làm tình...

Có hôm, nó lết dậy trên giường mà không sao bước đi được, cảm giác thân thể rã rời, phần dưới đau nhức không thể tả...

Lại một ngày trôi qua của một con phò với tai nạn nghề nghiệp đây mà! Nó cười! Cười lớn dần! Rồi trong tiếng cười vỡ vụn ấy, giọt nước nào đó lăn ra từ hai khoé mi... Lần đầu tiên trong đời, nó cười mỉa mai cái nghề và cái thói đời này...

Nó sẽ... từ bỏ!

Nó không muốn chịu cái sự đau đớn trên thân thể thiếu nữ... không muốn chịu cái sự nhục nhã ngày nối ngày thế này nữa...

Nhưng...

Ai cho nó sự can đảm để bỏ nghề?

Ai?

Xã hội này là nơi rất dễ dàng cho sự bắt đầu... nhưng lại quá khó khăn để kết thúc...

Nó quyết định đi tìm người đàn ông của mình, một người đàn ông mà như bao phụ nữ trên đời này vẫn có ít nhất một người... Người đàn ông yêu nó... Yêu nó để nó yêu chứ không phải yêu nó như yêu một con phò...

Nó bắt đầu vẽ ra cái ảo tưởng cho đời mình... Một điểm sáng le lói có thể bước tới từ đâu đó ở phía những người đàn ông tử tế kia, không phải những khách hàng của nó...

Nó thay đổi nhiều, đi khách ít hơn, mặc cho bọn dốt mồi cần nhằn... cay nghiệt chữ bới, cùng với bảo kê liên tục đe dọa... Người ta phải liều lĩnh! Ai đó, đâu đó hay trong một bộ phim nào đó đã nói vậy!

Cho đến khi nó quyết định bỏ nghề... Dù sao nó cũng chẳng có ràng buộc gì với cái nghề này, ngoài một từ “truyền thống” xót xa...

Như tất cả những con cave bỏ nghề nào khác, đều chịu đựng những cái nhìn mỉa mai của “đồng nghiệp” và sự quấy rầy của quá khứ... Nhưng thời gian sẽ làm mọi chuyện trôi qua... Nó cần rằng chịu đựng với ý nghĩ đó và cố an ủi mình với mơ ước về một người đàn ông sẽ đến...

Phải là một đứa con gái trong sạch mới xứng đáng với một người đàn ông như thế...

Khi con người ta đã thay đổi những ước mơ về hạnh phúc xa vời... thì nó thật buồn cười chỉ có một mong ước bình thường không xa xôi là được yêu dù chỉ một lần thôi...

Nó bắt đầu thói quen đi xem film một mình, đọc sách thường xuyên và tìm hiểu những công việc khác, trên báo... Rồi nó tìm được một công việc ở một quán cafe, bồi bàn... Nó hài lòng với công việc đó... Cố gắng tẩy rửa và lau chùi quá khứ của mình... thay đổi tất cả, thuê một căn phòng trọ nhỏ ở nơi mới, dùng một số điện thoại mới... Thường xuyên ra đường không trang điểm chứ không lòe loẹt như xưa...

Mọi thứ thay đổi đến chóng mặt và khó khăn cũng nhiều đến chóng mặt...

Một năm trôi qua...

Người đàn ông ấy vẫn chưa đến...

Cho đến một ngày, trước sinh nhật nó một tháng, nó nhận được một bó hoa... người ta nói là có người tặng nó. Bó hoa hồng đẹp hơn cả trong giấc mơ của nó... Không rõ người gửi... Và cứ thế trong một tháng liền, những bó hoa được gửi tới nơi nó làm một cách đều đặn...

Vào ngày sinh nhật nó... Không còn thấy bó hoa đó xuất hiện vào buổi sáng như thường lệ, nó có chút buồn thoáng qua... Một tháng nay... nó đã mong chờ bó hoa ấy... và chủ nhân của những bó hoa này làm nó tò mò... đôi khi là mong nhớ... mong nhớ một người xa lạ...

Nó như một đứa trẻ lần đầu tiên trong đời được tặng một con búp bê đẹp...

Tối hôm đó, khi nó đóng cửa quán, vì ca trực của nó là ca trực quán cuối cùng... Một anh chàng xuất hiện, với một bó hoa như mọi ngày trên tay...

- Chúc em sinh nhật vui vẻ...

Nụ cười tan mây, nụ cười ngọt ngào trên đôi môi ấy làm trái tim nó tan chảy, một đứa con gái khát khao hạnh phúc bao lâu nay, giờ đây được đón nhận niềm vui thì sẵn sàng nhận lấy mà không mảy may đề phòng... Nó im lặng, sững sờ, luống cuống không biết phản ứng thế nào...

Vậy là... tình yêu của nó bắt đầu như vậy đấy...

Hoa hồng người đó tặng cho “nó”... Nó chưa bao giờ yêu và cũng không biết yêu nhau người ta sẽ làm như thế nào và... làm gì với nhau...

Hẹn hò này, đi chơi này... nhắn tin, gọi điện thoại và còn gì nữa... Nhiều hơn ột sự bắt đầu...

- Sao anh lại thích em?

Anh nhìn thấy em vào ngày đầu tiên em làm ở đây! Anh là khách quen của quán... he he... nhưng từ khi nhìn thấy em, anh không vào đây nữa...

- Tại sao vậy?

- Ồ, anh phải nghỉ ngơi và dành thời gian để nghĩ chiến dịch cửa cảm chứ...

Nó cười... hạnh phúc!

Cuộc sống đơn giản vậy, hạnh phúc đến đơn giản vậy...

Một vài tháng sau... nó chuyển về sống chung với anh... Đối với nó, đây hẳn là một sự phân vân, anh không biết quá khứ của nó... và nó cũng không biết sống chung với người đàn ông mình yêu chứ chưa phải là chồng thì có là đúng đắn và... giống con gái bình thường không?

Nhưng mặc kệ!

Anh muốn thế... Và như thế thì hai người mới có nhiều thời gian bên nhau, nhất là khi bố mẹ anh ở xa và anh lại đang sống một mình, cần một người phụ nữ để chăm sóc... cần một bàn tay phủ ấm căn nhà hoang lạnh...

Lại nói về bố mẹ anh, nó nhớ chưa một lần anh nhắc đến họ... Có vài lần nó cũng định hỏi... nhưng nghĩ lại thì thôi... bởi nếu anh có trả lời, rồi anh hỏi về bố mẹ nó... nó sẽ trả lời thế nào?

Một đứa trẻ không biết bố là ai? Và một bà mẹ là điểm hết thời đang sống cuộc đời nghiện ngập, rượu chè, không hiểu đang ở nơi nào... Trả lời như thế sao?

Dù vẫn biết là anh sẽ biết hết dù sớm hay muộn... nhưng nó vẫn không thể mở lời nói về cái cuộc đời xưa cũ mà nó đang cố gắng rũ bỏ...

Trước khi chuyển về sống chung, hai đứa đi mua sắm rất nhiều vật dụng... vẽ ra một viễn cảnh của tình yêu hoàn hảo...

Nó nhoè mắt, cay lòng:

- Anh tốt với em quá!

Anh cười:

- Anh không tốt đâu...

- Không sao, em sẽ yêu anh, cho dù anh là người xấu đi chăng nữa...

Ngày nó chuyển đến sống chung với anh, đồ đạc không có gì nhiều ngoài vali quần áo, những thứ khác nó đã để lại căn nhà trọ vì anh nói, ở nhà anh cái gì cũng có, không nên đem đi cho lúng cúng và mệt mỏi...

Buổi sáng hôm ấy, trời mưa... mây xám xịt và không khí u ám nặng nề... chỉ có nó là điểm sáng duy nhất của thời tiết ảm đạm không có mặt trời ấy... Nó vui vì được bắt đầu một cuộc đời làm người thực sự...

Đêm đó, là đêm đầu tiên của nó và anh... Rất lâu... rất lâu từ khi hai người yêu nhau...

Tắm ga giường... Một người đàn ông... Chiếc chăn mong manh... Ánh đèn đỏ... Mùi mồ hôi nồng nàn... Bàn tay to lớn lướt trên cơ thể co quắp... Đã từ bao giờ xa vời với nó... Nay lại trở về...

Và lại là... với người đàn ông mà nó yêu...

Miên man với suy nghĩ hạnh phúc và cảm giác tuyệt vời đang trải qua...

Sau khi làm chuyện đó... nó thấy anh quay lưng đứng dậy... mặc quần áo...

Nó cười:

- Anh ngốc thế... sao phải mặc đồ nhanh vậy!

Anh lạnh lùng không nói gì...

Mặc đồ tử tế, quay lưng lại đến tận khi đó vẫn chẳng nói gì thêm với nó... Sau khi xong xuôi, anh rút trong ví ra một tập tiền...

Rồi ném vào mặt nó... khi nó còn đang trần truồng ở trên giường, phủ lên thân thể con gái là một tấm chăn nhỏ, đủ để tiền lướt qua da làm nó lạnh... Nó hoàn toàn không hiểu điều gì đang xảy ra, thế giới như sụp đổ, cánh cửa một cuộc đời đóng khép... Nó shock đến mức không nói được câu nào, chỉ biết im lặng... chờ đợi như vậy nhìn anh.

- Nhiều hơn một đêm của cô ngủ với bố tôi chứ?

- Anh... anh...

- Tôi chỉ muốn xem cô ngủ với bố tôi như thế nào... Người cha đáng thương của tôi đã bị cô làm mù mắt... Tôi chỉ muốn xem... khả năng làm điếm của cô thế nào thôi...

- Anh... anh...

- Một con điếm suốt đời chỉ là một con đĩ không hơn. Cầm tiền và cút khỏi đây...

- Anh...

- Tôi muốn tất cả cái lũ điếm như cô, và nhất là cô, phải chịu cái cảnh mà mẹ tôi phải chịu... Nhục nhã vì bị ruồng bỏ... Nhục nhã rõ chưa? Cầm tiền và xéo đi... Con điếm!

Nó cười lớn... Nó cười sảng sặc... Nước mắt nó ào ạt tuôn trào... Đôi môi ướm dầm... Nó cắn môi... giữ nguyên cái bộ dạng trần truồng đó... Nhặt... Nhặt... Nhặt những đồng tiền bán thân xác mà anh vừa trả nó...

Anh ta quay đi... không nhìn...

Bố anh là ai?

- Là người bằng tuổi bố cô, là cái lão già mà cô đã cặp kè và làm si mê suốt bốn tháng trời, để ông ta đòi bỏ vợ. Đuối vợ ra khỏi nhà, và bà ấy là mẹ tôi, gần năm mươi tuổi mà phải xách vali ra khỏi nhà và đi tự tử vì nhục! Là mẹ tôi! Là mẹ tôi! Cô hiểu chưa? Con đĩ! - Anh gào lên, nước mắt anh trào ra... nổi tức giận và niềm căm phẫn ứa lên mạnh mẽ. - Tôi thậm chí đã không về kịp để nhìn mẹ lần cuối, chỉ vì cô đấy, con đĩ!

- Em không biết bố em bao nhiêu tuổi. - Nó cười... môi cắn môi... máu chảy ra hòa cùng dòng nước mắt tan.

- Em chưa từng phá hoại hạnh phúc của ai... chưa từng!

- Một con đĩ như cô, thì làm sao biết mình đã ngủ với bao nhiêu người? Làm sao biết mình đã phá nát bao nhiêu cuộc đời chứ? Khốn nạn! Đồ điếm! Đồ chó cái!

Nước mắt... dù đã kìm nén... vẫn tuôn ra không ngừng... lông mi dầm nước... má đỏ... môi ướm máu... nó cười...

- Tất cả chỉ là giả dối hả anh?

- Tôi chắc sẽ yêu cô! Tôi tưởng tôi đã yêu cô! Đã quên đi mục đích tiếp cận cô của tôi, những gì cô thể hiện quá tuyệt vời, sự che giấu hoàn hảo! Nhưng... rồi... trên giường cô cũng chỉ là con đĩ thôi... Tôi không thể quên! Một con đĩ giết mẹ tôi, nó ám ảnh tôi!

- Vậy là... anh sẽ yêu em... như anh đã trót yêu em... nếu như... em... không phải là một con đĩ... phải không?

Anh quay đi...

Không khí căn phòng đêm đầu tiên này... đầy máu và nước mắt... tràn ngập nỗi đau...

Nó đứng dậy... cầm số tiền của anh trên tay... giơ lên... ngang mặt... cười và nói với anh: “Nhiều hơn em được trả ột đêm!”

... Mặc quần áo... kéo nốt đồng quần áo mới xếp vào tủ trong sung sướng và hạnh phúc sáng nay... Nó nhét vào vali và kéo lết đi...

- Cám ơn anh!

Người đàn ông gục xuống! Anh ta khóc...

Cánh cửa kéo ra rồi đóng sầm... Trời lại đổ mưa...

Nó lết vali bước đi trên đường ước, nước mưa tạt vào mặt nó rất và nước mắt làm nó buốt giá, môi cắn bật máu giờ đây xót... chảy tan trong nước mưa những giọt máu đỏ... Nó cầm nắm tiền trên tay...

Kiệt sức và đau đớn!

...

Sáng hôm sau, người ta tìm thấy xác một người con gái, với giọt máu ở khoé môi... nước mắt hai dòng khô trên đôi mắt nhắm u sầu... Cô ấy đã chết... Cổ tay hằn vết và máu chảy đầm áo...

Một cái chết đau đớn và oan uổng!

...

Nó lết trong cái đêm mưa bão đau xót ấy... Nỗi đau đã làm tiếng cười của nó bật nước... Nó quỳ xuống một góc khuất... bên mái hiên của căn nhà bên ngõ vắng... Lục lọi đồng đồ đạc mà nó đem theo... Hộp dao cạo mua cho anh... để anh cạo râu... Nó nghĩ vậy khi mưa... và vui lắm, cái cảm giác được chăm sóc cho anh như cho chồng mình... Mở quyển sổ nhật kí nó mua... với ước mơ hồn nhiên ghi chép lại những ngày sống chung của cả hai mà nó vốn nghĩ sẽ rất hạnh phúc... Nó rạch một vết nhỏ trên ngón trỏ của tay phải và bắt đầu viết... trong nước mắt... trong nước mưa... trong máu... trái tim nó... vỡ nát theo từng dòng chữ đớn đau...

...

Người ta nhìn anh, khi anh đến đồn công an để nhận xác và khai báo... Nhìn anh như nhìn một con ác thú giết người...

Anh lặng lẽ khai những gì mà người ta hỏi...

...

Đám tang của nó chỉ có một mình anh!

Không phải là đám tang mà chỉ là một nắm đất chôn người chết, được đào xới lên và thả cái xác xuống... cắm một vài nén hương... bia mộ là những dòng chữ trống rỗng...

Một cái tên như bao cái tên...

...

Bức thư tuyệt mệnh và chiếc vali của nó... nằm im lìm ở góc nhà... Anh không hề đụng đến...

...

Một buổi sáng, anh giật mình bởi tin nhắn: “Tao lại thấy bố mày cặp kè với con kia rồi đấy!”

Anh bàng hoàng...

Gọi điện thoại lại cho bạn!

- Ủ, đúng rồi, tên thế mà... nhưng nó bỏ làm ở đó lâu rồi, bỏ từ trước khi mày về nước cơ!

Thế còn những tấm ảnh thì sao? Anh cảm giác như mình sắp nổ tung. Mở những cái ảnh chụp cha mình và cô gái đó... Anh chợt rùng mình... Vì những bức ảnh đó... không có rõ mặt... người con gái kia... chỉ một mái tóc giống nhau... một cái tên giống nhau... một chỗ làm mới... giống nhau!

Anh chạy đến góc phòng, đôi bàn tay run rẩy... cầm bức thư...

Nước mắt trào ra... lăn lóc trong trái tim anh hoảng loạn, đôi môi run... hàm răng va đập... những tiếng nấc không thành lời... Một bức thư đầm máu... viết bằng máu và viết bằng một trái tim đau...

"Anh à, em nói thật mà! Em chưa từng phá hoại hạnh phúc của ai! Em biết anh nhầm lẫn... Nhưng em không thể giải thích... vì anh nói đúng... em chỉ là một con đi! Em ước gì, em được sinh ra một lần nữa! Một lần trong sạch chưa bao giờ trải thân đi điếm..."

Anh à, anh đúng... anh không sai...

Nhưng có một điều anh sai...

Số tiền anh trả cho em... không đủ... không đủ... ột tình yêu...

Lẽ ra... anh nên trả em nhiều hơn... "

Những nỗi đau dồn dập lên một cuộc đời và nhiều con người... vì một người đàn ông mà hai người đàn bà phải chết... Người đàn ông kia đã mất vợ... Và con của ông ta... đã vô tình giết chết một người con gái yêu mình...

Nó đã cố gắng quên quá khứ, để học cách yêu một người nhưng nó vẫn được trả tiền vì yêu người đó! Vì đơn giản... nó chỉ là một con đi!

11. Chương 11: Anh Đưa Em Đi Chết

Sáng nay, nó dậy sớm hơn mọi ngày, thật kì lạ với nó và hẳn là với tất cả mọi người quen biết nó bấy lâu nay... Vốn dĩ, nó sẽ bình minh vào một buổi chiều muộn màng, bắt đầu ngày mới khi đường phố sáng ánh đèn đêm... thường thì thói quen là vậy... Hôm nay, lần đầu tiên nó thức dậy, khi bình minh đúng là bình minh... Mặt trời bắt đầu len lỏi qua những khe nứt mà người ta gọi là cửa sổ... Quay mặt về phía tờ lịch, nó nhìn: "Ngày 2/2." Ờ, ngày đẹp!

Một mối và uể oải thức dậy nhưng nó không thể tiếp tục ngủ lâu hơn... Dụi mắt... đi vào phòng tắm... nước xả vào người... nóng và ấm...

Bất giác nó run run...

Bận đờ tử tế... việc đầu tiên nó làm theo phản xạ tự nhiên... là mở điện thoại... Oài, những tám cuộc gọi nhớ lúc một, hai giờ sáng gì đó... của tình yêu thứ nhất, lúc đó nó còn đang mãi ngủ... có nghe thấy chuông nhưng đã đập mấy lần rồi... cuối cùng khó chịu quá, nó để điện thoại silence rồi lăn ra ngủ tiếp... Thoáng một chút thương xót cho con bé gọi mỗi mồm, nó gọi lại cho tình yêu thứ nhất của nó...

Một thằng con trai đào hoa thì tất cả con gái xung quanh đều được gọi là tình yêu cả... và vì các tình yêu quá nhiều nên phải đánh số một, hai, ba...

Tiếng chuông điện thoại kêu oai oái đến sôi ruột, mãi chẳng có ai trả lời... Tình yêu thứ nhất chẳng lẽ lại chưa ngủ dậy sao? Có thể... à mà không thể... Bởi vì nếu thấy số của nó, với cái nhạc chuông riêng đặc trưng dành riêng cho số nó, thì tình yêu thứ nhất sẽ phải vội vàng nghe máy vồ vập hơn bất được vàng chứ...

Nó vẫn coi những cú điện thoại cho tình yêu thứ nhất là một thứ ân huệ xa xỉ... Một thứ khát khao mà chỉ cần nó chưa kịp nhen nhóm đã khiến người con gái đó hạnh phúc vô cùng...

Lạ lùng trong buổi sáng hôm nay, điện thoại cứ tút dài theo dòng chảy mà máy thì vẫn im lìm không người nhắc... Nó giật mình... Chột dạ... hay cái gì đó lạnh lẽo đang chạy dọc sống lưng nó tím tái...

Nó cúp máy...

Ra ngoài...

...

Mười một giờ trưa, chuông điện thoại của nó reo lên thống thiết, mở máy, thấy số của tình yêu thứ nhất, nó nhếch mép cười nhạt nhòa, đầu óc khoái trá với suy nghĩ hả hê rằng, con bé này chắc bây giờ mới dậy,

thấy cuộc gọi nhờ nên vội vàng gọi ỉnh đây, đã thế, không nghe à sốt ruột nhá! Nó phũ phàng cúp máy... Ngay lập tức, chuông điện thoại lại reo lên xối xả, nó vẫn tiếp tục cúp máy... và lấy làm thoải mái lắm với ý nghĩ đang hành hạ một kẻ quá yêu mình... Đến lần thứ mười, chuông điện thoại đã không còn kêu lên nữa... Mọi thứ trở nên im ắng hay sự kiên nhẫn của chủ nhân số máy kia đã trôi tuột vào ngõ cụt mất rồi? Nó cười, đi chơi với mấy thằng bạn đến tối, lượn lờ trên những con đường lạnh lẽo và đêm về nhà... Nó rút điện thoại ra, bắt đầu soạn một tin nhắn ân huệ cho tình yêu thứ nhất, ngắn gọn và súc tích nhưng chắc hẳn sẽ làm con bé sướng đến tê dại và vỗ vập một cách điên đảo - nó nghĩ bụng và bấm send: “Chết chưa?”...

Bình thường, nó sẽ nhận được tin nhắn trả lời ngay lúc ấy... nhưng hôm nay thì không, đáp lại cái màn đêm dài dằng dặc là tiếng trống nhức nhối của kí ức và khoảng không gian mệnh mang kéo dài vô vọng... im lặng - không gì cả!

Nó thiếp đi... vì quá buồn ngủ và quá mệt sau một ngày dậy sớm ầm ương và chơi bời xả láng...

Ba giờ sáng, nó giật mình bởi điện thoại, một tin nhắn! Nó mở máy, đọc tin: “Chết rồi!”... vền vền hai chữ như là nó nhắn đi, tình yêu thứ nhất điên rồi, định giữ quẻ với nó hử... Ngáp ngáp... nó nhắn lại: “Con điên!”

Một tuần trôi qua như thế, chẳng thấy người con gái ấy nhắn tin như ngày nào, chẳng thấy những cú điện thoại về đêm một thời nó coi là phiền nhiễu, thoáng nhớ rồi nhanh chóng lãng quên, nó còn bao thú vui khác nữa... Nghĩ về chỉ một người con gái ư? Còn đâu có nhiều hơi sức vậy? Cuộc sống thì cứ trôi chảy, nó thì vẫn ở đây... người ta chẳng thể tan biến như mây nếu người ta còn sống... Cứ mặc kệ đi... con bé ấy... nhất định sẽ phải tìm đến... cầu xin ân huệ để được yêu thương...

Rồi một tháng trôi qua, nó bắt đầu cảm thấy có gì đó như là lo lắng... Bấm số của tình yêu thứ nhất: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!”

Nó ấn số máy nhà... Và câu trả lời là: “Nó chết rồi!”

Vớ vẩn! Lại một trò đùa quá đáng và quá đát rồi...

Nó phi xe đến nhà người yêu thứ nhất - tình yêu thứ nhất...

Không khí u ám chèn màn đêm... bóng tối loang lổ trong ngõ dài sâu hun hút... Nó bấm chuông... Một người phụ nữ bước ra, khuôn mặt lạnh lẽo trong ám ảnh của sương đêm... Nó rụt rè... mà lẽ ra là không nên rụt rè... Nó hỏi... Và câu trả lời: “Nó chết rồi!”

Cửa ngôi nhà đóng sập lại trong mắt nó... Nỗi hoang mang làm nó tê tái!

Nó đứng chết lặng trước cửa ngôi nhà một thời gian dường như đã là nhà của nó, nơi nó hay đến và có những phút giây qua ở đây... Rút điện thoại, nó rối loạn lục lọi danh sách bạn bè, gọi ột vài người, nhưng chẳng ai biết gì cả... Nó sực nhớ ra, có một người bạn thân của tình yêu thứ nhất... mà nó biết nhà vì một lần đã đưa tình yêu thứ nhất đến đó... Nó phóng xe như một thằng điên...

Con bạn ra mở cửa... Rồi nhìn nó chết điếng... nó hỏi: “Chuyện gì thế?” ... Con bé tự nhiên òa khóc... Và ngồi sụp xuống! Nó quát lên: “Chuyện quái gì thế?”

Con bạn chạy lên nhà, vội vã chạy xuống, tay run run đưa cho nó điện thoại... di động của tình yêu thứ nhất... Chiếc điện thoại tắt ngóm... Nó bật lên... tay cũng run run như con bạn đang khóc và run lên bần bật... Rồi nó vội vã gấp điện thoại lại... Nó chỉ muốn biết chuyện gì đang diễn ra chứ không phải đến đây để xem một cái điện thoại!

“Tai nạn chết rồi!”

Im lặng chỉ còn là tiếng nấc!

Nó nắm chặt điện thoại của tình yêu thứ nhất, nhảy lên xe và định phóng đi như điên dại... Thì con bạn vội vã kéo nó lại: “Còn nữa! Chờ đi!”

Con bạn lại chạy lên nhà, và vác xuống một cái túi cói to đựng rất nhiều thứ: “Túi của nó đấy, nó để ở nhà tổ trước hôm nó mất, hôm đấy, nó đi mà quên lấy... tổ định đưa cho bố mẹ nó, nhưng... mở ra... tổ nghĩ... đưa cho ấy... thích hợp hơn!”

- Sao chết? Chết bao giờ?

- Một tháng rồi... tai nạn... đêm mừng hai... hai, ba giờ sáng gì đó...

Một cơn mê man trôi qua như ảo giác ư? Hay hiện thực đang chà đạp và chồng chéo lên nhau làm nó rối loạn... chẳng lấy cái túi... Nó phóng xe đi...

Về đến nhà, nó ngồi trong toilet, gục mặt xuống! Mắt nó ướt!

Không! Nó là thằng đàn ông tự hào rằng đủ bản lĩnh để vượt qua mọi chuyện mà không cần đến nước mắt...

Nó vào phòng, mở điện thoại, trong inbox có đầy ắp tin nhắn... liên tục liên tục chỉ có một cái tên “Chồng yêu” và đó là số của nó... Những tin nhắn từ rất lâu, từ hồi hai đứa mới quen nhau, hồi mới yêu nhau, đến khi chia tay và ngay cả tin nhắn cuối cùng, con bé cũng không hề xóa... Đường như là, con bé xóa tất cả những tin nhắn của mọi người ngay sau khi đọc, chỉ giữ lại một và chỉ một người mà thôi...

Cuộc gọi cuối cùng con bé gọi đi là vào lúc 2 giờ 15 phút ngày 2/2 cho... “Chồng yêu”.

...

Nó mím chặt môi và tự nhiên nó nhớ lại một điều rùng rợn... tám cuộc gọi nhỡ vào buổi sáng sớm ngày 2/2 khi nó tỉnh dậy... và cũng là ngày con bé bị tai nạn chết... tình yêu thứ nhất đã cố làm một điều gì đó, cố nói một điều gì đó với nó... và sau đó thì...

Nó khóc!

Nó khóc thực sự!

Bỏ qua người yêu nó khi người đó đang hấp hối! Ôi, nó thật... nực cười!

Nó lặng lẽ mở cái túi cói lọc cọc bao nhiêu thứ đồ! Một cuốn sổ tay ghi chép nhỏ: “Ngày yêu nhau: 8/11... mình nhớ còn “anh” không nhớ!”

Một cuốn sổ nữa, to hơn một chút... hình như là nhật kí...

...

Ảo giác:

Em chỉ muốn gặp anh thôi mà! Nhắc máy đi! Nhắc máy đi! Mai em bay rồi... Em phải đi để quên anh đi đây, biết không? Ngốc! Nhắc máy đi! Em xin đây!

Một chuyến đi đã được chuẩn bị và chỉ đến ngày cuối cùng này, em mới có can đảm để đứng trước anh... Em xin anh, nhắc máy... vì ngày mai em sẽ đi... Ở Paris sẽ chẳng có gì có thể giúp em ôm anh lần cuối cho dù em có nhớ anh nhiều... Anh ơi...

Tôi quanh quẩn trước ngõ nhà anh, tay cầm điện thoại và cầu mong anh nhắc máy... Suốt gần hai tiếng đồng hồ, mọi cố gắng dường như vô vọng... Tôi mệt mỏi ngồi sụp xuống, không để ý chiếc xe đang tiến lại về phía mình, theo phản xạ tôi bật dậy, tránh, nhưng chiếc xe đó cũng tránh tôi... theo cùng một hướng... và thế là...

Paris trở nên xa xôi mãi... và anh lại càng mãi mãi xa tôi...

...

Nó lại tiếp tục lật từng trang nhật kí đắm dòng nước mắt của người yêu thứ nhất, từng dòng chữ đều nhắc đến nó trong một tình yêu nhận nhận đến cam nín... và những sự hi sinh đau đớn đến tận cùng...

Bỗng... đến một trang gần giữa... có một bức thư... khá dài... ghi ngày 22/12...

Nó... đọc

”22/12... Bọn mình chia tay nhau đã được bao lâu rồi anh nhỉ? Em không nhớ nữa... Nhưng em nhớ lần cuối cùng chúng mình nằm bên nhau... Và còn nhớ nhiều hơn nữa cái cảm giác xưa cũ cùng với những lời nói của anh... Đêm dài và em chẳng ngủ được, biết anh có người yêu mới em đau lòng, cho dù anh nói anh vẫn còn yêu em, và anh cũng nói em hãy chấp nhận một tình yêu song song, san sẻ như thế... Yêu anh trong bóng tối... Ừ, cũng được thôi!

Nhưng rồi khi em nhắn tin cho anh, em nói em có hai điều muốn hỏi, anh hãy nói thật lòng với em... để em quyết định một chuyện quan trọng... có được không anh?"

Nó sững người, nhớ lại cái tin nhắn hai câu hỏi làm nó suy nghĩ rất lâu ngày hôm đó... Con bé hỏi nó rằng:

1. Anh có yêu người yêu mới của anh không? Yêu thật lòng ấy?

2. Anh có muốn em tiếp tục yêu anh không?

Nó đã buông thông hai câu trả lời có, để rồi nhận được một tin nhắn làm nó thoáng lo "cảm ơn anh đã giúp em quyết định một việc quan trọng. Hai có bằng một mất mà anh."

"Anh đã trả lời em rằng "có", có cho cả hai câu hỏi của em. Anh cũng đã từng nói yêu em thật lòng, và giờ đây lại thật lòng say bên người con gái ấy... Để thực hiện ước mong thứ hai của anh, là muốn em vẫn yêu anh khi anh yêu người ấy thật lòng... Em đã quyết định hi sinh em và... anh ạ! Anh yêu người đó chắc là anh hạnh phúc, em chỉ âm thầm đứng sau cho anh hạnh phúc vậy là em đã quá yêu anh! Nhưng cũng chỉ một từ "có" thôi anh ạ, đã làm anh mất một thứ "quyền", quyền được quyết định mạng sống của con anh... Anh đã có nhả tâm nói thì em cũng sẽ đủ tàn nhẫn làm..."

Nó... Nó... Nó hoàn toàn tê dại khi đọc đến những dòng này. Bức thư dường như đã bị nước mắt làm cho nhoè chữ, một vài dòng sau cuối không thể nào đọc nổi...

Nó hoang mang cực độ! Nó không hiểu "con" ở đây nghĩa là gì... Suốt một tuần tiếp sau đó... nó nằm nhà dần vật và tự suy nghĩ... nhưng trống rỗng vẫn đưa nó về với hư không... Nó không hiểu... hoàn toàn không hiểu...

Nó bước ra khỏi nhà sau những ngày chập chờn trong cơn mê man... Rồi nó quyết định đến gặp bạn thân của tình yêu thứ nhất! Nó muốn biết những điều mà dường như là nó phải biết từ rất lâu, nhưng lại vô tâm bỏ qua tất cả!

- Nó uống thuốc ra thai!

- Cái gì?

- Lúc đấy, cái thai mới được tầm hai tuần.

- Cái gì?

- Nó biết rằng dù ấy biết thì quyết định của cả hai vẫn là bỏ đứa bé đi... nhưng nó chỉ muốn hỏi ấy để ấy có tiếng nói khi từ bỏ giọt máu của chính mình... Nhưng rất nhiều lần nhắn tin ấy đều trả lời ngắn gọn rằng "Đang đi với người yêu"... và nó không thể hẹn được ấy... nên nó cảm thấy hoang mang... khi ấy yêu người kia đến vậy... và nó quyết định giữ kín để hỏi ấy một câu... và tự quyết định... Lúc đấy nó đau lắm!

...

Ảo giác quá khứ:

Đưa con mình ra qua đường máu... cái bào thai mới hai tuần tuổi trở thành một đồng nhầy đi ra khỏi mẹ nó trong cơn đau dữ dội... Tôi đã rất đau và cảm thấy mình độc ác biết nhường nào... tôi nằm nhà nhiều ngày sau đó... ngủ mà không yên ổn... Bối ác mộng ủa về ào ạt... Trong cơn mơ, tôi nhìn thấy anh... Anh thật kinh khủng trong bộ quần áo của thần chết... ngồi bên bàn ăn, đang bón món cháo thai nhi được nấu bằng máu của con tôi cho người con gái kia của anh... Thật kinh khủng và ghê tởm...

...

Nó ngồi sững nghe những gì con bạn nói... Nó cảm thấy đau nhói và kinh tởm chính mình...

- Sau hôm mừng hai, khi người ta đưa xác nó đi... tớ cầm điện thoại của nó và cố liên lạc cho ấy... nhưng ấy không nghe máy... Rồi tớ nhận được tin nhắn ấy nói "Chết chưa?"... Lúc đó tớ quá shock, nên chỉ có thể nhắn lại là "Chết rồi" thôi...

...

Những trang nhật kí cuối cùng...

”Ngày 8/11 năm sau, em sẽ không còn được ở bên anh nữa nhỉ? Bởi vì lúc đó em đang ở Paris rồi, ngày kỉ niệm chúng mình yêu nhau đấy anh... Chắc là anh không nhớ... Buồn nhỉ... Ngày đó... không biết anh bên ai... bên người yêu mới nào nữa nhỉ...”

Cứ nghĩ đến đây em lại khóc ý anh ạ... Chỉ là em đi du học xa... xa anh vài năm cho qua vài ngày 8/11 của chúng ta thôi mà... Sao mà cứ như là em đi mãi thế nhỉ... Lo lo...

Em đi để quên anh đấy... Em sẽ giữ bí mật chuyện này, cho đến ngày cuối cùng trước khi em lên sân bay nhé... hôm đó em sẽ đến trước cửa nhà anh... Sẽ gặp anh và ôm anh thật chặt này... Anh ở lại hạnh phúc nhé... Em sẽ mang tình yêu của em dành cho anh bay thật xa... Xa những con đường em và anh từng qua... xa những nơi mà chúng ta từng đến...”

Ừ, đúng là tình yêu thứ nhất đã rời xa nó... nhưng không phải để đến Paris và cũng chẳng được ôm nó lần cuối dưới cửa nhà... Tình yêu thứ nhất đã mang kí ức về nó và tình yêu bao lâu qua sang một nơi xa xa lắm lắm... mãi mãi những ngày 8/11 không trở về!

(Gào, đêm ngày 06/01/07)

Anh ơi anh hãy nhìn kia

Ở ngoài kia lá rơi nhiều quá...

Hôm nay trời đang là mùa hạ.

Em cứ ngỡ là thời tiết đã sang thu...

Anh ơi anh hãy nhìn đi

Nhìn thật kĩ những bước đi của lá...

Lá lìa cây lá có buồn không hả?

Có buồn sao lá vẫn cứ bay?

Anh ơi anh hãy nhìn này...

Ngày anh đi mắt em sâu buồn bã...

Như là cây, em đang mất lá...

Như là lá, anh đã lìa cành xa...

Cây mất lá như mất đôi bàn tay...

Chỉ còn đây, thân cành cây trơ trọi...

Nhưng anh ơi, anh hỡi, anh à...

Có lẽ đến mùa... lá buộc phải đi xa?

Chẳng thể mãi ôm hình hài cây được...

Lá hẳn biết rằng lòng cây có buồn thương,

Nhưng mất lá cũng còn vương nước mắt...

Anh ơi, anh có hiểu không anh?

Câu chuyện lá và cây trong dòng nước chảy...

Lá khóc, cây buồn, ngắm mây bay...

Cũng giống như em và anh ngày ấy...

... Anh rời xa em như lá lìa xa cây...

Đó là quy luật của muôn đời bất biến...

Nhưng anh ơi, tình yêu là bất diệt...

Mãi mãi trong tim, lá sẽ có hình cây...

Mãi mãi in lòng cây, không phai màu của lá...

12. Chương 12: Người Tôi Yêu Là Một Diễn Viên

Người ta cứ nói với tôi rằng tôi thật sướng. Sướng? À, sướng bởi vì tôi yêu một diễn viên... Một diễn viên nữ xinh đẹp chứ không phải dạng mấy cô ả đóng vai phụ làng nhàng... Và dù nền điện ảnh ở Việt Nam giờ này chưa phát triển, nhưng người yêu tôi cũng là một hiện tượng... không phải bởi diễn xuất của cô ấy có thần và rất giỏi, mà còn bởi cô ấy là một trong số rất ít người đa năng và lắm tài... Gần đây, tôi thấy bạn gái mình mặt trái dài trên các trang bìa tạp chí, báo nào cũng nói tới cô ấy như một hiện tượng mới đáng được tán dương và nhiều người chú ý...

Tự hào và mang bao trách nhiệm, tôi nhiều khi mệt mỏi với chính cô ấy và chính bản thân mình. Ngày mới yêu nhau, tôi đã biết mình đặt chân vào một vũng lầy, bởi người đàn bà này khó lòng thuộc về tôi hoàn toàn được, trái tim cô ấy ôm ấp biết bao mộng tưởng và quá nhiều tham vọng... Cô ấy muốn có và cô ấy phải có... Giờ đây thì cô ấy đã có nó rồi... Có lẽ là... ừm... chỉ có một thứ duy nhất, cô ấy sắp mất... đó là tôi...

...

1. Đứa con gái có khiếm khuyết nụ cười:

Là tôi! Ai cũng nói rằng tôi cười trông duyên lắm, có người nói đó là một nụ cười hoàn hảo, đôi khi có kẻ khen là tôi cười nhìn giống thiên thần (really?). Người ta nói, nếu tôi cười trông tôi khác hẳn, cảm giác như giá trị của con người tôi được gia tăng lên gấp nhiều lần... Nhưng chỉ mình tôi biết... tôi có một nụ cười đầy khiếm khuyết! Tôi có cười đâu? Chỉ là động tác thể dục của miệng làm ôi dân ra... Và người ta gọi đó là... cười mỉm... Người ta nghĩ thế... và tự cho thế là đúng... Chứ thực ra thì... Tôi... chưa bao giờ cười cả... đã có ai nhìn thấy tôi cười tươi đâu? Chỉ là... cười mỉm thôi, đúng không? Ừ... tất nhiên là cái sự nhầm tưởng mới dân ra là cười mỉm đủ để người ta không bao giờ nghĩ rằng... Tôi... Không hề biết cười... Không hề!

Người ta cũng nói mắt tôi buồn, và mang nhiều u uất, cái này thì tôi không phủ nhận, tôi thể hiện được phần hồn của mình qua đôi mắt của tôi...

Nhưng tất cả những điều ấy, lại chuyện của quá khứ rồi... Giờ đây, tôi là tôi... trơ tráo lắm... Cái gì mình có, thì phải khai thác thôi, yếu đuối và lặng lẽ không cười mãi sao được chứ?

Tôi yêu nghề, thực sự tôi là một người yêu nghề và muốn sống chết để cống hiến cho nghề nghiệp mà mình đang theo đuổi... Nhưng cuộc sống này, bạn tưởng rằng, muốn yêu là dễ lắm sao... yêu cũng phải đánh đổi biết bao nhiêu là thứ...

Ngày nhỏ khi tôi thường xuyên quanh quẩn bên những chiếc máy quay của ba, với niềm đam mê đứng trước ống kính để thể hiện mình, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải mất đi nhiều thứ như vậy... để sống với niềm đam mê nhỏ bé ấy!

Trong thế giới của nghệ thuật thứ bảy, dù cho ở nơi đây, nó có lẹt đẹt, thì để có một chỗ đứng trong đó, cũng phải rất khó để bon chen, nhất là khi ba tôi chỉ là một anh quay film quèn... quèn cả đời... bởi không phải là người thực sự giỏi...

Vai diễn đầu tiên của tôi là khi tôi học năm thứ nhất của trường SKDA, một bộ phim truyền hình, dài năm tập... Vai của tôi rất nhỏ và mờ nhạt vô cùng... Một vài cảnh đối thoại ngắn của một ả điếm với mục chủ chứa... Tôi không hiểu tại sao ông đạo diễn lại ác như thế, ông ta nghĩ gì mà giao cho tôi cái vai khác hẳn với khuôn mặt non choẹt như cục bột của tôi... Tôi cố gắng làm tốt nó, cố gắng làm sao cho người xem phải nhớ tới mình, dù chỉ xuất hiện có một vài phút ngắn ngủi thôi. Hồi ở trường cấp ba, tôi hay diễn kịch lắm, lúc vào đại học rồi, khả năng của tôi cũng không tồi, dù rằng tôi thể hiện không mấy nổi trội so với các bạn học cùng... Đọc nhiều sách để hiểu về cái ngành nghề đặc biệt mà mình vào vai, đứng trước gương tập lời thoại và đọc đi đọc lại kịch bản cho dù mình chỉ vào vai có một đoạn... Tôi cố gắng lắm ấy! Vậy mà đến khi diễn, ông đạo diễn cứ khua tay, cắt phành phạch, bắt diễn lại không biết bao nhiêu lần... Mọi người nhìn tôi ngao ngán, mọi con mắt mệt mỏi đều hướng về tôi, như muốn nói: “Lỗi là do mày đấy!”...Tôi chỉ chực

khóc... Rồi mọi việc cũng xong xuôi khi tôi buông xuôi, diễn một cách không có thần và mệt mỏi... Ông đạo diễn ok liền, cười rồi ọi người nghỉ, ông ta buông thông một câu khiến tôi tê người: “Có thể chứ!”

Cái gì cơ? Diễn chẳng ra diễn thì được qua, còn đầu tư thật nhiều thì mọi người thì nhau trách móc kêu ca, cái quái gì thế này?

Đêm đó tôi nằm khóc, khóc vì nghĩ lại những chuyện xảy ra ở trường quay... Tôi chẳng hiểu gì cả... Ba tôi hỏi, tôi kể cho ông nghe, ông chỉ nói một câu mà đến tận giờ tôi vẫn còn nhớ rõ: “Vai phụ thì không được nổi hơn vai chính!”... Thì ra là thế đấy, nếu tất cả mọi người nhặt nhòa... Thì bạn cũng phải nhặt nhòa theo thôi...

2.

Năm tháng nối đuôi nhau chạy qua trong những giờ lên lớp ở trường, và những vai phụ cũng rót vào tay tôi như mật đắng... Tôi không được phép là một người có tài khi đất diễn hạn hẹp và khả năng bị bọc vây trong kén... Khát khao nguội lạnh và đam mê chết dần, sau này ra trường, chắc cũng chỉ vậy...

Rồi tôi yêu một “đồng nghiệp”, không phải yêu đâu, mà là rất yêu ấy. Hơn tôi vài tuổi, và ra trường trước tôi, anh ấy cũng đã nhận được một vài vai chính, nhưng những bộ film ấy chẳng mấy thành công... Nói đến thành công của nền film Việt tôi phát ới, đạo này có film nào thành công đâu... Anh ấy cũng chỉ là con ốc nhỏ trong một cỗ máy già nua thảm hại mà thôi...

Anh ấy có ngoại hình thật bảnh... Cái từ “bảnh” tôi không thích lắm, nhưng có lẽ dung nó là hợp nhất với anh. Vì cái vẻ bề ngoài đẹp đẽ ấy, nên anh còn làm cả model ột hãng khá nổi tiếng. Anh và tôi yêu nhau như bao nhiêu người khác quen nhau tình cờ phải lòng rồi từ quý mến sang đến yêu nhanh chóng... Được gần nửa năm, thì anh có bồ... Bồ bịch một cách công khai làm tôi khoảng sợ. Mấy tuần đầu tiên tôi khóc cạn nước mắt, cũng tự thuyết phục mình rằng, con trai phải vậy, mà nhất lại là khi anh ấy là nghệ sĩ. Nhưng đến khi, anh ta đến và huých toẹt vào mặt tôi rằng, chúng tôi cần hạn chế gặp nhau công khai, và chỉ gặp nhau khi nào anh ta gọi, thì tôi thực sự shock... Bản tính tôi, khi bất ngờ và ngỡ ngàng thường kìm nén cảm xúc và hạn chế phản ứng... Tôi sợ... sợ sẽ thái quá dẫn đến sai lầm... Vì thế, tôi hoàn toàn im lặng, không chấp nhận nhưng cũng chẳng phản đối. Hai tuần tiếp sau đó, anh ta công khai giới thiệu cô bạn gái mới với cả đoàn làm film mà chúng tôi đang cùng tham gia... cứ như thể tôi không tồn tại hoặc đã chết rồi. Anh ta nói với cô ấy rằng tôi là bạn thân nhất của anh ta trong ekip này. Tôi mím môi đến bật máu lúc nào chẳng hay... Tay nắm chặt và mắt trợn tròn!

Tối hôm đó, tôi lặng lẽ về nhà một mình. Nằm khóc, lại khóc, tôi chỉ biết khóc thôi sao? Mười một giờ đêm, anh ta gọi cho tôi, nói có chuyện muốn gặp, và kêu tôi xuống nhà... Tôi ngó xuống cửa sổ, thấy anh ta đứng đó... Bước từng bước nặng nề, khó nhọc, tôi mở cửa... Anh ta bỗng nhiên nắm tay tôi, kéo vào lòng ôm thật chặt... và bắt đầu khóc... “Anh xin lỗi, anh xin lỗi”... Anh ta lặp đi lặp lại câu ấy hàng chục lần, trong khi tôi dường như đổ vào lòng anh ta và im như một khúc gỗ khô khan...

3.

... Đêm hôm đó tôi nghe anh xin lỗi, cứ nghe vậy thôi mà lòng tôi trống rỗng... Trong nghề nghiệp của mình, tôi đã trải qua biết bao nhiêu là cú shock, không ít chuyện bất ngờ... Bị người ta tranh vai, cướp xuất diễn thường xuyên như cơm bữa... Tiếp xúc với không ít các thể loại người trơ tráo khác nhau, đọc biết bao nhiêu là kịch bản film đau thương và bi lụy... Nhưng trong giây phút đó, tôi thực sự không hiểu tình huống tôi đang trải qua là gì...

- Anh đừng xin lỗi nữa, anh xin lỗi gì chứ... Chúng ta là bạn tốt cơ mà...

Tôi gạt tay anh ra, cười sảng sặc và mặc cho nước mắt rơi... Ngược mắt lên nhìn trời... buông thông tay, tôi như một đám mây đang trôi vô hồn... Còn anh, lại kéo tôi vào, lại ôm... lại ôm và lại khóc...

- Anh xin em mà, em yêu anh, đúng không?

- Điều đấy có ý nghĩa gì không? Khi anh chỉ coi em là bạn.

Tôi nói với giọng đầy mỉa mai châm chọc.

- Anh xin em, hãy hiểu cho anh. Nếu em yêu anh, em hãy chấp nhận những việc anh làm...

- Ha ha ha ha, nếu anh là em, anh sẽ chấp nhận chứng kiến người yêu mình đi yêu kẻ khác sao? (Khốn nạn! Anh ta nói tôi chấp nhận ư? Nếu là anh ta, anh ta sẽ chấp nhận cho tôi làm như thế chứ?)

- Hãy xem đó, là một vai diễn, được không em?

Tôi choáng váng nhìn anh ta, người con trai mà tôi yêu, trong đêm lạnh lẽo đến tìm tôi để nói lời xin lỗi... Hóa ra chỉ là những toan tính bỉ ổi... Những tưởng anh ta đã hối hận và quay trở về bên tôi một cách trọn vẹn, và thuộc về tôi một cách hoàn hảo. Nhưng không, anh ta đến để nói với tôi rằng, chúng tôi là diễn viên, ha ha ha ha, và tôi hãy cùng anh ta đóng kịch... Tôi thoáng giật mình... đẩy anh ta ra, bước lùi lại phía sau vài bước, như một con mồi bị thương... đang cố gắng kiếm một khoảng cách an toàn... Tôi nhếch mép... Tôi ước gì tôi có thể khóc thật to lúc đó... Cho mắt có chút nước, và trái tim tôi ướt máu... chứ không cảm giác khô xót như thế này... Tôi nhếch mép, điệu cười mỉa mai, hiện lên trên khuôn mặt non nớt... Không có chút bóng dáng thiên thần nào như người ta vẫn bảo:

- Kịch bản là gì vậy anh? Có thể cho em tập dượt trước được không? Nhận vai lệ vậy, em diễn sao đạt đây? Em không có năng khiếu như anh mà... (cười)

Anh ta im lặng, cái lí do nào đó khiến anh ta muốn tôi diễn chung vở kịch này? Chúng tôi đã sống sánh bên nhau ăn ý trước mấy quay, bây giờ, bước ra đời thực, tôi cũng không được sống thật... Kiếp diễn viên quần lấy chân tôi níu kéo cả bước đường đời...

- Anh không thể mất em! Anh không thể chịu được cảm giác mất em, nhưng anh không thể mãi mãi chỉ bên một mình em được. Nhất là bây giờ, em hiểu không? Em yêu?

- Em phải diễn thế nào? Thừa ngài đạo diễn đẹp trai?

- Anh xin lỗi vì anh ích kỉ, anh xin lỗi vì anh chỉ vì anh... Nhưng nếu em yêu anh, hãy giúp anh... Hãy yêu anh như em đã từng yêu anh, được không?

- À, ra vậy! Anh muốn em yêu anh! Ok thôi, diễn viên mà! Anh là một diễn viên, và em cũng vậy!

Lòng ngực tôi như chực vỡ òa ra nức nở... Chưa bao giờ tôi cảm thấy kinh tởm nghề nghiệp của mình như lúc này! Thậm chí nó không bằng làm điếm! Cái nghiệp diễn... trời ơi, có khi nào... nếu tôi không là diễn viên, anh ta sẽ không có lí do nào bắt tôi vào một vai bi kịch thế này không? Thế đấy, nếu bạn yêu một diễn viên, bạn sẽ phải là một bạn diễn ăn ý với anh ta. Tức là, tất cả những gì anh ta làm... là nhập vai thật tốt, và bạn cũng vậy! Ngay cả khi thằng đàn ông mà bạn yêu, có mơn trớn và lả lơi bên con đàn bà khác... thì với tinh thần “đồng nghiệp hiểu ý nhau”... bạn cũng cứ phải xem như là... Anh ta đang tập vai với một nữ diễn viên khác mà thôi... Ha ha ha, chúng tôi... anh ta và tôi... Là những diễn viên... yêu nghề mà!

- Em đừng gò ép mình như thế... anh xin em...

Tôi im lặng...

- Tối nay, anh ở lại nhà em được chứ? Anh xin em, mình cần nói chuyện, em cũng nghĩ thế, phải không?

Và thế là, tôi im lặng... im lặng mãi và mặc kệ cho anh ta đi vào tôi xa lạ... Thân xác anh lúc này hiện hữu, nhưng cảm giác từ cơ thể tôi đến với anh chỉ còn là hoài niệm... tôi nằm trên sàn nhà và mắt hướng về trần nhà... mở tròn tròn như bóng ma trong đêm... Bất giác tôi nghĩ tới việc anh ta yêu tôi vì cái gì? Muốn có tôi trong khi vẫn cặp kè với hàng ngàn đứa con gái khác? Tại sao? Do ích kỉ hay tôi mang lại lợi nhuận gì cho anh ta? Nếu trong cơn say tình này, anh ta thốt ra với tôi rằng: “Anh không thể bỏ em vì trong tất cả đám đàn bà của anh, anh chỉ thích làm tình với em!”...

4.

Anh ta ve vuốt đôi vai trần của tôi, miệng ngậm mấy cọng tóc của tôi... lướt nhẹ môi trên da tôi... Trong khi tôi vẫn còn mải nghĩ về những thắc mắc của mình... Rồi tôi quay người, mặt đối mặt với anh ta, khẽ hỏi:

- Em muốn biết vì sao?

- Có những điều không nên biết thì hơn em ạ, em phải tin anh chứ?

- Em sẽ phải tin ngay cả khi anh ở bên người khác, và em chỉ được đóng mác người tình?

- Nhưng anh sẽ không bao giờ xa em cả... Người tình chỉ là trên danh nghĩa... thực chất là, anh chỉ có một mình em...

- Vì sao? Vì sao phải đóng kịch trước mặt thiên hạ là chúng ta không yêu nhau, khi thực sự là như vậy? Anh cần gì ở Linh? Cô gái đó có gì hơn em? Sao lại được làm người yêu của anh chứ?

- Em khờ quá, tất cả mọi người đều là khán giả. Trước mặt họ, Linh là người yêu anh, cũng giống như, anh đang diễn chung với cô ta thôi! Em nên nhớ, em mới là hiện thực.

- Nhưng tại sao người diễn chung vai đó trước mặt bọn họ, không phải là em mà là lại là cô ta?

- Ủm, chẳng lẽ em chỉ muốn diễn thôi sao? Hãy để cô ta diễn thay em vai đó, còn thực tại, em có anh... Thế là đủ.

Có lẽ vì quá yêu anh ấy, nên sau đêm hôm đó, tôi đã chấp nhận tất cả, mặc dù trong lòng còn biết bao nghi hoặc, còn la liệt uẩn khúc... Nhưng tôi đã chấp nhận mỉm cười nhìn anh yêu người ta... Là một diễn viên thì không được ghen tuông khi người yêu mình đóng chung cùng người khác... Diễn viên là người có lòng vị tha lớn hơn những người khác gấp hàng trăm hàng nghìn lần...

Vậy là dưới cái mác bạn thân... Một tuần anh ngủ lại nhà tôi cả bảy tối... nhưng chỉ xuất hiện bên tôi sau mười một giờ đêm... Vì thời gian còn lại, anh phải dành cho cô bạn gái thánh thiện kia...

Nhiều lần nằm cạnh anh, tôi muốn hỏi lắm... nhưng chợt nhớ ra rằng, mình đã chấp nhận, thì còn gì đáng để thắc mắc nữa đâu?

Rồi khoảng hai tháng sau khi tôi bước vào vai diễn là bạn thân của anh, tôi nghĩ Linh đã phát hiện ra giữa chúng tôi có điều gì đó mờ ám... Cô ta liên tục quần quanh ở trường quay, xem chúng tôi làm việc... với nụ cười mùa thu tỏa nắng, nhưng ánh mắt căm giận đến vô cùng... Cô ta tiếp cận tôi với giọng nói ngọt ngào đúng kiểu con nhà gia giáo... Nhưng tôi biết lòng cô ta đang nổi bão điên cuồng...

Một hôm, cô ta mời tôi đi uống trà... Tôi thấy là lạ, nhưng vẫn cứ đi. Thâm tâm tôi vốn dĩ từ trước đến nay coi thường và khinh miệt Linh. Một phần vì thấy cô ta như con rối trong trò chơi ba người, mà tôi là đồng minh tin cậy của anh... Một phần vì kiểu cách ngu xuẩn như búp bê trong tủ kính của cô ta...

Ngồi với cô ta trong một quán trà kiểu Nhật, tôi thiết nghĩ người con gái đối diện tôi như hiện thân của sự ngu xuẩn cổ lỗ... cách chọn địa điểm cũng sắc mùi gia giáo từ xưa... Cái không khí trang nghiêm đến ngột thở... Làm tôi phát khiếp... Nói tiếp là mùi trà hắc hương... vẫn vương quanh mũi...

Bỗng nhiên Linh nắm tay tôi, trời ơi... cô ả làm gì thế này? Tôi giật mình thon thót, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ bay nhảy... Chẳng lẽ cô ta biết mối quan hệ của tôi và anh? Có nghĩa là cô ta đã thông minh ra rồi á? Và bây giờ cô ta đang cầu xin tôi bỏ anh? Buông tha anh? Hay là cô ta muốn gì ở tôi hả? Một vụ trao đổi gì đó à? Trời! Tôi không biết nữa... Tự nhiên tôi thấy sợ khi đứng trước cô ta... một đứa con gái mà... xưa nay, tôi chỉ xem là... búp bê giấy...

Rồi nước mắt cô ta rơi... rất vội... môi cô ta mím như muốn cắn máu ra... Nhìn cô ta, tôi nhớ lại cái ngày tôi nghe anh thốt ra câu... tôi chỉ là bạn... Nhìn cô ta, tôi nhớ lại phút giây mà tôi chấp nhận vai diễn này - bỏ bịch lên lút của anh... một anh chàng rất bánh... Đóng một vai chính trong bóng tối, với một nỗi bi kịch mới, khác đời...

Chẳng lẽ... Hay là... giờ cô ta cũng đang chung số phận với tôi? Anh... lại muốn cô ta... Đóng một vai bi kịch... Và... Anh lại có người khác nữa... phải không? Có phải như thế không?

Trời ạ!

Hai con đàn bà... trong một quán trà... Rách nát!

5.

Em sẽ sống như em vẫn sống chứ?

Em sẽ yêu như em vẫn yêu chứ?

Ngày mới yêu cô ấy, tôi đã từng hỏi cô ấy như vậy đấy! Và câu trả lời của cô ấy dành cho tôi là một nỗi cô đơn trong ánh mắt ướt mềm... Mùa đông lạnh và cô ấy co ro trong cái góc quá khứ ấy...

- Em sẽ không sống như em từng sống vì em đau, em sẽ không yêu như em từng yêu vì em không còn yêu được nữa...

Tôi muốn vớt cô ấy ra khỏi đám nước lạnh đang bao bọc thân xác yếu mềm của cô ấy... Nhưng dường như là việc đó quá khó khăn... Tôi chỉ như một người xa lạ, bám vào đời cô ấy mà chẳng thấy nổi một điều gì... Trong sự xa hoa và nổi tiếng của nghề nghiệp kia... có khi nào có chỗ dành cho tôi, khi trái tim cô ấy đã đóng khép rồi?

Ừ, tôi biết cô ấy đau... Đau khi người cô ấy yêu lấy một người con gái khác... Tôi biết cô ấy hận... vì phải bán thân xác để có được ngày hôm nay... Tôi biết cả những chuỗi ngày, mà nhớ lại cô ấy đau quặn thắt... Nhưng tôi vẫn hi vọng rằng... ánh sáng phía cuối con đường đen đúa ấy, trong cuộc đời cô ấy... chính là tôi...

Tôi nhớ lại ngày chúng tôi quen nhau...

Là cái ngày lạnh hơn những ngày mùa đông năm nay... Tháng mười hai đầy sương sáng... Cô ấy ngồi co ro khóc trong một góc khuất của khu nhà lẩn trong phố cổ... Rúm rỏ và đáng thương... Tôi đã chụp cô ấy, ở những tư thế ấy... Nhưng tôi chợt thấy mình lạnh lùng quá đỗi, cảm giác như tôi đang lợi dụng người con gái này để làm nên những tác phẩm của mình... Tôi đến bên cô ấy... hỏi han, những câu mà người qua đường vẫn hỏi khi nhìn được cảnh tượng đáng thương này... Cô ấy không nói gì... im lặng... Chúng tôi im lặng như thế trong một khoảng thời gian dài... Rồi bất chợt cô ấy đứng lên... cười rồi nói với tôi một câu ngớ ngẩn: “Đi ăn mì vẫn thần”... Vậy là chúng tôi quen nhau... dần dần thân nhau lúc nào không biết... Và rồi tôi nhìn cô ấy làm việc... và rồi tôi xót xa... cảm giác muốn níu kéo bước chân một người đàn bà... đã làm tôi yêu cô ấy...

6.

- “Em có thai rồi.” Linh nói giọng dường như nghẹn cứng lại... Li trà trên tay tôi rơi xuống... nước lênh láng và nóng rẫy... “Hai tháng rồi chị ơi... Em phải làm sao bây giờ?”... “Của anh ấy... Em không dám nói... chị là bạn thân... em chỉ biết nói với... chị thôi...” Cái ánh mắt đau đớn này, cho tôi biết đây là một niềm đau thật sự và rõ ràng là Linh không nói dối tôi, nhưng cái từ “bạn thân” như dao đâm vào tôi hàng trăm nhát... Sao mà đau... đau quá thế này?... “Em đã cố gắng để phòng tránh... nhưng em không hiểu sao”...

Trong vô thức tôi sững sờ, một người đàn ông bảy tối bên tôi đã cài mầm phôi lên người con gái khác... Chẳng lẽ anh ta lại đói khát làm tình đến thế sao? Tôi chẳng biết làm gì lúc ấy, phải nói gì đây? Hay là im lặng mãi... “Em... em có chắc không?”... Linh gật đầu... “Em muốn giữ nó à?” - Tôi vô thức... Linh cay đắng nuốt nước mắt vào trong... cúi gầm mặt, không nói gì... Làm sao tôi có thể khuyên một người mẹ giết đi con mình? Làm sao tôi có thể vì ích kỷ bản thân mà làm tội tình đứa trẻ nhỏ? Dù sao... nó cũng là con của anh, con của người đàn ông mà tôi đã yêu và dâng hiến... Và hơn nữa... người đàn bà nào cũng muốn giữ lại đứa con của người đàn ông mình yêu...

Tôi lặng lẽ đứng dậy, đưa Linh về, lòng nổi sóng như khuyên cô ấy hãy yên tâm... Tôi gọi cho anh... giữa ngày mùa đông buốt giá, nói với anh rằng, bạn gái anh đã có thai, và rằng cô ấy không muốn phá nó, và tất nhiên đó là con của anh...v.v và v.v... tôi cố gắng nói bằng giọng trầm đều và bình tĩnh... giả tạo... Anh gào lên trong điện thoại, làm tôi tưởng mình nghe lầm: “Tuyệt quá!”... Điện thoại rơi... và tôi bỏ chạy...

Có quắp trong một góc phố cổ trầm tư, hoang mang và suy nghĩ... Khóc và rì rĩ gào rống trong lòng... “Tuyệt quá!”... Tôi phân tích câu nói này trong đầu, mổ xẻ nó... Và tôi nhận ra rằng... anh sẽ lấy cô ấy... đó là mục đích cuối cùng cho tương lai và sự nghiệp anh... bám trụ vào một con đàn bà danh giá, chứ không phải là một con điểm mang nghiệp diễn như tôi... Và rằng vai diễn của tôi với anh dù có đạt giải Oscar đi chăng nữa... tôi vẫn chỉ là một con đi bảy đêm/một tuần mà thôi...

Tôi đứng dậy cười... Tôi thấy một người lạ đứng bên tôi, buông một câu: “Đi ăn mì vẫn thần đi”... và thế là chúng tôi quen nhau... Anh ấy là nhiếp ảnh gia thì phải... Rất tốt... Ừ, rất tốt...

Tôi không trốn tránh, chỉ là không muốn đối mặt với quá khứ thôi, anh ta cưới Linh và cũng chẳng hề liên lạc với tôi từ ngày hôm đó... Tất cả thật là chó má... Tôi lao vào công việc... không cần thiết phải kiểm soát đời mình...

Em hận anh, em đem tình bỏ chợ.

Em hận anh, em hóa kẻ thờ ơ.

Người ta nói rằng mọi đau đớn đều sẽ qua đi, nhưng với tôi đau đớn luôn hiện hữu, tôi đau từng ngày từng giờ, tôi sống với tư tưởng tôi là một con đĩ từng phút giây lãng lơ... Tôi tiến thân bằng thân xác... Đó dường như là con đường ngắn nhất để tôi đi lên trong cái sự nghiệp tồi tàn này... và cũng là con đường gần nhất cho tôi xuống dốc ở cái gọi là đạo đức bản thân...

Không ai ngăn cản tôi cả... Dãy dựa làm gì khi biết rằng mình chẳng thể thoát ra... nếu để bị hãm hiếp thì thà tự mình dâng hiến...

Và thế là tôi đã đi lên, nổi tiếng trong tai tiếng, thành công trong nỗi đau và nhào nhoét trong thể xác... Người tôi yêu giờ này ở đâu, là ai, con anh thế nào... tôi chẳng thiết quan tâm... Một lần đau để cả đời nhục trong tôi đã là quá đủ rồi...

Dù tôi biết... có một người yêu tôi... nhiều lắm...

Yêu không chỉ bằng ánh mắt... yêu bằng cả trái tim nhưng lặng im và âm thầm...

Nhưng giờ tôi là bẩn... Anh là sạch, tôi không muốn vấy bẩn lên anh sạch... Dù tôi nhận lời yêu anh... Nhưng đời tôi và đời anh là trăm ngàn khoảng cách...

7.

Tôi chỉ muốn kéo cô ấy theo tôi, nhưng dường như cô ấy chỉ đứng nhìn, mặc tôi đi mà không cần níu lại... Ánh mắt cô ấy hoang dại và tìm thì hóa đá tự khi nào...

Người yêu tôi là một diễn viên... Diễn viên thì không là của riêng ai cả...

Và thế là... lại thêm một người như cô ấy đớn đau...

Là tôi...

Một người đàn ông chỉ biết đứng trông bắt lức...

Một nhiếp ảnh gia bắt gặp khoảnh khắc của tiếng nữ chát đấng và ghi lại nó thôi... Và tôi muốn giữ lại trong tim tôi một khoảnh khắc trọn vẹn nhất về người con gái tôi yêu... Dáng đau đớn co quắp trên phố cổ ngày đông, nước mắt yếu mềm... Cuộc đời đã không cho phép tôi gặp cô ấy sớm hơn, để tôi hối hận vì chưa một lần được nhìn cô ấy cười tươi thực sự... Một bức thư cuối cùng và tôi ra đi... Ra đi cho dù tôi biết một mình cô ấy sẽ lạnh lẽo lắm... Nhưng ở lại tôi còn... lạnh lẽo nhiều hơn... Tôi đã yếu đuối và tôi đã yêu... Chính vì tôi yếu và tôi yêu nhiều... nên...

8.

Thanh thần như là em.

Thanh thần như là anh...

Nằm lại trong hoang lạnh...

Tê tái mộng không thành...

Sao mắt anh lại nhắm?

Sao thân xác anh nằm...

Cô đơn em trăm năm...

Tại sao anh lại bỏ rơi em? Em muốn yêu anh nhưng em đã không yêu anh được... Tại sao anh lại ra đi quá nhanh... để em theo anh... hay em chờ gió cuốn... Chờ em với... em đi theo anh...

...

Tôi viết câu chuyện này lâu lắm rồi thì phải... Hôm nay, viết nốt đoạn kết cho nó thôi, một câu chuyện dang dở quá lâu thì thực là không tốt lắm... Tôi thực sự cảm thấy mọi thứ rối bưng lên và câu chuyện của tôi

bằng lời nên ngán ngủ... Người ta vẫn cứ chết vì tình... Và hôm nay, trong đông lạnh này... lại có hai kẻ ngu ngốc làm điều ấy... hey ya...

“Hôm nay gió lớn... cuốn tình trôi xa...”

13. Chương 13: Sinh Vào Mùa Hè

Một mùa hè lại đến, sinh nhật lại đến và tháng năm lại qua đi, tôi nhìn những gì còn vương sót lại của một đứa trẻ hay khóc nhè trên khuôn mặt đổi thay vì năm tháng... vuốt ve gương dài thườn thượt những ánh hào quang bằng bàn tay với những ngón nhỏ yếu mềm... Tôi cười... ngón tay trở đi theo viền môi của nụ cười trong gương tươi rói...

Ôi tháng năm... em sẽ sống và sẽ chết? Có thể em sẽ kết thúc hết vào... ngày mai...

Có người đã độc ác nói với mẹ tôi rằng... tôi sẽ chết khi tôi tròn hai mươi tuổi...

Gã thầy bói nham hiểm với nụ cười triết lí của côi u mê... làm mẹ tôi lo lắng đến bần thần... Lúc đó, tôi mới có lên hai...

Mười tám năm trôi qua, tôi đã sắp hai mươi tuổi rồi... Nụ cười của tôi vẫn vậy thôi... ngơ ngác như ngày lên hai ấy... Còn mẹ... mẹ đã ở nơi xa xôi rồi... Mẹ mệt mỏi bởi cuộc sống... và mẹ đã đi tới miền đất đầy nắng hè... để tôi lại... tôi biết mẹ bồn chồn lắm... Nhưng như gã thầy bói ấy nói... tôi sẽ đi cùng mẹ... Khi tôi hai mươi...

“Con hãy yêu thật nhiều, yêu thật nhiều để khi con ra đi, sẽ chẳng phải hối hận về điều gì, vì tình yêu làm nên thế giới này, dù con sống hay con chết, con cũng không thể, để mình hết yêu!”

Tôi là hoang sơ... là đứa con gái của vùng thảo nguyên dịu dàng... nhưng ba đã mang tôi đi xa nơi ấy...

Bà và tôi ở đây, Hà Nội, không có mộ mẹ tôi...

Một sự chia cắt hình hài quái thai đến lạ...

...

Gió, nắng và cánh đồng... người ta thường nói như vậy... như một bộ ba... hoàn hảo...

Gió, nắng và bụi đường... Cuộc sống thành phố ồn ào là vậy... Người ta không nhận thấy... người ta đang lao đi...

Một ngôi nhà chông chênh ở mép Hà Nội phồn hoa, Hà Nội già nua trong mắt dài phố cổ, đầm mi và ứa lệ buồn... Hà Nội trong tôi chẳng bao giờ vui được, chỉ có một tình yêu mở, chớm nở theo mùa phố... Tôi chực trào nước mắt khi ngắm nhìn bụi phố bay qua mắt tôi cay xè... Dù Hà Nội đẹp đến đâu, cao xa và sinh động, đông đúc đến ra sao... Tôi cũng chớm yêu Hà Nội theo cái chiều quy luật: Người ta ở đâu, người ta yêu người ở đó, người ta yêu đất ở đó... Nhưng... tôi vẫn yêu nơi tôi sinh ra hơn cả... Một nơi xa nơi này... rất xa... thành phố là bản trường ca trắng lè của những cánh đồng và của gió thảo nguyên... và nắng cháy... Rất xa rất xa gió Hồ Tây, nắng Hồ Gươm và bụi đường phố cổ...

Tất cả chỉ là hoài niệm và nằm im nổi nhớ... bởi bây giờ... tôi chẳng còn có gì để trở về nơi đó...

...

- Con phải làm gì hả ba?

- Hãy để cuộc sống tự trôi đi như nó vốn có...

Cha tôi, thầm lặng và lầm lũi, ông không có cái nhiệt thành sống của mẹ để thế mà... cả hai vẫn là sự kết hợp hài hòa của tạo hóa trên người... Yêu nhau và cưới nhau trên vùng đồng cỏ có tôi ra đời... Tôi tự hào về tình yêu ấy, mẹ đã yêu đủ nhiều để mang theo cả tình yêu của ba đi xa dương thế...

Tôi thì sao, tôi không yêu được nhiều như mẹ, tôi chẳng có một chàng trai nào, vì tôi nghĩ, họ không dùng cảm để yêu nhiều một người sắp chết... và tôi cũng không can đảm để vừa yêu vừa đếm ngày chết của mình...

Tất cả mọi người đã cố gắng, cố gắng mười tám năm nay để đến một ngày chấm dứt đời tôi...

Khi tôi mười tuổi, máu bắt đầu chảy từ mũi... Bệnh này, là bệnh gì... Người ta nói không biết nữa... Rồi xa nơi tôi sinh ra, tôi đã đi nhiều nơi cùng mẹ... Họ cho tôi những thứ... kéo dài sự sống, nhưng không ai chắc chắn, tôi sẽ sống thật lâu...

Năm mười hai tuổi, mẹ đưa tôi đến ông thầy bói hồi hai tuổi... lần thứ hai trong đời, ông ta chắc nịch tôi sẽ chết khi tôi hai mươi... Ông ta cười nói... hãy chấp nhận... vì quyền năng tâm linh nói vậy... Khi tất cả những thầy tu áo trắng, những tín đồ áo nâu... bác sĩ và thầy lang đều nói... sẽ cố gắng... họ không biết khi nào tôi chết, thì gã thầy bói ấy, chắc nịch một luật trời... hai mươi tuổi... tôi sẽ rời thế giới...

Mẹ tôi khóc... rồi cái sức sống mạnh mẽ lại vực bà dậy... dù là một người đàn bà theo tín ngưỡng phật giáo và luôn tin ở ngoại cảm, cũng như hoàn toàn tin tưởng vào bói toán... nhưng bà vẫn cố hết sức để vực bản thân mình dậy và lo lắng cho tôi... Ba tôi thì không được vậy, ông đau khổ hiện ra từng nếp nhăn... vì tôi biết, ông yêu thương tôi nhất...

Những thời kì đổ máu kéo dài suốt năm năm... tôi phải thường xuyên dùng thuốc tây... hại người nên tôi gầy lắm... thỉnh thoảng mẹ dắt tôi về những vùng khác, tìm một vài ông lang mà người ta nói sẽ giúp tôi khoẻ hơn nhờ thuốc bổ...

Năm tôi mười bảy, mẹ bị đau nhức ngực... Ba đưa mẹ lên Hà Nội, kéo theo tôi... một đứa con gái mười bảy yếu đuối chưa từng tự lo được mình... Mẹ vẫn cười trong cơn đau thắt ngực... Nói rằng, tôi hãy cố gắng lên vì mẹ đang đau, để san sẻ nỗi đau mà tôi đang có đó...

Người ta khám, chuẩn đoán và người ta đưa mẹ vào phòng mổ... Một tháng sau khi mổ, mẹ tôi qua đời...

Cả gia đình tôi, chỉ còn hai người, là ba và tôi, chúng tôi, hai chúng tôi không khóc...

Mẹ đã chiến đấu với nỗi đau dày xéo mẹ mà không hề rên khóc, nên chúng tôi dù có đau lòng vẫn phải mỉm cười tiễn mẹ ra đi... Mẹ nói vậy... và tôi đã làm vậy...

Đưa mẹ về với miền thảo nguyên nắng gió, để mẹ nằm trong mùi thơm của cỏ và ngủ giấc dịu dàng...

Một năm sau... ba đưa tôi lên Hà Nội sống... Ba trở về nghề là một kĩ sư, cái nghề ba đã từ bỏ khi có mẹ, để yên bình nơi miền gió... Ba nói... hãy ở đây... sẽ có người... chăm sóc cho con...

Toi hiểu ba, nhưng tôi không muốn xa mẹ... cuối cùng thì mẹ cũng hiện về trong đôi mắt nhỏ bé của tôi... mẹ cười và nói... hãy đi đi... hãy cố gắng cho đến khi con không thể...

Tôi ở Hà Nội, cũng chẳng học hành...

Ngày xưa, mẹ dạy tôi học, từ ngày mẹ mất đi... chẳng còn ai làm điều đó... tôi khó có thể đến trường...

Năm mười chín tuổi, ở Hà Nội, cũng chẳng mấy vui... Chiều Hồ Gươm, bố đẩy xe cho tôi đi dạo... Phải rất cố gắng để mở mắt mỗi ngày... tôi ngắm hồ gươm quay theo vòng xe đẩy... Sau này, chị y tá riêng của tôi, vẫn đẩy xe cho tôi đi quanh Hồ Gươm ấy, nhưng có y tá không nghĩa là ba quên “nhiệm vụ” ấy... dù bận rộn, ông vẫn đưa tôi đi... mỗi tuần một lần vào thứ bảy.

Tôi đã nói chưa, tôi sinh vào mùa hè... Mùa hè thảo nguyên thì gay gắt và gió lắm... Đến khi ra Hà Nội, tôi khám phá ra mùa đông... Mùa đông là một bản trường ca bất tử đáng yêu... nó làm tôi co ro trong lớp vỏ xé chiều đầy sương lạnh...

Tôi thích thú với mùa đông... Khi máu chảy ở mũi không xối xả ra nổi vì hơi lạnh... nó chảy chậm chậm và nó có màu đục đen... khác mùa hè... nó xối ra như nước dãi trẻ con... Những ngón tay măng non, nghịch ngợm chạm nhẹ vào máu... thích thú... thích thú...

Gần hai năm sống ở Hà Nội, trải qua hai mùa đông... đón chờ mùa đông với sự hồ hởi đầy sức sống... tôi yêu nó biết nhường nào...

Thế mà... mùa hè lại đến, gọi tuổi tôi về, tôi sắp hai mươi, và dù có cố gắng thì tình trạng sức khoẻ vẫn ngày một tồi tệ... tôi có thể... sống đến mùa đông?

Tóc tôi dài và thưa lắm... Nó không rụng giống người ung thư... nhưng nó yếu đuối như lá cuối mùa chờ rụng...

Đang suy nghĩ thì ba về, người chăm sóc tôi cũng đến... Là một người đàn ông, điều đó thật không phải phép... Chị y tá hay chăm sóc tôi hôm nay không đến, còn ông chú này thì quả thật đã già như bố... làm sao giúp tôi những việc của phụ nữ được đây?

Ba nói, ông ta là bác sĩ điều trị, sẽ ở đây chăm sóc tôi trong tháng này...

Quả là ba bị ám ảnh bởi tuổi hai mươi, hẳn ba lo lắng vì chỉ một tháng nữa thôi rất có thể tôi sẽ lìa đời... nên ba phải mời bác sĩ đến tận nhà... hẳn là chi phí rất cao... Chị y tá, vẫn sẽ đến mỗi ngày như ba nói... nhưng hôm nay, chị ấy xin nghỉ...

Bác sĩ, tôi hồ nghi ông ta là một bác sĩ tâm lý... hoặc một kẻ lừa dối... ông ta không chữa trị gì cho tôi, hàng ngày chỉ ngồi và nói chuyện...

Chị y tá thì ngày một lạ lùng, chị thường mua hoa về cắm khắp nhà và cười khi tôi hỏi chị...

Mọi thứ xung quanh quá ân cần, làm tôi cảm giác ngày tôi chết gần thật gần.

Một tuần nữa thôi, đến sinh nhật tôi rồi... người vẫn yếu là điều mà tôi cảm thấy... Cái lần cuối cùng tôi được chị y tá đẩy xe quanh Hồ Gươm, là một sự sắp đặt đầy ngẫu hứng... như nhạc jazz vậy... Chị đẩy xe đi... và im lặng... tôi ngắm đường và cũng lặng im... Có một ai đó từ phía sau... đặt lên tay tôi một bó hoa hồng trắng... tôi ngoái lại nhìn... chẳng phải chị y tá của tôi... là một người con trai xa lạ tức cười...

Tôi im lặng... không nói gì... hai mươi bông hồng trắng ám ảnh sự chia cắt thế giới... Tôi biết, điều này không tình cờ... Nó là một sự sắp đặt cho tôi... Hẳn rất kì công, dù mười chín năm qua tôi chưa từng đi học, chỉ đọc sách và ngắm thế giới bằng con mắt hờ hững như muốn đóng khép này... nhưng tôi hiểu... điều tình cờ không có nhiều như vậy... Ba muốn tôi có tình yêu và đây là một chàng trai đến theo điều phối trong những ngày cuối của đời tôi... Mẹ cũng muốn tôi yêu nhiều, thiết tha sống như thế thôi... vậy là... tôi quay lại mỉm cười, sau khi im lặng hồi lâu:

- Cảm ơn anh, hoa đẹp lắm...

Anh ta gật đầu không nói gì...

Bác sĩ cười, nói với tôi, anh ta là một người cảm... Y tá xin lỗi, nói anh ta là em trai chị, vì đã nghe chị kể quá nhiều về tôi, trong gần hai năm qua, nên anh ấy muốn có một món quà... cho tôi... khi sinh nhật sắp diễn ra tuần tới...

Tôi ngạc nhiên, bất giác mỉm cười... sự tình cờ của người đàn ông đầu tiên xuất hiện trong đời tôi lại buồn cười như vậy sao?

Tôi không kể cho ba nghe chuyện này, ba đang đi công trình xa, và ba sẽ về trước sinh nhật tôi một ngày... ba hứa vậy. Tôi không than phiền, vì tôi biết ba làm việc như điên, vất vả để kiếm thật nhiều tiền... mong mỗi lo đủ tốt cho tôi...

Tôi nói với chị y tá, tôi muốn gặp em trai chị nhiều hơn...

Còn năm ngày nữa tôi hai mươi.

Vậy là mỗi ngày anh ấy đến, vào buổi chiều, mang theo mỗi lần là một màu hoa khác nhau... là người đẩy xe đưa tôi đi quanh hồ...

Tôi nói anh ấy hiểu, nhưng anh ấy nói... hay đúng hơn là diễn đạt bằng tay, tôi không hiểu gì...

Đến ngày thứ ba quen anh ấy... tôi thấy không thích thú với việc múa máy của tay chút nào... tôi phải dồn hết sức để nhìn vào bàn tay ấy... nên tôi quyết định... chúng tôi sẽ ở nhà và... “trò chuyện” bằng giấy... Tôi muốn hiểu và nhìn thấy người lạ mặt này...

Tôi yếu đến mức không thể cầm bút viết... vậy là tôi nói, còn anh ấy viết và giơ lên...

Anh ấy nói, đáng ra phải đọc truyện, cho tôi nằm nghe, giống như khi, người ta vẫn chăm người ốm vậy... nhưng nếu viết thì chẳng thể rồi...

- Anh đẹp trai đấy chứ... Anh rất dễ mến nữa!

Anh ấy cười... đưa tay bắt chéo hai ngón, rồi làm một vài động tác... tôi hiểu... anh ấy nói gì...

- Dạy em nói bằng tay đi.

Anh ấy ghi ra giấy: “Có những cách nói hay hơn cả bằng tay. Em hãy nói bằng mắt!”

Tôi kể cho anh ấy nghe, về khát khao được nhìn thấy những mùa đông, anh ấy nói, nhìn thấy điều ấy trong mắt tôi mỗi ngày...

- Liệu em có sống được đến mùa đông không?

Anh ấy cười, chỉ vào mắt anh ấy... Trong đấy, tôi thấy một câu trả lời: “Chắc chắn rồi!”

- Liệu anh có phải người đàn ông cuối cùng của em không nhỉ?

Anh ấy gơ hai ngón tay trở, ghép vào nhau... và cười... rồi lắc đầu.

- Anh không biết hả?

Lại chỉ vào mắt, mắt anh ấy nói với tôi rằng: “Anh biết chứ!”

Tôi cười và ngủ lúc nào không hay biết...

Chị y tá, và bác sĩ, ít khi tham gia những câu chuyện của chúng tôi, họ có những vấn đề chuyên môn để điều trị cho tôi, và luôn xuất hiện với một nụ cười, kiên trì và thuốc...

Ba trở về khi ngày hôm sau tôi hai mươi... Khát khao mùa đông năm sau bỗng chốc trở nên xa vời...

Tôi chợt nhận ra rằng, cả tuần nay dù đau đớn tôi cũng không hề nghĩ đến cái chết nữa... tôi vẫn sống như là tôi sẽ sống và sẽ khỏi bệnh vậy... Cái việc miệt mài học cách nói bằng mắt... đã khiến tôi quên bệnh tật của mình...

Tôi sinh vào mùa hè... tôi sẽ tìm đến mùa đông... và sống trong cái giá buốt cùng cực ấy... để được hạnh phúc... có phải không? Những cô gái mùa hè, khát khao mùa đông về... Những cô gái mùa hè... mang nắng vào đông nhé...

Mười hai giờ đêm... đêm tôi hai mươi tuổi... Mọi người ngồi xung quanh xe đẩy của tôi... Có bác sĩ... có chị y tá... có ba rất hiền hoà... và có anh rất đẹp... nhưng... mẹ... người đàn bà đến muộn... Mẹ cười và... ôm tôi rất chặt...

Có tiếng nói nào đó: “Đừng nhắm mắt, hãy mở mắt để nói chuyện đi nào. Ngôn ngữ tuyệt vời nhất, là ngôn ngữ của tâm hồn, và mắt là nơi... tâm hồn nói! Đừng nhắm mắt... Hãy mở mắt ra... nói rằng... em sẽ sống đến tận mùa đông...”

14. Chương 14: Một Chuyện Cặp Kề

Tôi và cô ta quen nhau ở một pub nhỏ đông đúc, thật khó lòng nói tên nó ra ở đây, vì nó nhỏ nhưng khá là nổi tiếng ở cái mảnh đất chật hẹp và đơn giản này... Thậm chí tôi nghĩ, nếu nói tên pub đó ra, tất cả mọi người sẽ ồ lên, biết tôi và cô ấy là ai, chúng tôi sẽ tai tiếng như thế nào nữa ấy chứ...

Chả hiểu và chẳng rõ nữa... Thành phố của chúng ta thật quá chật hẹp, và từ khi cái nơi to đùng như New Century không còn nữa... những bar pub cứ đóng mở rồi lại dung dăng dung dẻ để ra ầm ầm... thì tiếng nhạc xập xình và những mối tình nhanh gọn chẳng bao giờ chấm dứt dễ dàng...

Chỉ cần nhún nhảy trên bàn bia, cái gì gọi là khó khăn cho sự dẫn dắt chăn gối tự nhiên tan biến mất... Ngủ với nhau, đơn giản chỉ là cùng nhau vui một đêm, để hôm sau có thể quên nhanh nhất... Tôi thấy mình chẳng mất mát gì, ngoài tiền nhà nghỉ, thì vốn dĩ bây giờ rất rẻ, vì quá nhiều nhà nghỉ, chắc người ta phải cạnh tranh nhau giá tiền... Và người hưởng lợi luôn là những cuộc tình một đêm, những khách hàng, chỉ cần cái giường trong vài tiếng...

Người ta nói đi đêm như thế dễ bệnh tật như chơi, nhưng bệnh tật chỉ có thể dính lên người những kẻ muốn chơi mà ngu ngốc, tại sao người ta phải phát minh ra, từ rất lâu rồi, những dụng cụ che chắn khi làm tình, bởi vì chẳng ai muốn mình có bệnh... cũng giống như hút thuốc phiện, đừng hút vào một giờ và thường xuyên liên tục, thì có khi còn khoẻ ra, chứ dễ gì mà bị nghiện... Cái gì cũng vậy thôi, muốn sướng một cách tuyệt đối, thì cần phải tuyệt đối thông minh và tỉnh táo...

Người con gái này... qua một đêm tôi có thể quên cô ta... tôi không còn nhớ chúng tôi đã làm gì trong trạng thái say xỉn quá đà như thế... Nhưng nếu chỉ một lần thôi... thì tôi sẽ chẳng có gì để nói... Sự tình cờ là... dường như thế giới này, trò đời này... bắt tôi phải nạp dữ liệu về cô gái ấy, vào bộ nhớ xói mòn, không muốn chứa đựng một ả đàn bà ngu ngốc nào của tôi... Tôi ngủ với cô ta đêm thứ hai, một tuần sau đêm thứ nhất... dù say xỉn nhưng vẫn “rất an toàn”... Cô ta chưa từng nói chuyện với tôi, tôi xin thề là như vậy, chỉ cười rất dịu dàng, và ánh mắt thì cũng nhẹ nhàng, không phải đi... nhưng vì cái gì, cô ta lại là kẻ dễ dãi đến hai lần, mà không một lần thất vọng, sau khi tỉnh dậy... mặc quần áo như một kẻ chuyên nghiệp... để lại 1/2 số tiền phòng... và hôn vào trán tôi... sau đó bỏ đi...

Lần thứ nhất, tôi cười... mẹ kiếp, con dĩ danh giá và trò khi... Lần thứ hai, tôi kéo tay cô ta lại... cả hai diễn một màn kịch câm... tôi nhét lại tiền vào tay cô ta, ra dấu rằng, cầm đi, không cần đâu... cô ta lắc đầu dúi lại tay tôi, cười không nói. Tưởng tưởng rằng... lúc đó tôi nghĩ, chắc hẳn con dĩ này bị câm!

Thì bỗng nhiên...

Cô ta nói:

- Tất cả phải được chia đều chứ!
- Chẳng ai bắt con gái phải trả tiền phòng, trừ khi là trai bao, mà tôi thì không phải thế bạn ạ... Với lại đây là lần thứ hai rồi...
- Cũng chỉ là một lần chơi, tôi nghĩ tôi với anh nhận được như nhau thì phải chi trả như nhau...
- Rắc rối quá, cầm lại tiền đi! - Tôi cáu bẳn.

Cô ta cười:

- Nếu anh không để tôi trả tiền phòng, thì anh phải trả tiền cho tôi, theo đúng luật chơi sòng phẳng, chúng ta không liên quan, không công bằng, thì phải có một người được trả tiền, hãy cứ coi tôi là người may mắn đó!

Hey ya, nhạt, một trò mới của đám gái làng chơi sao... Ra là thích tiền, đơn giản vậy! Chẳng vấn đề gì... Tôi quảng ví cho cô ta, nói lấy bao nhiêu tùy ý, vì tôi thực sự không nắm rõ giá cả. Cô ta rút ra một tờ, rồi nói, mượn điện thoại của tôi... cô ta lưu số điện thoại vào máy tôi và quảng lại phía giường:

- Gọi khi nào anh muốn!

Tất cả chỉ đơn giản như vậy ở lần thứ hai đấy, rồi cô ta đứng dậy bỏ đi, số điện thoại lưu trong máy với cái tên kì quặc “gọi là đến” khiến tôi buồn cười... nhưng tóm lại thì, dù thế nào, tôi cũng sẽ không gọi... bởi ngay cả khi đã có “màng chắn an toàn” và tiền không phải là thiếu, thì tôi cũng không muốn, đút ra đút vào với một đứa con gái đi làm đi và là của... biết bao thằng như tôi... có tiền...

Tôi thích những đứa con gái sạch sẽ, không cần trình trắng, nhưng sạch sẽ chỉ để qua một đêm... Vả lại, nhu cầu của tôi cũng đâu cao lắm... nó chỉ đến khi có chút hơi men...

...

Tôi yêu một người con gái, nhưng tôi hiểu rằng trong thời điểm hiện tại, tôi không thể mang lại cho cô ấy tất cả những gì cô ấy cần, tất cả những thứ cô ấy muốn, ở một người đàn ông...

Sự chung thủy? Không, tôi cần phải chơi... vì tôi còn rất trẻ. Sự quan tâm? Hạn hẹp thôi, vì tôi còn nhiều điều lo lắng! Sự ổn định? Càng khó khăn, vì tôi muốn có một sự nghiệp vững chắc, trước khi chịu áp lực ràng buộc gia đình... Nói chung... tôi chưa thể cho cô ấy những thứ an toàn như vậy... những thứ mà tất cả những người con gái trên trái đất này đều khát khao...

Một mối tình đẹp tuyệt hảo, như biết bao tập film Hàn Quốc...

Tôi không muốn hứa hẹn, cái sự hứa hẹn ấy nó phi lí và ảo ảnh lắm...

Tôi không muốn nói yêu, vì từ yêu ấy nặng nề và dai dẳng lắm...

Tôi không muốn bị quản thúc trong cái mác người yêu, cái từ bạn trai hay bất cứ cái gì tương tự như một dây xích, kéo đàn ông phải dính chặt lấy đàn bà...

Vậy là...

Cô ấy ra đi...

Tôi gọi điện thoại nhiều lần, đứng trước cửa nhà và gọi liên tục...

Cửa sổ phòng cô ấy không mở, ban công đóng khép, và điện thoại tút dài...

Một sự ra đi mà chắc chắn không có ngày trở lại, không một sự giải thích, bởi người trong cuộc đã qua hiểu lí do... Hiểu nhưng không thể thay đổi, để làm mình tốt hơn, hay không thể thay đổi để phá hoại những mục tiêu mà đã có, và cái lối sống mà mình đề ra...

Sao cô ấy không chịu hiểu rằng... tôi không thể khác... Và chờ đợi đến ngày... tôi đủ những điều kiện cần, để dám nói rằng... tôi yêu cô ấy...

Con gái bây giờ, thiếu kiên trì và kiên nhẫn đến vậy sao?

Từ cảm giác ăn năn, tôi đi dần sang trách hận... Lúc đầu là nhận thấy lỗi ấy do mình, dần dần... tôi cảm giác bất cần và thấy cô ấy mới là người sai trái nhất... một kẻ phản bội thiếu lòng tin ở tôi...

Ra đi ư? Thì cũng như vậy thôi, cô ấy đi rồi, còn mình tôi ở lại... buồn nản và chán chường... bởi vì với cô ấy, hiểm hoi, tôi yêu thương thật sự...

Một tuần trôi qua, nỗi đau tôi dầm dề dưới những cơn mưa đầu hạ... Mọi thứ bỗng trở nên xa lạ khi thiếu vắng một nụ cười quen... Mọi thứ làm tôi phát điên lên khi không còn thấy những dòng tin nhắn ấy... Chuông điện thoại không còn reo lên những tiếng nhắc nhở: “Anh ơi, về sớm đi, muộn rồi!”, “Anh ăn gì chưa, em làm đồ ăn để trong tủ lạnh, anh về nhớ hâm nóng!”, “Anh à, em nhớ anh lắm! Muahzzz”... Cũng chẳng còn những tiếng khóc, sự van xin nài nỉ, xin tôi đừng đi đêm... cũng chẳng còn cái dáng người bé nhỏ, vòng tay mong manh, ôm lấy tôi xiết mạnh...

Hết thật rồi...

Chuông điện thoại một tuần sau cũng không còn tút dài mỗi lần tôi gọi nữa... thay vào đó là “số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khoá!”...

Nỗi nhớ dày vò, chỉ còn đó, không có gì hơn...

...

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng đầu tiên tôi và cô ấy chia tay... Nói chia tay không biết có đúng không nữa... Đã từng nói yêu bao giờ chưa?

Tôi trở lại với nhịp sống về đêm của mình, lên pub, rượu và nhiều điều thú vị đang chờ tôi trên đó... Có hẹn với một vài người bạn, nhưng chẳng hiểu sao, chẳng có điều thú vị nào, ngoài đắm rượu trong nhạc... Lần đầu tiên tôi chán nản không khí ở cái hộp nhỏ này... Chỉ uống rượu và uống rượu mà thôi...

Tôi nhìn thấy một cô gái khá quen... nhưng cũng không hẳn là quen... vì con gái bây giờ... ai chẳng giống nhau đến dễ sợ...

Xoay xoay điện thoại... lắc lư li... tôi nhìn ngắm đến chóng mặt...

Tôi đặt li xuống bàn, và toan đứng dậy...

Chuông điện thoại reo...

Tin nhắn ý éo: “Lâu lắm rồi mới thấy anh lên đây!”

Tin nhắn từ số “Gọi là đến”... Tôi lại ngồi xuống, ngược mắt nhìn một vòng xung quanh: “Em đang ở đâu đấy?”, “Xa anh một đoạn gần”, “Qua bên này đi”, “Ra ngoài đi!”...

Tôi ra ngoài, nhìn thấy cô ta đang dốc ngược chai bia xuống, nhìn rất buồn cười, mấy giọt bia rơi, trông đến tội.

“Say à?”

“Em chẳng bao giờ say cả.” - Cô ta cười lớn.

“Sao biết số anh thế?”

“À lần trước lưu số, nháy sang máy em luôn mà!”

“Chuyên nghiệp dữ dội!”

Cô ta quay sang nhìn tôi, một giây không cười, rồi sau đó quay đi...: “Ừ, là thế mà!”

Và tối hôm đó chúng tôi lại qua đêm với nhau... không say xỉn mà là trong tiềm thức tỉnh táo...

- Hôm nay free nhé, đừng trả tiền em...

- Ồ, em có vẻ thích miễn phí nhỉ? Hay thế lắm hả?

- Ừ, đa phần là miễn phí ý mà...

Cô ta cười khoái trá...

- Có vẻ anh buồn nhỉ? Kể một chút gì đi... Với một con đĩ, thì không cần phải nghĩ...

Và tôi cũng chẳng hiểu sao, đêm ấy tôi lại kể hết cho cô ta, câu chuyện về cuộc tình dang dở của tôi... Tôi cũng không hiểu sao, tôi cảm giác thực sự thoải mái khi làm điều ấy... Cô ta lắng nghe rất chăm chú, và ánh mắt mang đầy sự cảm thông... như nắm giữ một tấm lòng chia sẻ lớn... Con mắt dịu dàng và bờ môi yếu đuối đến nôn nao lòng... Tưởng như nhìn vào nó... người ta có thể quên hết mọi buồn lo... Tự nhiên... tôi muốn hôn cô ấy... như để nhìn thấy cái phần thật thà còn sót lại và đang rơi vãi trên thân thể một người con gái không mấy trong sạch này... Sẽ rất áy náy nếu chỉ xem cô ấy như là một con đĩ...

Tự nhiên tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng đi, vậy là sau đêm hôm ấy, cứ mỗi khi có việc gì lo nghĩ, tôi lại gọi cho số điện thoại “gọi là đến”, không phải để ngủ miễn phí, mà để cảm thấy yên ổn hơn... Tôi bắt đầu hoang mang khi nhận ra rằng, điều duy nhất khiến tôi bình yên được là ở bên người con gái này... những phút giây trôi qua mỗi ngày càng khiến tôi hoảng sợ...

Tôi sợ rằng tôi sẽ yêu một con đĩ... và điều đó, là không thể, không thể được đâu...

Tôi khá nghe lời cô ấy, nghe những lời khuyên, vì đa phần tôi thấy đó là điều đúng đắn... Cái việc gối chăn của chúng tôi cũng đều độ và tuyệt vời như một cặp vợ chồng mới cưới...

Hơi thất thường một chút là những vết tím trên người cô ấy... như một sự sắp xếp, lúc nhiều, lúc ít...

- Bệnh gì khiến người em bị tím nhiều thế?

- Ừi, chẳng có bệnh gì, chỉ là một sự va đập thôi...

Tôi khó chịu và có lẽ là ghen tuông khi tưởng tượng và mơ hồ nghĩ ra là, cô ấy đã quan hệ với những thằng đàn ông khác, và đây là dấu hiệu thể xác mà bọn chúng nó để lại...

Quay lưng đi, ngủ tiếp... tôi chẳng nói gì...

Cô ấy kéo tay tôi lại, ôm từ phía sau, hỏi: “Anh ngủ rồi à?”

Tôi chẳng nói gì.

“Anh đã nghe kể chuyện về nghề kĩ nữ chưa? Ngày xưa ấy, chuyện những geisha chẳng hạn?”

“Có nghe nói vài lần.”

“Chắc anh chưa biết chuyện về một ”kĩ nữ máu” nhỉ?”

“Là sao?”

“Để em kể cho nhá!”

“Ừ, em kể đi.”

“Ngày xưa, có một người con gái đẹp... làm kĩ nữ, chẳng hiểu vì sao lại thế ý... Đẹp và tài năng nữa... Nhưng cô ta lại làm nghề đó và khi có người hỏi lí do, thì cô ta luôn nói rằng, đó là lựa chọn sáng suốt nhất đời tôi. Là kĩ nữ nhưng chỉ ngủ với người mà cô ta thích thôi... kể cả là kẻ đó không có tiền... Cô ta vẫn giúp hắn mua vui... miễn phí... Nhưng đã là khách hàng thì luôn phải trả... một thứ quý nhất của mình... Đồ anh biết, những kẻ không có tiền thì sẽ phải trả như thế nào?”

“Cắt cái đó chứ gì?”

“Ha ha ha ha, ai cũng đoán như anh cả. Thực ra là... máu. Kĩ nữ ấy sẽ lấy máu thay lấy tiền của những người đàn ông không đủ tiền trả cô ta sau mỗi lần quan hệ... Lấy kim chích một giọt máu ra...”

“Câu chuyện của em thật phi lí và chẳng có ý nghĩa gì...”

“Có chứ sao không? Vì bọn đàn ông nghĩ, chỉ mất một giọt máu thôi mà ngủ không cần phải trả tiền, thì tội gì phải trả, cứ để cô ta chích máu cho rồi, nên đa số, ai cũng giả nghèo khổ...”

“Ôi, vô lí lắm, anh chẳng nghe nữa đâu...”

“Ừ, thì không nghe nữa... Máu là thứ đắt nhất, mà người ta quên mất mình rất cần... Đàn ông cũng vậy... luôn không biết mình để mất cái gì, chỉ cần sung sướng là thoát li thực tại... he he he he, ngủ đi nào.”

Thời gian đã làm tôi quên người mà tôi yêu trước kia, mặc dù cũng còn đôi chút cảm giác luyến tiếc một người con gái ngoan hiền, yêu tôi phát điên và bị tôi phụ bạc mặc dù rất muốn cô ấy bên mình...

Nhìn lại những gì hiện giờ tôi có... tôi sợ hãi sự mất mát như ngày nào... Nhưng bản thân tôi thì không muốn giữ lấy và chẳng muốn yêu một con đĩ chút nào... Và dường như “con đĩ ấy” cũng hiểu điều này... Cô ấy gọi mỗi quan hệ của chúng tôi, là “một sự cặp kè”...

Cặp kè có những quy luật mà ở những kẻ yêu nhau sẽ không bao giờ có. Đó là không được phép can thiệp đời tư, không được phép dò hỏi những điều đối phương không tình nguyện nói, chính vì thế mà, chúng tôi, gần như là... chẳng biết gì mấy về nhau... Hay nói chính xác hơn, tôi chẳng biết nhiều về cô ấy, còn cô ấy thì lại khá rõ về tôi, bởi vì tôi hay kể lể, dường như trước cô ấy, tôi luôn là một thằng đàn ông yếu đuối và cần được sẻ chia...

Và cũng là quy luật của sự cặp kè, người ta được đơn phương chấm dứt không vì lí do gì cả và đối phương phải tôn trọng điều đó... Cặp kè, là không được có... tình cảm với nhau...

Một ngày cô ấy nhắn tin cho tôi: “Chỉ thế thôi nhé! Kết thúc được rồi!”

Thường thì khi người ta kết thúc một cuộc chơi, tức là khi người ta đã có đối tượng mới và những trò chơi mới vui hơn... Chắc hẳn cô ấy cũng nghĩ như vậy đấy... Và có lẽ cô ấy đã có rồi... Một thằng con trai khác, thích miễn phí và cô ấy cho đi... chơi với nó, có lẽ nào vui hơn với tôi...

Cái cảm giác này dày vò hơn cả lần trước nữa... Mà có khi là còn đau... Tôi nhớ cô ấy nhưng không được phép nhắn tin, không được quyền hỏi han, cặp kè kết thúc thì không nên liên lạc và càng không được phép nín kéo... Đã chơi là phải chấp nhận thôi...

Mà tôi thì cũng không muốn làm như thế... Cứ như kiểu tôi đã phải lòng một con đĩ, và bây giờ bị nó vứt đi thì lại đau đớn vô cùng... Tôi chưa bao giờ hiểu hết câu chuyện về “kĩ nữ máu” của cô ấy... nhưng khi cô ấy đi, tôi thấy... mình... “mất máu” rất nhiều... cái cảm giác thiếu trầm trọng làm tôi hụt hẫng không đứng vững...

Một vài tuần sau, ở pub xôn xao về việc một nữ khách hàng quen thuộc đã ra đi vì một căn bệnh trầm trọng... Mọi người kháo nhau rằng cô ta bị sida, vì không biết đã ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông ở đây... Ảnh của cô ấy lan tràn trên YM, kèm theo một lời cảnh báo “ai ngủ với nó, thì đi xét nghiệm ngay, không chẳng may chết sớm”... Và tôi cũng nhận được dòng mess đau đớn ấy...

Mở ảnh ra, tôi ngỡ ngàng khi đó chính là cô ấy, người con gái cặp kè và đã chia tay tôi mấy tuần trước đây...

Tôi hơi có cảm giác sợ... Vợ vàng đi xét nghiệm, mặc dù, tôi và cô ta rất an toàn mà... lúc nào cũng quan hệ “có che chắn” cả... Và kết quả là... tôi không bị làm sao hết... thở phào nhẹ nhõm, tôi thả lỏng người... thấy mình vừa trải qua một cuộc chơi may mắn...

Nhưng khi tỉnh táo lại, tôi thấy lòng chát đắng... Cái của nợ gì thế này... cô ấy... đã chết thật rồi sao...

Tôi mở số điện thoại “gọi là đến” mà tôi chưa một lần nhớ...

Đầu bên kia nhắc máy làm tôi ngỡ ngàng: “Em chưa chết sao?”

“Chị em mất rồi anh ạ.”

Một giọng nữ quen thuộc... rõ ràng không thể chết, tôi hoang mang...

“Thế em là ai?”

“Em gái chị ấy!”

“Anh có thể gặp em được không?”

...

Tôi gặp em gái cô ấy trong một quán cafe nhỏ... tối và sâu hun hút trên khu phố cổ... Tôi đến sớm và ngồi chờ, lòng thấy lo và không hiểu có chuyện gì đang xảy ra quanh mình nữa...

Em gái cô ấy xuất hiện, tiêu tụy và mỏng manh như sương gió lùa bão vào tâm trí tôi hoảng sợ... Li nước rơi xuống vỡ tan... Em gái cô ấy, chính là bạn gái cũ của tôi... Hóa ra đó là lí do để cho giọng nói kia trở nên quen thuộc thế...

- Là em sao? Sao anh chưa bao giờ nghe em nói, em có chị gái?

- Cùng cha khác mẹ thôi, là con riêng của ba em, mẹ em không thích chị ấy, nên chị ấy sống riêng...

Cô ấy có vẻ đau buồn, đôi mắt sưng mọng nước, môi thì khô nứt như người vừa qua một trận ốm thập tử nhất sinh chưa thể nào hồi phục! Cứ vô hồn thế nào đó... Ngồi đối diện tôi mà cứ như không nhìn thấy tôi...

- Lâu lắm rồi anh không gặp em...

- Chị ấy lớn lên cùng em, hơn em có ba tuổi thôi mà...

- Ủ...

Cô ấy có vẻ như muốn kể về chị của mình... nước mắt cứ rơi lã chã...

Và thân thể thì dường như một gục ngã...

- Chị ấy xinh thật đúng không anh? Và giỏi nữa, lại rất yêu em mà... Nhưng chị ấy yếu quá...

- Sao?... Ừmmm... anh nghe nói, chị em mất vì...

- Sida phải không? - Cô ấy ngược mắt lên đầy uất hận... - Tôi kinh tởm các người, tôi ghê sợ các người, sao có thể bịa đặt về chị tôi như thế? Chị ấy bị u mà... chị ấy bị ung thư mà... chị ấy làm sao mà... sida được chứ... Kinh tởm cái sự bịa đặt mà các người lan truyền trên mạng về chị tôi...

Cô ấy đứng dậy, như muốn bỏ chạy... Tôi shock trong vài giây khi biết sự thật này... vội vã chạy theo và kéo tay cô ấy lại... cô ấy ngã gục xuống... Dựa vào người tôi nức nở... Còn tôi thì thấy tim mình đau nhói... đau nhói...

- Ôi anh ơi, chị của em... khôn khổ... Chị ấy sống, không ai yêu thương và chết đi... nhục nhã... Không ai yêu thương, không ai níu chị ấy lại, làm sao chị ấy có thể sống... có thể chiến đấu một mình chứ? Em đã rất cố gắng, nói chị ấy phải cố lên... thế mà... chị ấy vẫn bỏ em anh ạ...

Tôi cũng khóc... tôi nhớ cái ánh mắt buồn đau xa xăm, đôi môi yếu đuối đến nao lòng, sự cảm thông đến cùng cực nỗi đau, và sự chia sẻ thấm thấu dịu dàng của cô ấy... Có lẽ tôi đã yêu cô ấy, mà không hề nhận thấy, hay đúng hơn là không dám thừa nhận mình đã yêu một con đi...

- Con người thật độc ác... sao ai cũng nói chị ấy như thế... Chị ấy không phải là đi... không phải mà... Chị ấy chỉ muốn thoát ra... và cảm thấy là... mình đang sống... Chị ấy không muốn nằm đó chờ chết... và chị ấy cố lết đến những cuộc vui... Chị ấy chỉ ngủ với một người... và chị ấy nói với em rằng... anh ta rất tuyệt vời... Tại sao tất cả đều nói rằng là... chị ấy đã ngủ với cả cái pub ấy... Chị ấy không dễ dãi đến vậy... Tại sao nói chị ấy bị cái thứ bệnh kia... Tại sao... chị ấy ra đi... mà cũng không được hoàn toàn yên ổn... Xét nghiệm ư? Thật là chó, bọn nó có lương tâm không khi nói ra câu đó?

Tôi chẳng biết nói gì... tôi sợ về tôi, sợ ngành về tôi... ở bên đời một con người đau đớn suốt bao tháng ngày qua, với những vết máu tụ bầm tím yếu đuối mà tôi xem là đi thoát ấy... tôi đã không hiểu nổi... một chút gì... về cuộc đời cô ấy...

Vì tôi hèn nhát, vì tôi không dám... bước vào cuộc đời... một người con gái... tôi chỉ dám dừng lại... ở hai chữ cặp kè... để suy nghĩ sai lầm... áp đặt sai lầm... ngộ nhận sai trái... về một nghề... không phải do cô ấy... không phải là cô ấy...

Đã ấu rĩ từ tim... vì trái tim thiếu biết bao tình cảm... Đáng ra phải chiến đấu... nhưng sức đâu? Máu đâu? Máu tụ tím đặc đầy thân thể nhưng không thể chảy để nuôi sống một con người... vì quá thiếu... những niềm tin yêu... và tình thương yêu chân thật nhất...

“Kết thúc của câu chuyện kĩ nữ máu, là người con gái ấy đã chết... vì máu không chảy từ tim anh ạ.”

15. Chương 15: Truyện Buồn - Chuyện Buồn

Những cơn nắng mùa hè đổ dồn trên đôi chân trần nứt nẻ của tôi. Nhiều lúc tôi tự hỏi, nắng có phải là nơi thiêu đốt gió? Nắng làm những cơn gió trở nên bức bối và oi nồng. Tôi thở hồng hộc và cố kéo xe đi. Chân tôi nứt toác. Đường như máu đang rỉ ra từ những kẽ nứt đó.

Như một điều bình yên, cuộc sống là chiến đấu giành bình yên dù phải đổ máu. Tôi đang làm công việc của một người đàn ông, kéo chiếc xe hàng sắt rỉ và cũ nát.

Tôi không biết vì sao tôi phải kéo nó, có lẽ đó chỉ là một thói quen loạn của nỗi mất mát chớm thành. Tất cả đều hiện ra, như một sự thực mong manh mà ngay lúc này đây, tôi chưa thể chấp nhận.

Xe đồ chất chồng những nỗi nhớ cần phải vứt đi. Những nỗi nhớ và kỉ niệm ấy chất đầy lòng tôi chưa một lần bám bụi.

Đó là những di vật cuối cùng của chồng tôi, trước khi anh ấy đột ngột qua đời vì một cơn tai biến!

...

* Ngày 11/02/2005

Chúng tôi lấy nhau.

Đàn ông và đàn bà, khi yêu nhau đơn giản là phải cưới!

Nếu không cưới, thì yêu mãi cũng chẳng để làm gì?

Cưới nhau để san sẻ cho nhau không chỉ tình yêu mà còn rất nhiều quyền lợi.

Quyền được yêu và cái lợi từ việc đi yêu!

Anh ấy yêu tôi vô cùng.

Tôi cũng hi vọng.

Sau khi cưới nhau, tôi cũng sẽ yêu anh ấy!

Đám cưới! Nó diễn ra với rất nhiều lời chúc tụng. Những nụ cười vụng trộm và sự hờn ghen căm tức.

Khi tôi lấy chồng, ngực trái tôi vẫn còn đau nhức, bởi một nỗi đau vô hình nào đó.

Tôi không yêu người đàn ông tôi lấy làm chồng. Anh ấy chỉ như một bức bình phong, vì quá yêu tôi nên đã dựng lên cho tôi trốn tránh.

Tôi gặp anh để quên nhanh sự lừa dối. Khi người tôi yêu đi lấy vợ. Tôi phải lấy chồng cho bằng hẵn, hay để quên hẵn?

Bạn đối diện với sự phản bội bao nhiêu lần trong đời? Đó là bấy nhiêu lần bạn buông xuôi ình quyết định mà không nghĩ nhiều đến lí trí.

* 15h ngày 13/02/2005

Tôi đề nghị li hôn. Khi còn đang là những ngày đầu tiên của tuần trăng mật.

Hai ngày sau khi cưới, tôi cảm giác không thể nào chôn nỗi nhớ người xưa cũ.

Tôi bỏ về để lại tờ giấy li hôn trên chiếc bàn vuông của khách sạn.

Chuyến bay từ Bali về Hà Nội chỉ kéo dài vài tiếng.

Nhưng đối với tôi và chồng tôi, nó giống như là một thế kỉ.

Anh ấy chắc hẳn đã cố gọi cho tôi nhiều lần.

Trên máy bay, tôi nghĩ rằng mình vô tội.

* 20h ngày 13/02/2005

Tôi xuất hiện ở nhà người yêu cũ như một cái bóng.

Vợ anh ta không có nhà.

Anh ta ôm lấy tôi.

Chúng tôi ngủ với nhau trong nhà anh ta.

Hôm đó, vợ anh ta đi công tác mười lăm ngày.

* 23h ngày 13/02/2005

Chồng tôi đứng trước cửa nhà người yêu cũ của tôi.

Như đã từ lâu lắm!

Khi tôi bước ra, anh ấy cười: “Đi về nhà thôi em!”

Tôi giận tím mặt.

Tôi tát anh.

Người đàn ông kia.

Đóng cửa đi vào nhà.

* 0h ngày 14/02/2005

“Anh lấy em không phải vì anh yêu em đến mức sở hữu em khiến anh hạnh phúc. Anh lấy em chỉ vì một điều rất đơn giản, anh chắc chắn rằng em sẽ chỉ hạnh phúc khi ở bên anh.”

* 1h ngày 14/02/2005

Valentine đầu tiên của tôi và chồng tôi. Đó là một chiếc giường.

Và mỗi người xoay một hướng.

Tôi đã nghĩ về sự phản bội.

* 1h45' ngày 14/02/2005

Tôi quay sang vỗ nhẹ vào người anh.

Anh quay lại, mắt đỏ hoe, hình như anh khóc.

Nhưng:

Anh mỉm cười với tôi.

Nhìn vào đôi mắt đỏ, tôi chợt nhận ra.

Anh rất đẹp mà chưa một lần tôi biết!

...

Khi một người nào đó âm thầm yêu bạn. Bạn sẽ không nhận ra được giá trị của sự âm thầm đó.

Có một thứ gì đó rất đẹp.

Đẹp hơn số phận và định mệnh.

Đó là những cú hích.

Đưa ta đến gần nhau.

Tôi quyết định tôi sẽ học cách yêu chồng mình.

...

Mùa xuân qua đi.

Mùa hạ qua đi.

Mùa thu qua đi.

Mùa đông qua đi.

Tôi vẫn học. Cách yêu chồng như thế!

...

* 0h45' ngày 14/2/2006

Con gái của chúng tôi chào đời.

Con bé có đôi mắt giống anh rất sáng.

Có nụ cười giống anh rất đẹp.

Có cái mũi nhỏ nhắn như tôi.

Có đôi môi chúm chím.

Chúng tôi yêu con gái mình.

Nhìn anh, bé và cưng nựng con.

Tôi nhận ra, tôi đã học được bài học yêu anh một cách vẹn toàn nhất!

Đó là ngày tình yêu đẹp nhất cuộc đời tôi.

...

Chỉ có điều, con gái chúng tôi rất yếu!

Cho ăn bao nhiêu...

Nó cũng quấy, không chịu.

Thường xuyên ốm vặt, và sốt cao.

* 19h ngày 14/02/2007

Sinh nhật con gái tôi tròn một tuổi.

Bác sĩ gọi điện thoại nói, ngày mai, chúng tôi phải mang con đến bệnh viện kiểm tra.

Lần trước, con bị sốt, tôi đã đưa nó đến bệnh viện.

Họ có làm xét nghiệm.

Ngày mai, chúng tôi sẽ đưa con đi.

Trong ngày này.

Con tôi bỗng nhiên gọi “papa.”

* 21h ngày 14/02/2007

Chúng tôi nằm trên giường.

Con tôi nằm trong nôi.

Chồng tôi ôm lấy tôi.

Anh nói: “Anh muốn có thêm đứa nữa!”.

Anh cười lém lỉnh...

Tôi yêu chồng tôi.

Hơn mọi thứ trên đời.

* 23h ngày 14/2/2007

Bỗng nhiên con tôi khóc rất lớn.

Nó thức dậy và quấy đạp. Người nó nóng và sốt rất cao.

Vợ chồng tôi vội vã mặc quần áo. Vợ vã đưa con tới bệnh viện.

* 0h... ngày 14/02/2007

Các bác sĩ làm gì con tôi...

Nó khóc dữ quá...

Chắc nó đau lắm?!

Tôi ôm lấy chồng...

Cắn vào bắp tay anh...

Tôi rất sợ...

Anh đang cố gồng mình...

Anh... cũng rất sợ.

Gia đình nhỏ bé của chúng tôi, ba người, đã cùng nhau chiến đấu. Con tôi còn chưa biết nói. Tiếng khóc của con bé khi đó nói lên rất nhiều điều. Sự nhói đau trong đôi mắt sáng bừng kiêu hãnh, đầy tự tin và dịu dàng mà cha nó dành cho nó. Đôi môi chúm chím nở nụ cười hiếm hoi bớt đi phần nào đau đớn. Con gái tôi quá bé nhỏ.

* 14h ngày 18/02/2007

Kết luận cuối cùng, con gái chúng tôi mắc bệnh võ bạch cầu limpho cấp tính. Một dạng... ung thư máu!

Người ta bảo, con bé sẽ khỏi.

Nó được phát hiện sớm!

...

Mùa xuân qua đi.

Mùa hạ kéo đến.

Mùa thu tàn úa!

Mùa đông lạnh lùng.
Con gái tôi vẫn không hề biết nói.
Nó chỉ biết duy nhất một điều... Biết đau.
Đầu nó không mọc tóc.
Người gầy rộc, chẳng thấy lớn và rất xanh xao.
Suốt ngày chỉ nằm trong bệnh viện.
Con bé yếu đuối và còm nẳng.
Chồng tôi, hai mươi lăm tuổi, tóc bạc... vì thương con.
Tôi...
Thương con.
Thương chồng.
Ừ.
Con tôi được phát hiện sớm!
Điều trị sớm!
Sẽ khỏi!
Sẽ khỏi!
Sẽ khỏi!
Nó sắp khỏi...
Đứa con gái bé bỏng mới lên chưa đầy hai tuổi của tôi, tắt lịm.
Nó sắp khỏi.
Đang khỏi!
Sắp khỏi.
Và đang khỏi.
Nhưng đã không thể đủ sức để chờ ngày mạnh khỏe.
Họ nói rằng.
Việc điều trị đã làm con bé đuối sức!
Tế bào ung thư được ngăn chặn.
Nhưng thân hình non nớt ấy, đã không chịu nổi.
Rồi con tôi sẽ không bị ung thư nữa.
Nhưng nó quá bé để vượt qua...
Quá bé để vượt qua...
Qua bé để vượt qua...
Nào xạ trị.
Nào hóa chất.
Nào kim tiêm.
Rồi thuốc men.

Đổ dồn vào con bé như một sự hành hạ để cứu sống nó...

Hi vọng.

Ngày ngày tôi hi vọng.

Trong kiệt quệ.

Để rồi...

Mọi thứ cũng tan biến đi...

Tôi gọi mãi.

Gọi mãi.

Gọi mãi.

Cứ thế gọi hoài.

Con gái tôi không tỉnh lại!

Khi nó tiêm thuốc rất đau.

Chồng tôi mỗi lần như vậy, đều gọi con.

Và nó sẽ nín.

Con bé rất dũng cảm.

Nó nhìn chúng tôi và nín thình... Mắt to tròn... nhìn sâu vào tâm can.

Miệng chúm chím... Mũi hin hin...

Con bé nằm im.

Rất dũng cảm...

Nhưng lần này... Sao nó không mở mắt? Đôi mắt xoe tròn xoáy rất sâu, nay đâu mắt rồi?

* Ngày 10/12/2007

Trong đám tang chỉ có ba người.

Tôi.

Anh.

Và con chúng tôi... đang ngủ.

Anh mở bản Concerto số hai mươi của Mozart. Hồi tôi mang thai con bé, người ta bảo phải cho con nghe nhạc cổ điển, nó mới thông minh. Khi anh mở những bản nhạc khác, con bé luôn quấy đạp trong bụng làm tôi mệt muốn chết. Chỉ riêng với bản nhạc này nó mới ngoan ngoãn chịu nằm yên...

...

Ngày 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31/12/2007.

Rồi ngày 01/01/2008

Ngày nào tôi cũng khóc!

Cho đến một ngày!

Nước mắt tôi cạn hẵn...

Ngày đó là ngày nào...

Tôi không sao nhớ nổi nữa...

Chỉ biết là cạn...

Chồng tôi nói: “Con sẽ không vui nếu em còn khóc! Mình sẽ sinh cho nó, thật nhiều những đứa em, biết yêu thương chị.”

* Ngày 14/02/2008

Sinh nhật con gái chúng tôi tròn hai tuổi.

Anh mở nhạc Mozart.

Chúng tôi thắp nến, có bánh ga tô. Màu hồng rất đẹp. Bên chiếc nôi nho nhỏ... Chúng tôi đã sắm nó, khi tôi mang bầu tháng thứ tám.

Tôi dựa vào chồng tôi...

Chúc mừng con lên hai!

...

* Ngày 09/03/2008

Chồng tôi đột ngột qua đời.

Anh lên cơn đau tim.

Co giật.

Khi vào bệnh viện, anh đã mất!

Không để lại cho tôi một lời nào.

Những hứa hẹn dành cho con chúng tôi.

Về những đứa em biết thương yêu chị nó.

Bỗng nhiên tan biến...

Anh nằm đó.

Mất anh nhắm.

Tay anh buông.

Mọi thứ trở nên xa vời...

Không khóc!

Không khóc!

Không còn nỗi đau được bật ra thành nước mắt!

Chỉ còn lại những nỗi đau trống rỗng.

Tôi gom đồ đạc của hai cha con vào chiếc xe cũ bướm mà anh tậu về. Anh nói, xe này để dọn đồ. Vứt vào đó những thứ cũ nát và ném đi.

Anh luôn kì cục.

Kì cục khi yêu thương và chấp nhận tôi ngang bướng.

Kì cục khi để tôi cắn chảy máu bắp tay và hằn lên đầy sẹo mà không nửa lời rên la.

Kì cục khi luôn bản lĩnh mạnh mẽ bên tôi dịu dàng và ra đi đột ngột.

Anh à, anh hư quá... Em đã quá yêu anh rồi...

Làm em hạnh phúc, để rồi bỏ rơi em?

Có một điều anh ấy đã rất đúng.

Anh ấy là người duy nhất có thể khiến tôi hạnh phúc và yêu nhiều đến thế!

Chồng tôi có sức mạnh thật diệu kì...
Đem đến và cướp đi tất cả.
Khi bạn đã quá yêu ai đó.
Thì thật tàn nhẫn khi phải chấp nhận rằng bạn đã mãi mãi mất họ.
Anh để lại cho tôi, kí ức hạnh phúc rất buồn...
Nước mắt không thể tuôn.
Trong kí ức đã quá buồn như thế...
Trời nắng lắm.
Tôi kéo xe đi.
Kéo xe đi.
Kéo trong vô vàn điều vô thức.
Không biết kéo kí ức này... về đâu?

16. Chương 16: Đi Biển Gặp Hoàng Tử

Mỗi khi đi đâu đó ta nên đem một cái gì đó về. Vô ích và có ích, nhưng nó tốt ỉnh, cho những người không có những chuyến đi như vậy.

Một câu chuyện chấp vạ, từ một lần đi biển. LTS sẽ để dưới cuối truyện, để mọi người hiểu rõ hơn. Chỉ có điều Gà muốn nói thêm với các bạn gái như thế này, chúng ta tưởng chúng ta sống tình cảm, suốt mướt với những cảm xúc viết ra của mình. Và nghĩ rằng đàn ông sau khi đọc xong những thứ đó, sẽ cảm động với tấm lòng chúng ta. Nhưng không các bạn ạ, thực ra, họ cảm thấy vô cùng phiền nhiễu. Và học sẽ tránh xa, nhưng cô gái đã quá uỷ mị, lụy tình. Thế đấy! Đừng bao giờ bộc lộ một cảm xúc gì, quá rõ ràng đối với đám đàn ông!

* Note: Trẻ em dưới mười tám tuổi không nên học và đừng nên đọc!

Tặng: Ngọc Bồng, Dương Kòi, Mèo Ác, Cà chua, “Hoàng tử” và nhiều người khác nữa... Tặng cả chính mình...

- Alô, chiều nay đi tập với tớ nha.
- Không được rồi, không biết nữa, tớ bận mất rồi.
- Alô, tối nay có hẹn đi xem phim với tao, nhớ chứ?
- Ôi, tao xin lỗi, có lẽ không được đâu.

* Nhắn tin:

SMS1: Anh à, đang làm gì đấy?

SMS2: Anh đang đi chơi.

SMS1: Đi với em được không? Đang buồn quá đây...

SMS2: Anh đang đi với bạn anh rồi.

*Nhắn tin:

SMS1: Mà à, tao buồn quá, đi uống chút đi

SMS2: Uống gì, là sao? Thôi, tao không đi đâu.

...

Từng lần xe trôi tuột qua hàng mắt cay xè, người tụt xuống và bỗng nhiên đứng sững. Tôi ở thành phố này, tính đến ngày hôm nay đã là hai tháng tròn trĩnh, không bạn bè, không gia đình và không phải lúc nào, có người yêu cũng tốt. Bơ vơ như một kẻ có thói quen đường chợ. Trái tim đập cho hơi thở gấp, mọi thứ bỗng nhiên trở nên gượng gạo đến khó ưa. Chẳng ai dừng cuộc sống xô bồ, để ngoái lại nhìn tôi dù một lát.

Cuối tuần họ làm gì?

Họ lao đi một cách khác ngày thường đến lạ.

Họ lao đi và họ đã lao đi... Ai cũng thế, sẽ thấy cô đơn lạc lõng... dù chỉ duy nhất hay ít nhất một lần...

...

Biển đầy sóng và biển cồn cào, thứ cồn cào sôi lên mỗi lần sóng trôi về những con cá chết. Một sinh linh, một kiếp đời đột nhiên tan biến, chẳng cần ai lần mò, nó cũng luôn có ở đó, để chết đi.

Biển bình yên như những lần hẹn hò người ta hay từ chối. Bởi người ta đã có hẹn của mình rồi. Một đứa con gái không có đề chế, không hề có nhan sắc mặn mòi hay rực lửa, thậm chí chẳng có quá nhiều tiền để chi, thì rất khó có thể có những lời chấp nhận.

Như biển, biển không đòi hỏi. Còn con người, họ đòi hỏi nhiều lắm đấy.

Đàn ông đòi hỏi gì ở đàn bà?

Đó là nhan sắc.

Có thể là tính cách.

Đôi khi cũng phải chăng là tiền bạc và quyền lợi khác mà họ có thể khai thác đến tận cùng.

Đàn bà cần gì ở đàn ông.

Không có ai hoặc ít người trả lời rằng, đó là tình dục.

Cứ như thế, ham muốn không có ở đàn bà chính chuyên, mà chỉ xuất hiện ở những con điểm dâm dục mà thôi.

Họ nhăn nhó mỗi khi tôi bàn tới. Tôi thò tay lên với tới tận mặt trời nóng rẫy...

Này, ai mà biết được, đàn bà cần bao nhiêu thứ ở đàn ông nhỉ?

...

1. Đi biển và tắm biển

Tôi mặc nhiên không yêu biển đến dạt dào, biển chỉ bình thường là những cơn sóng chết hoai và chết mãi, bình yên và lặng lẽ theo bóng dáng thủy triều dâng. Có một người đàn ông đi về phía nắng, anh ta trẻ, trông dịu dàng và rất mặn. Dáng người vừa vặn và khuôn mặt khá thanh tú, dễ nhìn. Đôi mắt đỏ au như là vừa mới khóc, mũi cao làm mọi thứ trở nên hài hòa. Khi anh ta không cười, mọi thứ dưới chân tôi như là cát đang tan ra hòa vào sóng. Cảm giác lạnh rất ấm áp nhẹ nhàng. Anh ta đi lang thang dọc bờ biển. Như một con mèo lười mần mê sợ nước. Anh ta không bước xuống, không tiến xa, không ngâm mình hòa vào một bài ca mặn mòi nào cả... Giống như là hoàng tử vậy, anh ta kiêu sa và lịch lãm... Anh ta tới biển để làm gì nhỉ? Không phải là để đi biển và tắm biển... Chỉ là đi biển và dạo chơi, đùa giỡn với khoảng thời gian thanh thoi của mình. Anh ta đang sống... Như mọi hoàng tử trên thế giới và trong truyện cổ tích, anh ta giống như một kẻ sinh ra để hưởng thụ và sống vô nghĩa.

Tôi rút anh ta khỏi khung cảnh của biển. Đặt anh ta vào tiếng nhạc xập xình ở Volcano, ở 97, ở Bouce, ở Lush, ở Ozon, ở Velvet... Tôi lần lượt đặt hoàng tử vào tất cả các quán bar mà tôi biết...

Tôi nhìn thấy anh ấy lắc như một thằng điên, cười nói hả hê bên bàn rượu và say xỉn khi trở về nhà.

Tôi lại nhắc hoàng tử khỏi quán bar. Đặt chàng vào một nơi hoàn toàn yên tĩnh khác. Hoàng tử ngồi và nhẩn tẩn tán loạn, cho khoảng bảy chục người. Với những nội dung và những lời như chim bướm... Đêm nay, trong số bảy chục cô gái được đức hoàng tử sủng ái nhẩn tẩn đó, ai sẽ là người được chàng “ân ái”?

...

2. Đi biển và làm tình:

Trong ví của hoàng tử lúc nào cũng có bao cao su. Hoàng tử là một con người “rất sạch.” Hoàng tử ị ạch giống như một chiếc condom dài và rộng, không vừa bất cứ một cái của quý nào... Chàng quá giống với một món hàng phế phẩm ở trên giường. Bởi vì chàng nhỏ bé, và không thể cương lên được, nên của quý của hoàng tử được làm bằng pha lê, chúng cứng nhưng dễ vỡ! Vậy đó, nếu một hoàng tử phải tìm đến nhiều hơn một sự lựa chọn ột đêm, thì hẳn anh ta ngày nào cũng phát điên lên vì... cái dái của mình. Chàng không bất lực, chàng chỉ đang cố gắng làm một người không bất lực. Bằng cách bất lực chứng minh cái sự không bất lực của mình.

Rồi lần lượt một ngày nào đó, bảy chục cô gái gặp nhau và họ vui vẻ bàn tán về cái chim của chàng.

Còn chàng, chàng sẽ làm gì? Ngẩn ngơ ngồi đó và tiếc cho cái cục dái bất hạnh của mình?

Tôi bật cười với những suy nghĩ hỉ hả và chuẩn xác ấy! Bỗng nhiên, “hoàng tử”, hãy tạm gọi anh ta như vậy nhé, bước đến và ngồi bên cạnh tôi.

Tôi quay sang cười với anh ta một cái. Một nụ cười có thể là miếng mồi đối với đàn ông nếu nó toát ra từ một người con gái đẹp, nhưng nó vô nghĩa với một vẻ đẹp bình thường. Tôi lấy tay di di lên cát, viết thành một hình trái tim nho nhỏ có khung tròn.

- Vẽ trái tim lại còn giam nó lại là sao?

- Để cho nó đỡ trốn chạy!

Ừ, tôi luôn giam trái tim mình lại, nó không được phép trốn khỏi cái cũi đã ấn định của mình. Trái tim chỉ được di chuyển và xô lệch, ở trong cái vòng tròn của nó. Tôi đã có người yêu, và tôi là một phụ nữ chưa có chồng bị giam cầm trong tình yêu đó. Có nghĩa là chính chuyên, lo toan, và không ngoại tình. Người phụ nữ sẽ phải đứng chờ người đàn ông của mình, và nói “em yêu anh” mỗi ngày cho dù ta đã đang rất chán họ, cho dù ta muốn lên giường với thằng khác quá đi mất.

Nhưng tôi dám chắc một điều rằng, phụ nữ không phải là đàn ông, phụ nữ không được tha thứ nếu như ngoại tình. Phụ nữ, không được phép đòi hỏi giống đàn ông, không được đòi thử và nhét đầy bao cao su trong ví và đòi đi “thử.”

- Đôi khi để trái tim chạy trốn một lần cũng tốt chứ sao?

Đúng rồi, anh là đàn ông và anh sống như hoàng tử. Anh khác tôi, anh để trái tim chạy rong không biết lối về, nó cứ bay bướm đậu đông dài trên những cánh hoa đến thời tàn úa. Còn tôi khác chứ, tôi sợ tôi đi lạc, sẽ không tìm được một mái nhà và quên đi đường về cho những tháng ngày lang thang làm tôi yếu đuối, đôi cánh gãy rời... khi cuộc đời chưa kết thúc. Sống bại liệt trong vài chuyến bay xa...

...

3. Nằm trên giường của hoàng tử:

Hoàng tử ở trong một căn phòng rất đẹp bên bờ biển. Vì hoàng tử là hoàng tử, hoa mỹ và có rất nhiều tiền. Tôi nằm trên chiếc giường đó, nép người vào trong thân hình đó. Cầm điện thoại và nói chuyện với người yêu. Tôi không nói tôi ngoại tình. Tôi chỉ nói rằng mình đang ốm, ở nhà, và nằm ngủ, thế thôi.

Giường của hoàng tử có mùi hoàng gia, đó là mùi tiền nồng nàn lên tận mũi. Rất nhiều cô gái yêu cái mùi đó đến tái tê. Riêng tôi thì, tôi yêu cái mùi ngoại tình lên lút.

Sau ngày hôm nay, tôi sẽ không bao giờ gặp lại sự lén lút này. Chỉ đơn giản như một lần giao lưu thể xác rất an toàn. Con người ta nép vào nhau và lẫn mò thân xác trong một chiều hoàng hôn bờ biển nhạt. Khi ánh chiếu phản chiếu vào người hai chúng tôi những vệt nắng tàn.

...

4. Ngủ với hoàng tử rất khác “người thường”

Hóa ra hoàng tử không nhạt nhòa như tôi nghĩ. Những gì người ta hay nói ở một tình yêu đi từ ham muốn, đó là ngôn ngữ thân thể khi đụng chạm vào nhau.

Lần đầu tiên hôn hoàng tử, tôi tưởng như môi mình cháy, cảm giác tê nơi đầu lưỡi và luồng điện ấy giật vào tim. Tôi đã ngã ra đằng sau bởi cảm giác đó, cảm giác làm tôi hoảng sợ đến kinh hoàng. Nó quá mạnh mẽ đến nỗi tôi mất đi sự thăng bằng cần có. Hoàng tử đã đỡ lấy tôi. Tay anh ấy nắm chặt lấy tấm lưng yếu mềm của tôi. Nắm chặt lấy sự mỏng manh đang sợ hãi vu vơ cái nỗi hoan hỉ mãnh liệt của đôi môi quyến rũ ấy...

Và anh ơi, anh hãy dừng bao giờ cười... Hãy cứ là một người rất lạnh. Chỉ thỉnh thoảng mỉm cười một chút thôi, để về lạnh lùng lẫn át con người anh... Đôi môi khi không cười, nó mời chào lắm. Đó là đôi môi điện giật, quyến rũ đến từng phút giây, khiến tiếng thở của con gái này ngày càng trở nên gấp gáp và ham muốn trỗi dậy...

Có tình yêu nào, xuất phát từ đôi môi nồng cháy, của người đàn ông có ánh mắt đa tình?

Hoàng tử không to lớn như một đầu sấu bò tốt, không lực lưỡng như một gã đô con cổ gầy tập tậ để lên cơ bắp mỗi ngày nhưng cái ấy thì bé như que tăm ngúng nguẩy. Hoàng tử rất khác... không cao, không thấp, không béo, không gầy, không cơ bắp, không bủng beo... Hoàng tử là một hoàng tử trong veo với những gì thuần khiết mang mùi đàn ông rất lạ. Và tất nhiên là, hoàng tử không có một “que tăm” ngúng nguẩy, hoàng tử có hẳn một cây gậy thần kì.

Tôi đã nghĩ rằng, chỉ có một bàn tay thật lớn mới có thể ve vuốt sự sung sướng của đàn bà. Nhưng hóa ra một bàn tay “vừa đủ” lại mang đến nhiều hơn thế. Hơn cả sung sướng nơi cơ thể... Đó là sự thăng hoa ở một góc tối tăm nào đó nơi tâm hồn đang chết dần đi vì héo úa. Đôi bàn tay đi vào rãnh ngực, làm ọi thứ xung quanh nó trở nên căng phồng... Đi sâu và đi xa... Vào rồi lại ra... Đôi bàn tay có sức mạnh vừa đủ ấy uyển chuyển vô cùng. Nó như đang nói rằng, con người ta phải sống, sống để đắm đuối lên mọi thứ mà hưởng thụ, hưởng thụ từng ngày để từng giờ thấy mình cho và được cho...

Đôi chân hoàng tử, trườn lên, anh ấy bò lên người tôi như thể một loài bò sát trơn tru và láng mịn. Đàn ông không phải cứ sần sùi da thịt mới đáng yêu.

Anh ngồi lên trên tôi, nhấp nhô như bóng dáng của thủy triều... Từng đợt sóng ào lên cao, tràn sâu và trong rồi lại duỗi mình ra từ tốn... Đôi khi những cơn sóng ấy sỗ sàng và dữ tợn... Áo ạt tuôn vào và thọc sâu đến nhói đau, nhưng rồi lại duỗi mình ra với cơ man nào là bọt biển tan biến dịu dàng...

Ngủ với hoàng tử rất khác, trong từng động tác, tôi như thấy được mình đang nói chuyện với chính mình... Một cảm giác thật khác khi giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ mới... Mỗi cảm giác khác là một lần thăng hoa khác, có thể là cào xé, có thể là nhẹ nhàng, có thể là cương bức, có thể là đòi hỏi... Nhưng mọi cái có thể đó, mỗi cái có thể đó, đều đem đến duy nhất một cảm giác... thỏa mãn!

...

- Trong bao nhiêu người phụ nữ anh ngủ cùng, anh có tình cảm với họ?
- Một hoặc hai trên và trong rất nhiều.
- Thường là trước khi ngủ đúng không?
- Ừ.
- Vậy là lần này, em không có cơ hội là người phụ nữ thứ ba rồi.
- Nếu chưa yêu mà đã ngủ rồi, em biết đấy, rất khó...
- Ừ.
- Nhưng lần này, em có thấy nó có gì đấy lạ không?

Tôi quay lưng về phía anh, anh vòng tay ra ôm tôi nhẹ nhàng, hai chiếc điện thoại của chúng tôi đặt trên bàn đầu giường ngủ, chúng tắt lịm như thể cả thế giới này sẽ không ai có thể chạm được tới chúng tôi. Mỗi liên hệ cuối cùng với những xô bồ đường đời đã biến mất.

Tôi quay lại, cười, xoay người anh, để lưng anh nhìn về phía tôi. Tôi lấy tay di lên người anh một hình trái tim và vẽ một vòng tròn xung quanh nó. Giả như tôi có thể ràng buộc, nhốt trái tim này vào một cái cũi và dấu nó tận sâu đáy tâm hồn...

Rồi quàng tay, nhẹ nhàng xoay mặt anh, tôi nhìn mặt anh thật kĩ. Vì tôi biết, tôi không còn cơ hội được nhìn nó nữa. Sau bốn ngày ở bên nhau, sau khi bỏ qua ngàn vạn mỗi muộn phiền dai dẳng, buồn ngày không có vị đắng, chỉ đầy rẫy những ngọt ngào. Tôi hôn vào môi anh... Điện lại xoẹt qua tim tôi, luồng điện ấy làm tôi muốn nghiền nó... Anh lại xoay người lại, ôm lấy tôi.

Chúng tôi đã nói chuyện với nhau, bằng một thứ ngôn ngữ rất khác, ngôn ngữ của thể xác không lời... Bàn tay tôi như nói với từng lớp da trên thân thể hoàn mĩ của anh rằng:

- Ừ, lạ lắm, em thấy nó rất tuyệt!

...

Có thể thăng hoa là hạnh phúc, nhưng có một điều ngay cả chuyện cổ tích không phải lúc nào cũng may mắn được diễn ra. Thực tế đó là, sự ngọt ngào và thăng hoa không bao giờ là mãi mãi cả. Nó ảo ảnh và giăng đầy những lớp sương mù tê tái của thực tại mệt mỏi. Chúng tôi trở về với cuộc sống của chúng tôi. Cửa những đứa con gái hằng đêm anh tán tỉnh. Anh đọc diễn văn cho những đứa con gái đó, y chang nhau. Không phải để ngủ, không phải chỉ để ngủ. Đôi khi, chỉ là cho vui thú... và thoát li khỏi cuộc sống nhàm chán đang cuốn anh đi mỗi ngày. Hoàng tử vẫn là hoàng tử, lãng lơ và đa tình, đập chung một nhịp tim trong hàng ngàn mối quan hệ. Nhưng cuộc điện thoại, những lá bài, những bó hoa, những trò ve vãn, anh làm như thú vui mỗi ngày... Chúng trôi qua, và anh thích sống thế.

Tôi trở về với cuộc sống đầy sóng của tôi... Mọi đợt sóng đều reo lên ồn ã... Chỉ thiếu đi lớp sóng màu mỡ và đa tình trên thân thể anh, thiếu đi đôi môi điện giật đầy thú tính, bản năng nhưng vô vàn quyến rũ...

Tôi không hề biết tình cảm của anh dành cho tôi như thế nào, cảm giác của anh đối với tôi ra sao. Tôi chỉ biết thân thể tôi rất nhớ dáng người đó của anh. Tôi chỉ biết trái tim tôi đã một lần phá cũi, giờ nó đang bơ vơ không muốn trở về...

Một chuyện tình thoáng chốc đến và đi, vì lẽ gì nó không ở lại?

...

Tôi bước lên xe, ngoái lại nhìn anh, bức tranh này, ôi sao buồn tẻ, anh đứng đó, đôi mắt vẫn buồn rầu như đắm lệ, khuôn mặt không cười với cái miệng thật xinh tươi. Anh từ đâu đến, anh ra sao, có bao nhiêu nỗi buồn trải dài trên làn mi một người đàn ông như thế. Hay anh chỉ đơn giản là anh, dĩ được và nông cạn với những kịch bản sắp sẵn sẽ kể với một vạn người? Hay anh chỉ là anh, đơn giản là một hoàng tử đầy đủ sự quyến rũ, và thừa đủ sự cao sang, không ai chạm vào anh để sở hữu được anh, họ chạm vào anh để anh chơi đùa và ném họ.

...

SMS1: Anh có còn muốn gặp em nữa không?

SMS2: Anh không rõ nữa!

...

SMS2: Em còn muốn gặp anh nữa không?

SMS1: Em không biết nữa...

...

Nhưng có một điều, em rất biết, đó là, em rất nhớ anh...

- Alô, em yêu à, sao mấy hôm nay không liên lạc với em được vậy? Anh lo quá!

- Em đi ngoại tình!

Cuộc sống, có biết khi nào, là “Đủ” được không? Người ta đôi khi chịu đỗi vài năm, chỉ để lấy một vài ngày... Có câu nói này đi ra từ Diên Loan, rất hợp với hoàng tử và em:

“Đa tình là đặc tính của đàn ông. Ngu ngốc là đặc trưng của đàn bà.

Trong tình yêu không có chỗ cho “làm tình nghiêm túc.”

Hãy cứ đa tình như anh vốn dĩ, và em sẽ mãi là “con dĩ” của riêng anh...”

Hoàng tử đa tình, vì hoàng tử sinh ra đã là một hoàng tử!

Gào - ngày 03/11/2008

Kỉ niệm 2 tháng ở Sài Gòn định cư!

* LTS: Đây hẳn không hoàn toàn là một câu chuyện về tôi. Tôi mặc nhiên không thể thế, cho dù chẳng may, đôi khi và vài lúc rất muốn. Con gái, trong một phút giây nào đó lung lay tâm hồn, nói xỏ toẹt ra là cũng muốn có những sự trải nghiệm mới mẻ.

Nhìn một hoàng tử đến và ngần ngừ chấp nhận sự ra đi của họ, không thể chạm sờ và lần mò. Sự thoi thóp đó chỉ có đàn bà trưởng thành mới hiểu. Tôi còn quá nhỏ nên hiểu điều này không mấy rõ ràng. Tôi chỉ gom nó lại và viết nó mạch lạc đàng hoàng hơn một chút. Tôi đã đi biển hai ngày trong sự cô đơn, cảm nhận hơi thở biển một cách miệt mài hơn tôi tưởng.

Tôi đã không gặp hoàng tử trên biển. Tôi đã nhìn thấy anh ấy ở một nơi rất khác, là một cảm hứng vô vàn cho những câu chuyện của tôi. Tôi chưa chạm vào hoàng tử, anh xa quá, mệnh mỏng và lạnh giá. Nhưng nhân vật nữ đã được chạm vào hoàng tử của cô ấy. Truyện đôi khi là hiện thực, nhưng đôi lúc lại là hiện thực không hoàn thành. Truyện hoàn thành ham muốn và viết nên ham muốn.

Những người bạn của tôi, đã chạm vào hoàng tử của họ. Rồi lại một lần phải gạt nước mắt mà bỏ qua hoàng tử đó. Tôi chứng kiến họ và nỗi đau của họ. Tôi băn khoăn rằng, liệu tôi may mắn hơn hay bất hạnh hơn họ đây?

Chạm vào rờ trên bàn tay, mà lại còn để bay mất khỏi mình? Không phải điều đó đau đớn lắm sao?

Bạn à, trên đời này không có đàn ông xấu, càng không có người xấu. Họ chỉ xấu khi ta nghĩ họ xấu và chửi họ xấu. Hoặc giả họ có thể xấu với ta, đều giả với ta nhưng tốt với ai đó, ở đâu đó rất lạ lùng. Ta không nên trách họ.

Các cưng của tao à, câu chuyện này dành tặng chúng mày. Tao hiểu cảm giác của những đứa con gái có thứ tình cảm cụt, luẩn quẩn không lối về, cảm giác muốn phá vỡ những vòng tròn nhốt trái tim nhưng lại sợ tim mình không tìm được đường đi đúng.

Hãy xinh đẹp và tự tin như chúng ta vốn dĩ, cho dù có chuyện gì các nàng ạ. Hoàng tử sẽ đến, để lên trái tim hay thân xác những dấu ấn mơ màng... Chàng có thể ở lại... cũng có thể ra đi... Hãy chấp nhận cho dù là chuyện gì đi nữa!

17. Chương 17: Có Đàn Ông Trong Toilet Nữ

1. Sống, chơi đùa, rồi chết...

Màn đêm đã đủ nhiều để đông đầy một chiếc bát lớn.

Sài Gòn nhồn nháo, những cơn phố lộn nhào, mưa ào ào rơi xuống ngay khi tôi bước lên bậc thềm đầu...

Cuộc sống thật phức tạp và bất trị.

Tôi ghét cuộc sống!

Nhưng chẳng phải như ai đó đã từng nói rồi đó sao? Trên đời này chỉ tồn tại hai loại người:

- Những người sống, chơi đùa rồi chết.
- Và những người không bao giờ làm gì khác ngoài việc giữ mình thăng bằng trên sợi dây cuộc đời.

Tôi cần sống để biết mình thuộc loại một hay loại hai...

Buổi sáng sau một đêm mưa thường bắt đầu bởi... mưa. Người ta thật tức cười khi nói sau mưa là nắng, sau mưa luôn là mưa cùng những giọt đắng chắng ngọt chút nào. Tôi giăng ô, bước ra đường, gọi một chiếc taxi và cụp ô xuống.

Taxi chạy, tôi ngồi trên chiếc taxi chạy.

Đường phố khốn nạn, lái xe khốn nạn, tôi gần như khốn nạn.

Vào những ngày trời mưa dai dẳng, tâm trạng tôi không được tốt, luôn cáu bẳn như thể với những câu chữ thể tục tĩu.

Đồng hồ tính tiền chết tiệt.

Nó nhảy, nó nhảy, nó nhảy cuồng loạn.

Một đoạn đường ngắn ngủi, với số tiền khiến người ta phải mủi lòng thương chính mình.

Giá xăng tăng, giá xe tăng. Cái quái gì cũng tăng theo lạm phát.

Chỉ có một thứ duy nhất... là tình cảm, thì luôn bạc bẽo, vơi đi và cạn dần.

2. Vấn đề chiếc cửa trong Toilet nữ

Chiếc xe dừng ở Diamond.

Tôi trả tiền.

Tôi không tips.

Gã taxi lườm nguýt!

Gã khinh tôi ki.

Tôi khinh gã tham.

Chúng tôi khinh nhau RA MẶT.

Bạn có biết sự “khinh bỉ” bắt nguồn từ đâu? Nó luôn bắt đầu từ chuyện tiền nong và tất thấy những gì đang đầy vật chất ấy!

...

Tôi chạy xồng xộc vào toilet.

Thứ hai, buổi sáng, toilet Diamond, nhấn mạnh “toilet nữ.”

Vắng tanh!

Không chen chúc!

Chỉ có một mình tôi.

Tôi là cá nhân duy nhất!

Buồn đái ở Diamond trong giờ phút ấy.

Nói chính xác hơn: Tôi là nữ nhân duy nhất buồn đái trong toilet nữ, ở Diamond Plaza vào sáng thứ hai.

...

Tôi đái!

Một nữ nhân buồn đái thì sẽ đái bởi vì cô ta phải đi đái.

Cho dù cô ta là một người có thu nhập cao hay thấp.

Cho dù cô ta là học sinh hay sinh viên?

Cho dù cô ta là đàn bà hay con gái!

Cho dù cô ta giàu có hay cô ta là bất kì ai, nghèo khó.

Thì cô ta...

Là tôi và chiếc váy Prada, trong đôi giày Gucci và chiếc túi LV. Không đồng bộ! Nhưng “xịn” là đủ.

Vẫn phải đi đái. Tại đây. Khi buồn đái!

...

Khi tôi đẩy cánh cửa màu vàng.

Khi tôi bước ra khoan khoái!

Thì cũng có một người.

Đẩy cánh cửa màu vàng.

“Anh ta” cũng như tôi, bước ra khoan khoái.

Cánh cửa màu vàng của anh ta

Đập vào khuôn mặt vàng vọt của tôi.

Cánh cửa màu vàng của tôi.

Không đập vào bất cứ một thứ màu vàng nào của ai.

Tôi gào lên, tôi hét lên, chính xác là tôi gào và hét lên. Ai cho hấn ta có quyền đập cánh cửa màu vàng vào khuôn mặt màu vàng của tôi.

- Mất lịch sự vừa thôi chứ! Mù à?

- Tôi xin lỗi! Xin lỗi... Tôi không để ý!

Phải rồi, làm sao hấn ta có thể để ý rằng hấn ta đang ở trong một toilet công cộng, có những gian toilet song song và san sát, sáu cánh cửa màu vàng dễ dàng đập vào mặt nhau đến vậy? Làm sao hấn ta có thể biết? Biết thế quái nào được! Trên đời này, người ta chẳng chú ý một cái quái gì, chỉ quen đập vào mặt người khác một cách đầy VÔ Ý. Khi tôi bước vào đây, hấn ta không có ở đây, tôi một mình. Khi tôi đi đái, hấn ta bước vào và chẳng thấy ai, hấn ta cũng nghĩ hấn ta một mình.

Những người như tôi và như hấn. Khi nghĩ mình một mình thì cần quái gì nghĩ đến ai ngoài việc đi đái cơ chứ?

Trán tôi sưng lên một cục, ngay lập tức nó đau nhức, tôi bực mình. Trong một giây phút bất cập thuộc về nhận thức, tôi nhận ra rằng hấn là đàn ông, hấn là con trai, hấn là cả hai thứ ấy. Điều thứ hai tôi nhận ra, quan trọng hơn là điều thứ nhất, đó là hấn đẹp trai, đẹp trai đến phát điên ấy.

- Chị có sao không?

- Đau chết đi được, lại còn hỏi?

Tôi cứ quanh quẩn nhìn mặt hấn, cho tới khi sực nhớ ra một điều. Điều này là phát hiện thứ ba, phát hiện thứ ba này lớn gấp ba lần hai phát hiện trước: ĐÂY LÀ TOILET NỮ CƠ MÀ?

Hấn. - Đàn ông. - Tụt quần. - Đứng đái - trong toilet nữ sao?

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tôi hét toáng lên. Hấn sững sốt và cũng hốt hoảng, chỉ kịp bịt mồm tôi lại.

- Chỉ là một cục u thôi mà, sao chị hét ầm lên thế?

- Hét ầm lên cái gì? Cậu là cái thể thống cống rãnh gì mà lại vào toilet nữ thế hả?

3. Tôi bán “hương hoa” để mua về “sự sống”

Đó là lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy trong toilet nữ. Sau này, còn nhiều lần nữa, tôi bắt gặp cậu ấy trong toilet nữ, chúng tôi cùng vào toilet nữ ở những nơi công cộng. Tuy nhiên, đó chỉ là khi vắng người hoặc có hai đứa thôi, khi bình thường, cậu ấy phải dùng toilet nam.

- Chị là người thứ một tí hét ầm lên khi thấy em ở toilet nữ. - Mỗi khi nhắc về chuyện lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cậu ấy lại nói như vậy và phá lên cười như thể sung sướng lắm!

Ở cùng với cậu ấy khiến tôi có hứng thú trở về nhà bởi biết mình đang có một người chờ đợi mình. Tôi qua đêm ở khách sạn ít hơn. Nếu một gã bồ nào đó hỏi tôi đang sống với thằng cha nào vậy, mỗi khi bắt gặp cậu ấy quanh quẩn trong nhà tôi khi bọn họ tới đón, tôi có thể dễ dàng trả lời mà không chớp mắt và cũng chẳng hề lo lắng rằng: “Con gái đấy, con bạn thân em đấy. Anh không tin, ”sờ thử coi“, hỏi thử xem!”

Phải, cậu ấy là con gái, “con gái” là giới tính đúng đắn nhất có thể “áp đặt” lên con người cậu ấy.

Còn tôi là một kẻ, nói văn hoa tối nghĩa, thì là kẻ “bán hương hoa” để mua sự sống về... Loại con gái có thể dễ dàng bán mình để được ăn ngon mặc đẹp thì chính là loại con gái dễ tiện. Không, tôi không nghĩ mình dễ tiện. Tôi chỉ dễ dàng ”ình” vì tôi cần ăn sung mặc sướng. Tôi “cho” chứ tôi không hề “bán”. Tiền tôi tiêu là của bọn họ, quần áo “xịn xò” cũng chỉ có thể là của bọn họ cho tôi. Vậy thì tôi phải cho lại họ những gì? Đó là những suy nghĩ về sự “Đền đáp” mà tôi luôn phục tùng. Tôi cho họ niềm vui, niềm vui có thể đến từ điều này điều nọ. Với một số người, niềm vui của họ là thỏa mãn tiếng cười của tôi. Với một số kẻ dục phu, niềm vui của họ là ngủ với tôi, là mê mẩn những gì ban ngày họ dặt vào đó biết bao nhiêu là thứ... để đêm đến họ được sờ mó và có nó.

...

Chúng tôi đến với nhau tình cờ, sự tình cờ luôn bắt đầu ột câu chuyện buồn vui nào đó mà ta không thể nhìn thấy rõ. Sự tình cờ đó lặp lại nhiều lần khiến tôi không thể không đặt ra câu hỏi vì sao lại thế? Rồi chúng tôi sống chung, share phòng với nhau. Có lẽ đó là sự ghép đôi, sự ghép đôi khốn nạn của cuộc đời. Sự ghép đôi duy nhất mà tôi hài lòng và đồng tình với số phận. Bình thường, tôi luôn nhổ toẹt vào số phận, cười nhạo nhử để chờ một ngày số phận phát rồ lên vì tôi. Số phận hận tôi, hành hạ tôi. Chính vì thế mà, tôi luôn phải cười để trêu ngươi lại nó!

Khốn nạn!

Bài ca trình nữ không phải một bản hòa tấu, không có những nốt thăng cao vút, càng chẳng có những âm điệu thâm trầm... Bài ca trình nữ cứ đều đều như thế, không thể khác đi... Đó là những gì còn sót lại trong tâm trí tôi khi đêm về. Nhìn cậu ấy, tôi nhớ về một xã hội, một tầng lớp, một nhóm người bị loại bỏ. Chúng tôi đứng đó, ngoài rìa của cuộc sống. Ngắm nhìn bọn họ - những kẻ hoàn thiện, qua một kẻ hờ lung linh. Trong khi túi tiền của họ rủng rỉnh, cuộc sống của họ trôi đi trong hạnh phúc dễ kiếm, thì chúng tôi, ngồi đó. Ngay cả đàn ông cũng phải ôm mặt nhăn nhó khóc. - Hình ảnh bố tôi hiện ra đầy thương cảm. Một công nhân. Một cuộc đời bần hàn, thăng trầm và thất bại. Bóng dáng người phụ nữ của thể kỉ là mẹ tôi trải dài suốt mãi trong cái nắng cháy đuôi chó. Tôi chẳng có gì ngoài kí ức. Nhìn kia... kí ức rách nát không phải là thảm đỏ, miếng lụa mát da cho những quý bà chưa từng một lần được xoa trên bàn tay sần sùi đó của mẹ tôi...

Tôi nhớ về cái ngày tôi xách vali ra đi. Khi quay lưng lại, tôi ngoái nhìn một bầu trời đen kịt toàn là nước mắt.

Gia đình tôi khi đó cùng quẫn, đến miếng ăn còn khó hưởng hồ một thứ gì đó giá trị hơn?

Con người ta, sinh ra nghèo khó là một cái tội, một tội lỗi rất lớn. Ai nói rằng tiền không quan trọng, hẳn là một kẻ rất mộng mơ. Không có tiền, người ta chỉ biết trông chờ vào nỗi cô đơn và hi vọng có được lòng thương hay sự an ủi.

Ai bảo không có tiền là không vô vọng? Vô cùng vô vọng!

Một con đường cùng chó chết rải thảm trước mắt chúng tôi. Tôi bỏ lại sau lưng gia đình, người tôi yêu bằng cả trái tim với sự níu giữ thâm thiết. Sự tan vỡ như một vết thương lở loét! Tôi bắt đầu biết cách nhổ toẹt vào chân lí! Cái chân lí ở hiền gặp lành và hàng trăm chân lí dạy con người ta cách sống đàng hoàng, không mềm oặt hay thở than khi khốn đốn. Bố mẹ tôi đã sống thanh thản và hiền lành để rồi nhanh chóng bị lừa

đổi. Những kẻ sớm tối nói những định nghĩa hôỉ thối về sự cao thượng và sung sướng luôn vây bủa chúng tôi khi sung túc, bỗng chốc trở mặt bất cần khi cơn suy thoái ập xuống từng nếp nhà.

Khi bước vào đường cùng con người ta bốc mùi trong tro trên. Tôi không thể kiệt quệ suốt đêm để chờ cho trời sáng. Tôi không ai oán nhưng tôi vẫn phải bước vội vàng. Bình minh không dành cho người tốt.

...

Xa gia đình, tôi đã có một công việc hoàn hảo. Ngoài việc có năng lực và kiếm được một khoản đủ chi tiêu cho các mối quan hệ thì tôi gần như không thể tích lũy. Điều đó thật buồn cười, nó có thể lí giải ngắn gọn rằng: chỉ có những con người giàu có mới có thể hài lòng với công việc hoàn hảo. Còn đối với người nghèo, công việc hoàn hảo cũng không thể trang trải hết những gì mà cuộc sống đang kéo theo họ. Chẳng có gì là nhơ nhớt, bẩn thỉu hơn nghèo khó trên thế giới này.

Để kiếm nhiều tiền, việc đầu tiên là phải đẹp. Hãy nhìn những đứa con gái đẹp ngoài kia, lỗ đít của chúng nó cũng có thể nuôi được cả một làng, vài cái vuốt ve cũng có thể mua cả một con xe tử tế. Chẳng có gì xấu khi đầu tư vào nhan sắc, một khoản đầu tư chân chính để sinh lời và thu hồi vốn thật nhanh.

Đó là một việc khó!

Việc đầu tiên của công cuộc làm đẹp là sửa mũi và sắn ỉnh một bộ ngực “bự vừa đủ”. Phải đi tắm trắng và chăm sóc da, phải mua quần áo và đi đứng cho ra dáng. Phải am hiểu văn hóa và biết ngoại ngữ đủ để mua chuộc lòng người. Học nhạc cụ và tập điệu cười mê hoặc. Tôi đầu tư cho công việc khổ sở này không ít tiền bạc. Con người ta trong trắng là khi có nhiều tí vết. Kẻ nuốt nà là kẻ dễ dính nhuốc nhơ. Về bề ngoài hoàn hảo bào mòn mọi giá trị bên trong tôi. Con người ta nên sống tử tế ít thôi thì sẽ chẳng bao giờ bị chơi xỏ. Bắt đầu “cuộc sống mới” khó khăn bằng một lần chết đi như thế để đơn giản hóa tương lai như chơi một ván bài may rủi.

Lúc đầu, nó chỉ là nghề tay trái thôi, bên cạnh tôi vẫn còn là công sở, công sở là công việc tởm lợm để đầu tư cho dáng vẻ thanh cao, để đảm bảo rằng tôi còn đang là người tử tế. Mặc dù dưới lớp quần áo chỉnh tề, chồn sang trọng và trong môi trường tri thức đó, toàn một lũ tính toán bẩn thỉu và những thủ đoạn dẽ tiện. Tôi học được nhiều điều từ công sở. Nhiều hơn là người ta vẫn nghĩ về nơi hay ho này. Học kinh tởm những kẻ được thể gian kinh trọng.

Cho đến bây giờ, khi “nghề nghiệp” “cho đi bản thân” đã trở thành nguồn thu nhập chính của tôi và gia đình, tôi cũng không hề hối lỗi. Bản thân tôi thối tha, xã hội ai đã từng lướt qua tôi hẳn là cho ra rất nhiều đánh giá. Song, họ chẳng bao giờ nhìn lại cái bên trong quý hóa của mình. Họ đón hèn và nhem nhuốc, họ đẩy nhiều cuộc đời xuống bùn lầy, chìm lên rồi lại chìm xuống đầy hả hê.

Tôi và Leo, chúng tôi không chìm chết ai, có lẽ bởi chúng tôi không học hành nhiều như họ để biết cách chìm chết người đang sống. Than ôi, những con người có học, nhiều chữ đầy uyên thâm, để làm gì cơ chứ? Đối với một đứa trẻ lang thang như Leo, đối với một đứa trẻ nghèo như tôi, chúng tôi lớn lên thật khác. Lớn lên bằng cách ngoi lên trong những lần bị chìm sâu như thế!

...

Mỗi khi tôi nhìn lại cuộc đời mình, tôi đều luôn băn khoăn giữa ranh giới mong manh rằng tôi nên sống hay nên chết đi kiệt quệ? Khi nghe kể về cuộc đời tôi, Leo chẳng bao giờ có thái độ ngạc nhiên, bất ngờ hay khinh bỉ. Cậu ấy chỉ lắng nghe bình thản. Sự bình thản ấy lan man sang cả tôi, làm tôi trở nên trầm lặng, khác hẳn sự bốc đồng vốn có. So với cuộc đời Leo, những gì tôi trải qua thật quá nhiều chi tiết thừa. Giai đoạn của cuộc đời cậu ấy, rất đơn giản và ngắn gọn chỉ trong một vài từ: “Chẳng có gì để nói!”

Tôi nằm mơ man mác tóc cậu ấy. Leo đẹp trai lắm. Cậu ấy mà để tóc dài liệu có xinh gái không? Và trang điểm nữa? Ừmm... tôi tin là cũng sẽ rất đẹp! Nhưng có lẽ về nam tính này, phù hợp với cậu ấy hơn. Nó thật quyến rũ. Mái tóc được cắt xén cho phù hợp với lòng người. Cậu ấy nhàu nhĩ rúc vào tôi như một đứa trẻ. Điều gì đã thay đổi một đứa con gái thành một gái mại dâm? Điều gì đã thay đổi một đứa con gái thành một thằng con trai?

Chỉ có một câu trả lời chung cho cả hai câu hỏi ấy: Đó là vì phải sống!

Câu trả lời chung, chung cho cuộc đời của hai chúng tôi.

4. Nó trong suốt, nó vô hình

Trên vai trái của Leo có một vết sẹo rất dài, vết sẹo chạy từ vai vắt ngang qua lưng, trôi một chút và nhích tới gần ngực. Bộ ngực phẳng lì có đôi chút gồ ghề luôn được nèn chặt dưới nhiều tầng quần vải sợi. Vết sẹo này đã có từ rất lâu rồi, cậu ấy lớn lên cùng nó. Trên những con đường mà Leo đi qua, vết sẹo cũng to ra cùng năm tháng. Leo chỉ biết rằng, nó là hậu quả của một vụ đâm chém. May mắn thay, cậu được cứu sống, còn sau đó, chẳng có gì nhiều hơn để nhớ, bởi lúc ấy Leo chỉ mới bốn tuổi. Rồi Leo ra khỏi nơi cứu mình mà không một ai nhìn nhận cậu ấy, sống những ngày lang bạt để lớn lên. Đợi đến khi được nhận vào làm ở một quán bar trong thành phố.

Ở nơi Leo làm, người ta chỉ nhận nhân viên nam. Cậu ấy đã phải giả trai để vào làm ở đó. Thực ra không cần phải đóng giả, bản chất Leo đã rất giống con trai rồi, từ bé đến lớn ai cũng công nhận điều đó ở Leo. Tôi rất thích vào quán bar - nơi Leo làm, không chỉ vì rượu nho ở đó thật ngon mà còn bởi tôi thích ngắm Leo khi pha chế rượu, trong bộ đồng phục trắng đen, có thắt nơ bướm. Dáng người cao dong dỏng, tôi chắc chắn những người sinh ra Leo, phải cao lắm, nên cậu ấy mới có được một thân hình và chiều cao lí tưởng đến vậy. 1m78 - con gái 1m78 là rất cao rồi, lại gầy, lại nhỏ nhắn, trông càng cao hơn. Leo hai mươi, nước da trắng không ngại ngần nắng gió, chẳng có gì có thể làm da cậu ấy sạm đen dù chỉ là một chút xíu. Hai mươi tuổi không sớm súa mà cũng chẳng trẻ nãi ột “nhan sắc tuyệt vời” với bề ngoài hoàn hảo nhất. Leo có rất nhiều “fan hâm mộ.” Đôi khi, bọn con gái vào bar chỉ để ngắm Leo. Tôi thấy thật nực cười, đúng là cuộc sống! Không tài nào chấp nổi sự éo le mà nó bày đặt ra. Sao Leo sống mà không được làm chính mình cơ chứ?

Làm chính mình ư? Nhảm nhí!

Tôi không nghĩ một kẻ giả trai bắt buộc sẽ phải làm con trai mãi mãi. Sau này, có nhiều lần tôi nói với Leo rằng cậu ấy có lẽ nên từ bỏ công việc này. Sau khi rời khỏi quán bar này, cậu ấy có thể dễ dàng tìm thấy một công việc khác. Thậm chí Leo có thể làm người mẫu chẳng hạn, với thân hình lí tưởng và tuyệt vời như thế. Leo chỉ cười: “Mọi chuyện thực sự dễ dàng như thế sao?” Rồi một ngày, tôi cũng hiểu nụ cười của Leo, hiểu câu nói và cách hành động của cậu ấy. Phải, cuộc sống chẳng có gì dễ dàng như những suy nghĩ của tôi. Nếu dễ dàng như thế, sao tôi còn phải làm cái công việc móc túi đàn ông suốt mấy năm ròng rã như thế này chứ? Tôi cười khẩy cái suy nghĩ non nớt vớ vẩn của mình. Thay đổi cuộc sống với những dòng chảy vốn có là một điều cực kì khó, đôi khi là hoang tưởng.

Leo thuộc chòm sao sư tử. Con gái ở chòm sao này mạnh mẽ hơn bất kì ai, đó là cách lí giải của những chòm sao và trò bói toán dựa vào biết bao định lí. Các chòm sao không mách bảo Leo rằng, cậu ấy sẽ được “vào đời” với một người đàn bà bốn mươi. Để rồi biết bao năm qua, chỉ biết có “đàn bà” để sống. Khi cái bà già sồn sồn ấy bắt gặp Leo, vẻ trẻ trung của cậu ấy, đôi tay mạnh mẽ như nam giới trong bộ đồng phục, nổi bật lên khuôn mặt thanh tú, bà ta đã chỉ muốn đè cậu ấy ra. Thỏa mãn sự khao khát của những bà già không chồng đang cố gắng trốn tránh tuổi tác bằng những hình xăm và giải phẫu. Người đàn bà ấy - một ngày nọ đã chẳng thể chịu nổi để mà tha cho Leo được nữa. Vuốt ve thân thể thiếu nữ mà bà ta ngỡ là một chàng trai, để rồi bất ngờ khi biết Leo là gái, nhưng sự quyến rũ của cậu ấy đã khiến bà ta chẳng thể buông tha. Mụ già gọi đó là “yêu”. Leo gọi đó là “điều tự nhiên” và cậu không hề thấy lạ. Suốt nhiều năm, trải qua cái đói quặt quẹo và những nỗi thăng trầm, Leo đã dần mất đi những nghĩ suy về giới tính. Cậu ấy chẳng cần biết mình “là ai?” thì làm sao biết “yêu” là như thế nào? Đối với Leo, “yêu” cũng chỉ là một từ rất dễ nói. Khi tôi hỏi cậu ấy rằng: “Đó là lần đầu tiên?” Cậu ấy trả lời: “Tất nhiên!”. Khi tôi hỏi về cảm giác, cậu ấy cũng cười một cách rất hồn nhiên: “Tất nhiên là chưa bao giờ có cảm giác.” Leo là một người vô cảm, không thứ gì có thể cho cậu ấy biết rằng cậu ấy đang sống hay là đã chết! Cảm giác mơ hồ đó, khiến Leo tồn tại bên tôi cũng rất bấp bênh. Cậu ấy không cha, không mẹ, cũng không cần biết mình là nam hay nữ. Cậu ấy chỉ là con người của những số 0, chẳng ông, chẳng thằng. Tôi không như Leo, bởi tôi có kí ức để đau lòng, để níu giữ, có gia đình để thương xót, có người tôi yêu đang mỗi mòn hướng mắt khinh bỉ nhìn tôi. Tôi giàu có và tôi thay đổi. - Đó là điều anh ấy nhiều lần không muốn tin những rồi riết cũng phải tin. Còn Leo, cậu ấy chẳng có gì cả, ngay cả giới tính cũng là 0. Tôi thương nhớ người mình yêu, nhưng có những điều giới hạn khiến chúng tôi xa nhau, khiến tôi phải làm đau anh ấy và tự khiến mình đau. Còn với Leo, nỗi đau cũng là số 0 - nó trong suốt. Nó vô hình!

5. Gặp gỡ kí ức cũ - “Chị có hạnh phúc không?”

Bạn không bao giờ có thể nhìn vào một thứ vô hình. Nhưng tôi đã vô tình chạm được vào sự vô hình ấy. Một lần, rất gần thời gian này, khi đó là mùa đông. Ở thành phố gia đình tôi sống, ở khu phố người tôi yêu sống, mùa đông dày lắm. Không có tuyết rơi nhưng có những hạt mưa, hiện thân của tuyết. Mưa chính là tuyết nhưng trong veo. Nó dâng đầy trên lá cây và ướt sũng những con đường.

Tôi trở về, thăm nhà, hào hứng kể về công việc suôn sẻ, mang theo những món quà, tôi nhìn nụ cười trên đôi mắt chân chim trứng sâu mùi rượu của mẹ và ánh mắt bơ phờ sau mái tóc bạc của cha. Tôi cảm nhận sự mãn nguyện thấp thỏm tự hào về tôi của cha mẹ. Họ sẽ không bao giờ biết, tiền tôi kiếm được từ đâu.

Leo trở về cùng tôi, như một người bạn trai bánh dẻo. Leo được giới thiệu như một nhân viên ngân hàng nhiều tiền nào đó mà tôi vẽ ra để bố mẹ yên tâm rằng tôi đã có một tương lai yên ổn với tình yêu ổn định.

- Tại sao lại là Ngân hàng?

- Bởi vì nghe có vẻ giàu có. Chị muốn làm bố mẹ yên tâm!

Leo rất ít khi thắc mắc và ngay cả khi thắc mắc cậu ấy cũng rất dễ hài lòng với câu trả lời mà không hỏi thêm nhiều nữa. Điều đó càng làm cho cậu ấy thêm vẻ lạnh lùng hiểm gặp ở phụ nữ mà chỉ có thể thấy ở đàn ông mạnh mẽ, trưởng thành.

Leo đưa tôi đến nhà anh. Nước trên lá rơi xuống mắt tôi, nó nhòe đi, lặn lặn và vội vã chảy. Chiếc áo khoác mỏng manh ướt đầm. Tôi nép mình vào bức tường như một đứa trẻ chơi trò trốn tìm, đang ngó nghiêng dò xét.

Cánh cửa nhà anh đóng khép. Liệu rằng anh có bước ra, ngược lên chiếc lá ướt tuyết trong veo để ngắm mùa đông này cùng tôi trong một điểm tựa. Dù vô hình thôi cũng được.

Tôi nắm lấy tay Leo, nắm thật chặt vì sợ mình sẽ gục ngã mất, bên bức tường này. Nếu anh yêu tôi ngay cả khi tôi nghèo khó, thì cái điều tưởng như may mắn đó lại là thứ đáng thương nhất. Bởi vì việc anh bất chấp tất cả để yêu tôi càng chỉ khiến tôi thấy mình thêm ngu ngốc khi để mất anh. Nhưng Leo đã từng nói: Số phận là thứ đáng kinh tởm. Nhưng chúng ta là những kẻ kinh tởm được số phận tạo ra. Ta phải đi trên nó. Trò chơi trên dây, cho dù biết có ngày ta sẽ ngã hoặc là dây sẽ đứt. - Tức là dù con đường tôi và anh chọn có như thế nào, tình yêu có bao la và mãnh liệt biết bao, thì tôi vẫn không thể có anh như ngày nào được nữa.

Tiếng ô tô hét còi từ phía xa, tôi và Leo lùi xa ra vài bước. Từ trên xe một người con gái bước xuống. Không đẹp như tôi nhưng không giả như tôi, vội vã chạy đến trước cửa nhà anh. Thế là tôi đủ hiểu tất cả. Leo nắm lấy tay tôi: "Đi thôi." Tôi cố níu tay cậu ấy lại. Leo thở dài. Tôi cảm thấy ánh mắt buồn bã của cậu ấy phía sau mình.

18. Chương 18: Có Đàn Ông Trong Toilet Nữ

Đã hai năm nay, tôi không còn liên lạc gì với anh. Đồng nghĩa với hai năm chắc tôi đã ở bên cạnh tới hơn (có lẽ) hai mươi người đàn ông đủ loại. Tôi không có tư cách gì để mà ghen tỵ, không có tư cách gì để mà nuối tiếc người đàn ông bị tôi ruồng rẫy, càng không có tư cách cảm đoán anh có cuộc sống của riêng mình. Nhưng tôi muốn nhìn thấy anh. Người đàn ông của hai năm về trước, nay đã có gì đổi khác? Bước đi mới, tình cảm mới, tính cách mới, khuôn mặt mới, tình yêu mới... nhưng vết thương cũ đã lên lớp da mới hay chưa?

Cánh cửa mở, anh nặng nề bước ra... chân tập tễnh. Tôi lấy tay bịt miệng mình để tiếng khóc không nức lên to quá. Bước chân tôi gần như muốn tiến lên. Leo đã kéo tôi lại.

Cô gái đứng ôm anh. Quay lưng lại về phía chúng tôi. Anh không mỉm cười. Chỉ ngược lên nhìn những chiếc lá ẩm tuyết và thở dài. Cả hai bước vào nhà. Còn chúng tôi, tôi và Leo... lặng lẽ quay đi.

- Chị có hạnh phúc không?

Leo nói thế rồi im lặng. Đó là một câu hỏi không cần lời giải đáp, cậu ấy nói ra điều đó, không chờ tôi trả lời. Cái vẻ ngoài nam tính hút hồn của Leo đã làm si mê biết bao người con gái. Sự si mê không mang lại hạnh phúc dù chỉ nhỏ nhoi thôi cho cậu ấy. Tôi may mắn hơn chăng? Ít ra còn được khóc, còn cảm thấy

đau vì yêu để hiểu ra một điều giản dị rằng, mình vẫn đang còn sống. Leo thì không có được cái may mắn đó. Không cười, không khóc, chẳng đau lòng, đó là Leo.

- Ủ, chị hạnh phúc!

Tôi nắm chặt tay Leo.

Con đường này. Bước đi. Chỉ có hai chúng tôi. Không đơn độc. Song song là những cái bóng. Chúng đan vào nhau!

Ngày hôm ấy, tôi thấy mình đã rất đau, đau nhói.

Cảm giác đau đớn sâu xa tận bên trong... Khó tả!

Tôi, đôi khi “nằm” trong hạnh phúc mà không hề hay biết, chỉ riêng Leo mới có thể chỉ cho tôi thấy hạnh phúc của mình.

6. Khi “ngày đó” đến - Tình dục

Chúng tôi trở về, sau chuyến thăm gia đình mệt mỏi. Tôi được nhiều hơn mất. Tôi hiểu rằng cái gì tôi đã đánh mất, sẽ vĩnh viễn không thể nào quay trở lại. Tôi gạt quá khứ tràn về phía thung lũng miệt mài, và sống! Leo vẫn làm ở quán bar nam giới đó. Tình cảm của người đàn bà kia xoay theo chiều gió, không phải lúc nào cũng có thời gian ấp ủ nơi Leo. Cậu ấy nhàn rỗi với những nỗi phiền muộn vô hình.

Leo đến với cuộc đời tôi như một điều hiển nhiên. Cậu ấy khiến tôi thanh thản nhiều hơn nhờ sự trong veo không định hình ấy. Nhìn cách Leo hài lòng với những gì diễn ra hàng ngày. Tôi cũng trở nên hài lòng với chính tôi, với vài lần đón đưa qua quýt.

Nhiều lần, tôi nói với Leo, hai chị em sẽ tích lũy vốn. Tôi sẽ bỏ nghề để “hoàn lương”, Leo sẽ rời quán bar với con mụ già ẻo lả đó, chúng tôi sẽ có một quán bar mới của riêng mình với những phòng chứa rượu nho thơm phức - thứ “nước uống” đỏ đen như vòng đời mà cả hai chúng tôi đều mê tít. Cậu ấy cười: “Chắc chắn thế!”

Chính Leo là người nói với tôi “ngày đó” sẽ không xa đâu. Chỉ cần chúng tôi cứ sống cuộc đời trôi bình lặng, giảm tối thiểu sự căm hận với đời chờ “ngày đó” tới. Xung quanh tôi, thi thoảng là nỗi nhớ khôn nguôi, dáng đi thấp thỏm của người đàn ông dưới mái hiên, nơi cánh cửa xanh vòm lá đầy nước trong veo. Tôi nhớ anh nhiều lắm!... Mỗi khi như vậy, tôi lại tự an ủi mình trong tiếng lẩm bẩm: “Không có anh, em có Leo rồi!”

...

Trong lúc chờ “ngày đó” đến, tôi phải kiếm tiền một cách chăm chỉ hơn, chủ yếu nhờ vào công việc chính của tôi là “làm cho đàn ông vui thú.” Một cách dâm dăng đầy nhục cảm, sự lẩn mò của những bàn tay nơi rãnh ngực, tiếng rên vang lên lặng lẽ. Tình dục! Đó là một khía cạnh sống bồng bềnh hết sức phong phú và màu mè. Leo, một lần tình cờ uể oải nhìn tôi, ngán ngẩm nói: ” Bỗng nhiên, em chán ghét hiện tại. Chẳng biết bao giờ em mới trải qua cái gọi là tình dục đích thực?”

Tôi không có khả năng trả lời câu hỏi quá đỗi khó ấy của Leo. Tôi chẳng hiểu gì về những mối quan hệ chần gối khi người ta có cùng chung giới tính. Tôi biết là Leo không thích điều đó, nhưng có khi nào cậu ấy quyết định dấy ra đâu. Với bề ngoài ấy, Leo không hấp dẫn một gã trai nào. Tình dục đối với tôi từ lâu đã phai màu thú vị, nó có sắc thái cay xè nhàm chán. Nhàm chán và đơn giản như việc mỗi khi lên giường với một người đàn ông nào đó, phản xạ đầu tiên của tôi là sẽ dặng chân banh háng ra. Chính vì thế nên tôi chẳng thể nào hiểu lòng Leo. Chẳng lẽ cậu ấy đang đi kiếm tìm một chân lí mới về SEX, khác với những gì cậu ấy đã và đang trải qua?

Câu hỏi ấy lẩn trong hàng ngàn câu hỏi và ngủ yên không bao giờ trở lại, phải chăng vì chẳng một ai trả lời nổi?

Những chuyện xảy ra trong cuộc sống của chúng tôi, là những chuỗi dài không tài nào lí giải. Tôi biết Leo đôi khi điểm xuyết trong sự vô hình có những thứ hữu hình. Sự băn khoăn về tình dục và giới tính. Chính vì thế mà tôi không bao giờ dắt đàn ông về nhà kể từ khi sống chung với Leo, tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy cảnh mình trở nên trần truồng, nhấp nhô bên những chiếc “vòi bạch tuộc”. Tuy nhiên, có một lần,

tình thế không thể khác. Một gã say cố gắng đẩy tôi vào nhà khi hắn đưa tôi về. Mọi chuyện xảy ra ngay trên sàn phòng khách, lúc hai giờ sáng. Khoảng gần ba giờ, Leo tan làm và lạch cạch bước vào...

Cậu ấy đã nhìn thấy gì? Có thể là thân thể tôi sũng xoài trên đất? Cũng rất có thể là gã đầu hói chẳng còn trẻ tuổi đang cố gắng nhảy lên tôi trong sự bất lực và chênh lệch tuổi tác xa vời. Tôi đổ mắt nhìn Leo với ánh mắt nài van khốn khổ. Tôi cảm thấy xấu hổ và Leo nhận ra điều đó trên khuôn mặt tôi. Cậu ấy bỏ đi, hôm sau, không nhắc gì hoặc hỏi han về chuyện đó. Tôi ôm Leo buổi sáng, trước khi cậu ấy bước ra ngoài: “Xin lỗi Leo!”

Leo không trả lời, cậu ấy không cười cũng không đưa ra một phản ứng nào, nhưng tôi biết, Leo đã tha thứ cho tôi việc đêm ấy...

...

7. Bí mật của Leo:

Thường thì, cả hai chúng tôi đều đi làm về muộn. Quán bar hai giờ mới đóng cửa, Leo sẽ về nhà vào khoảng gần ba giờ. Còn tôi, do “tính chất công việc”, giờ giấc của tôi khá thất thường. Nhưng mấy hôm nay, tôi đều về nhà thật sớm... khoảng mười hai giờ và bắt đầu đọc sách chờ Leo.

Chúng tôi ngủ chung một giường. Đi làm về, ai cũng mệt phờ và rất ít khi nói chuyện. Nhưng tôi muốn chờ cậu ấy, để cảm thấy yên tâm hơn với sự hiện hữu của Leo bên mình. Tự nhiên một linh cảm nào đó khiến tôi cảm thấy rằng có điều gì đó sắp xảy ra... Mùa hè đi qua nhanh quá. Những cơn mưa ngớt dần rồi cạn hẳn. Ở nơi chúng tôi sống, là miền Nam, không có mùa thu, lá cây không đỏ xào xạc tạo thành những lối đi màu vàng rải lá như ở Hà Nội. Tôi nhìn ra ngoài, cảm giác sang mùa không có gì nổi trội. Tôi muốn ra Hà Nội. Quay sang Leo, dưới khung cửa sổ màu xanh bạc: “Em đi cùng chị chứ?” Leo lắc đầu.

...

Một ngày mùa thu, tôi có mặt ở nhà mình, cùng với bố mẹ, không bên cạnh Leo. Có điều gì đó trống trải. Tôi lại rảo bước trên con đường tới nhà anh, hai mùa đi qua, con đường phủ đầy lá. Như đã từ lâu lắm rồi. Một thời xa xôi, anh vẫn chở tôi qua lại trên con đường này bằng chiếc xe máy của anh... Ừm, đã lâu rồi, tôi cũng không ngồi trên xe máy... Ngược mắt lên nhìn những hàng cây, tôi thấy một chiếc lá cuối cùng gần như sắp rơi xuống... như là đang khóc.

Điện thoại của tôi vang lên. Bản hòa tấu violon dịu dàng. Chính Leo đã cài bản nhạc này làm nhạc chuông cho tôi. Giọng Leo phía bên kia ậm ừ giật cục: “Em... buồn!”

Lần đầu tiên Leo nói từ “buồn” ra với một giọng điệu thổn thức. Leo vốn là người vô cảm, mọi cảm xúc của cậu ấy chưa bao giờ rõ ràng.

Tôi đáp chuyển máy bay gần nhất có thể, trở về bên Leo. Chiếc cửa màu xanh dưới vòm cây, dáng người khập khiễng hao gầy trong nắng đầu thu tàn tạ mong manh, ánh mắt anh ngược lên trên vòm lá không còn tuyết tan hôm nào... Tôi đã không sao nhìn thấy được. Thậm chí tôi mới chỉ đi qua nửa con đường để tới nhà anh nữa. Nhưng leo quan trọng hơn anh. Bởi Leo là hiện tại. Hiện tại hình thành lẫn lút quá khứ. Tôi không nói rằng tôi yêu Leo, tôi khẳng định rằng tôi luôn yêu anh - người yêu cũ. Song, tôi biết chắc một điều, khi này, Leo cần tôi hơn anh.

...

Những chiếc xe dọc ngang nơi đô thị quanh năm đầy nắng. Tôi bắn khoả ngồi trên taxi ngó ra không khí đầy bụi bên ngoài. Leo làm sao vậy nhỉ? Đã có điều gì đó làm rối loạn tâm trí cậu ấy? Nhưng là điều gì mới được.

Tôi bước lên cầu thang khu chung cư của chúng tôi. Có một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống. Mắt anh ta ánh lên một màu nhũ, dáng đi thấp thỏm, trông đom đống. Ấn tượng và kì lạ. - Đó là những từ ngữ chính xác nhất để miêu tả anh ta.

Leo đứng ở cầu thang, nhìn xuống phía người đàn ông đang mò mẫm bước đi, đôi mắt cậu ấy trông tuyệt vọng biết nhường nào. Sự tuyệt vọng mà tôi hẳn nhiên chưa bao giờ nhìn thấy trong đôi mắt ấy. Sự tuyệt vọng âm tính!

Nhìn thấy tôi, Leo ôm lấy tôi và khóc. Đó là lần đầu tiên và duy nhất, tôi nhìn thấy Leo khóc. Chưa bao giờ, tôi có thể tưởng tượng được mình sẽ nhìn ra hình bóng một giọt nước mắt nào từ khóe mi ấy.

- Có phải em đã yêu?

Im lặng!

- Và em đang buồn vì tình yêu ấy?

Im lặng!

- Bởi vì người ấy không thể đến được với em?

Im lặng!

- Hay anh ta không chấp nhận em?

Im lặng!

- Hoặc là vì cả hai điều ấy?

Im lặng. - Ôm chặt!

- Em đã cảm thấy phần nữ tính của mình, khi đối diện với anh ta?

Im lặng. - Buông tay và ngắt lịm.

Leo sốt rất cao trong nhiều ngày, trong cơn mê man chỉ là những tiếng rên và nấc, không một từ nào được thốt ra từ cậu ấy. Khuôn mặt đỏ bừng trông vẫn rất đẹp trai.

Sau vài ngày đỡ dần vì sốt. Leo trở lại bình thường và bắt đầu đi làm. Cậu ấy không nói gì về chuyện xảy ra cái hôm mà cậu ấy đã mệt mỏi đến mức ngắt đi. Thỉnh thoảng, thấy tôi nhìn, cậu ấy quay sang cười và nói: “Chị đừng nhìn em như thế!”

Người đàn bà “yêu” Leo một ngày đến quán bar hai lần. Gần đây, bà ta vạch ra một lịch trình oái oăm như vậy khiến Leo mệt mỏi. Nghe nói, bà ta bao thêm một gã trai trẻ. Trai “xịn.” Nên việc phân chia lịch là bất buộc, vì bà ta nuôi tiếc không muốn chỉ chọn một trong hai, Leo hay cậu chàng kia? Không, bà ta muốn cả hai, thậm chí là tất cả những gã đẹp trai trên thế giới. Một hôm, khi Leo vừa đi với bà già đó về, tình cờ tôi nhìn thấy người lái xe của bà ta, chính là gã đàn ông ẻo lả hôm nọ. Gã trẻ - chừng tầm hơn hai mươi một chút, nom trong bộ ple về đàn ông lộ rõ ra phần nào... không lờ lợc như lần đầu tiên tôi gặp. Tôi tò mò hỏi Leo. Cậu ấy trả lời như thế này:

- Em thích anh ta, vì anh ta là đàn ông nhưng gần gũi với em như là chị vậy. Thích rất khác với chị. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Tất cả chỉ dừng lại ở cảm xúc thôi. Không có gì đi xa hơn cảm xúc của chính em cả. Vì sao à? Anh ta là gay mà. - Leo cười, hơi nhếch mép lên như một sự trêu ngươi. - Anh ta lúc đầu cũng tưởng em là con trai, nên có đôi lời qua lại, tán tỉnh nhau. Lần đầu tiên, em được một người đàn ông tán dương. Em vui lắm. Nhưng mà tức cười thay, người đàn ông ấy lại tán dương em vì nghĩ em là đàn ông, chứ không hề trông mong em là phụ nữ. Nên em đã nói em là ai, cho anh ấy. Và hôm chị gặp bọn em, ở cầu thang, là lúc anh ấy cũng nói với em rằng, lúc đầu, thích em là do “nhầm lẫn.” Anh ấy, không thể, thích con gái được.

- Em... - Tôi ngập ngừng. Hai đồng tử như biển hồ rung rinh gợn sóng.

- Em ư? Em không sao. Hoàn toàn ổn. Cả hai chỉ nhầm lẫn. Và em đã quên hết rồi.

Vậy là Leo đã nói ra tất cả, cậu ấy nói rằng việc nói hết với tôi làm cậu ấy thanh thản, sẵn sàng trở lại là Leo vô cảm. Nụ cười tự tin của cậu ấy truyền sang tôi. Những chuỗi ngày bình thường tiếp diễn.

Leo - quán bar - những cô gái hâm mộ xếp hàng dài như thể cậu ấy là một siêu sao - bà già đua đòi, giàu có - không có đàn ông - về nhà - chúng tôi trò chuyện về dự định cho những “ngày đó” với rượu nho. “Ngày đó” là ngày chúng tôi, tôi “hoàn lương” cùng Leo mở một quán bar, có những hầm chứa rượu nho màu đỏ đen cuộc đời.

Tôi - đàn ông - tình dục - âm hộ - dương vật - công sở là thứ yếu - nhớ anh rất nhiều - về nhà - chúng tôi trò chuyện về dự định cho những “ngày đó” với rượu nho. “Ngày đó” là ngày chúng tôi, tôi “hoàn lương” cùng Leo mở một quán bar, có những hầm chứa rượu nho màu đỏ đen cuộc đời.

...

8. Quy luật - Vòng tuần hoàn - Sống và quay

Bạn ạ, chúng ta sinh ra rồi chết đi. Đó là vòng tuần hoàn và cũng là quy luật. Trong quá trình quay của vòng tuần hoàn đó, quy luật đưa ra những cuộc gặp gỡ. Bạn sẽ phải nếm trải đầy đủ cảm giác đón đầu, nhàu nhĩ, buồn rầu, hạnh phúc, vui vẻ... v.v... Leo - trong mắt tôi không rõ hình hài, luôn là một cái gì đó không màu, không mùi, không vị, không thể chất... Nhưng rất có thể rằng, ngay cả khi như thế, Leo cũng không thể nào đi chệch ra khỏi quỹ đạo của vòng tuần hoàn sống và những quy luật.

Câu chuyện về chúng tôi, Leo và tôi, chưa bao giờ là một đề tài đủ hấp dẫn... cho đến một ngày... Leo chết đi!

Cậu ấy đã bỏ mặc tôi, bỏ lại một mình tôi chờ “ngày đó” tới.

Đột ngột!

Bất ngờ!

Không thể đoán trước!

Không một dấu hiệu!

Đúng như tính cách trong veo của cậu ấy... Bỏ lại tôi nỗi buồn thâm lặng, cảm nín sống qua ngày...

Leo đi như cách Leo đến!

Nhiều lần, sau khi Leo “ra đi”, tôi đặt ình rất nhiều giả thiết: “Giả sử” và “Nếu như”

Giả sử Leo còn sống, chúng tôi sẽ cùng nhau mở một quán bar, có những hầm chứa rượu nho thơm ngon. Chúng tôi sẽ kinh doanh phát đạt và nhanh chóng trở nên giàu có mà không cần làm những thứ bôi nhọ thanh danh mình. (Tôi còn có thanh danh?)

Nếu như Leo còn sống, chúng tôi sẽ cùng nhau mở một quán bar, có những hầm chứa rượu nho thơm ngon nhất nước. Chúng tôi sẽ kinh doanh phát đạt và nhanh chóng trở nên giàu có. Tôi sẽ rửa mình bằng rượu nho và trở về xin anh - người tôi rất yêu, tha thứ cho tôi. Chúng tôi sẽ cưới nhau và sinh ra một bầy con cháu.

Giả sử Leo còn sống, là chủ của một quán bar, một phụ nữ với vẻ ngoài nam tính và thành đạt. Sẽ có rất nhiều chàng trai ngổ lờ với Leo, bày tỏ lòng ngưỡng mộ và tôn thờ Leo như thánh nữ. Lúc đó, Leo sẽ chọn một trong số họ. Rồi làm đám cưới, Leo và người đàn ông đó, sẽ có một cuộc sống mới, tuyệt vời với một bầy con cháu.

Nếu như... Leo còn sống... chúng tôi sẽ rời xa những con sóng nơi này... Chạy tới một nơi thật xa... Thật xa...

Tất cả chỉ là “nếu như” và “giả sử.” Sự thật là Leo đã chết!

Cậu ấy không chết ở nhà tôi, Leo chọn ình một nơi yên nghỉ vĩnh hằng, bằng bản năng của cậu ấy. Người ta tìm thấy Leo ở trạng thái hoàn toàn khỏa thân, trong toilet nữ của quán bar. Mụ già hoảng hốt ngất lên ngất xuống nhiều lần. Không thấy người lái xe đâu. Ủ, anh ta không cần xuất hiện trong viễn cảnh chết chóc này đâu. Đây không phải chỗ của anh ta, cũng chẳng có chỗ cho anh ta. Leo chẳng yêu anh ta nhiều đến mức cần anh ta nhìn thấy cô ấy ra đi như thế nào. Thật chẳng yêu. Những nhân viên nam phát hoảng khi nhìn vào thân hình có nhiều hơn một đường cong của Leo những nét đặc trưng phụ nữ. Trước đây, họ không hề hay biết Leo là con gái. Mặc dù, họ đã làm việc với cô ấy suốt hai năm ròng. Một điệu cười khẩy như hất môi, Leo dường như muốn nói: “Các người có bao giờ quan tâm tôi đâu mà biết!”

Tôi đã muốn trách cô ấy, vì sao ra đi đột ngột mà chẳng để lại cho tôi một lời nào? Số 0 thì có quyền sống, có quyền chết mà chẳng nghĩ đến ai sao? Một ý nghĩ chạy dọc qua sống não của tôi, có lẽ nào... Leo “bồng

đừng muốn chết"... Cậu ấy chết như một cảm hứng bất chợt chăng? Leo từng nhiều lần cười đùa và nói với tôi rằng:

- Em yêu chị!

Có lẽ không phải bởi vì cô ấy yêu tôi mà bởi tôi là người duy nhất tồn tại trên đời để cô ấy có thể yêu. Giống như một sinh vật duy nhất còn sót lại trên trái đất, thân thiện và gần gũi Leo! Tôi đã từng rất nhiều lần... muốn yêu Leo.

Tôi im lặng nhiều ngày liền sau cái chết của Leo. Những tin đồn về cô ấy, tôi lắng nghe và mặc kệ. Họ nói một cách sỗ sàng và ra vẻ, như nằm lòng tiểu sử của "anh bạn" tôi. Họ nói về cái chết của Leo như cuộc tự tử vì tình của một người đồng tính nữ.

Hình ảnh của Leo chạy qua trí óc tôi nhanh như những chiếc thuyền lá úa tuyết đến mùa tan chảy. Cô ấy không đồng tính. Có nhiều người phụ nữ hoặc đàn ông, họ cố gắng để mình trở nên không còn là mình được nữa. Một vài người vui đùa với kẻ đồng giới để tìm kiếm cảm giác mới mẻ trong quan hệ thể xác. Song, Leo đã vì cuộc sống mà để mình lặng lẽ trôi đi. Tôi nghĩ rằng, Leo vô cùng yếu đuối, yếu đuối đến nỗi bản năng phụ nữ của cô ấy cũng thoi thóp không dám ngoi lên từng ngày. Sống trong vỏ bọc của một người đàn ông, không phải là điều mà Leo trông mong. Tôi ghét cái cách người ta quy chụp và đánh đồng Leo với những cô nàng lesbian chết vì tình. Mặc dù, đối với tôi thì đồng tính chẳng có gì là xấu cả. Nhưng đơn giản, tôi biết chắc chắn rằng, Leo không như thế!

Mở cửa nhà tắm, tôi thấy hình ảnh Leo nằm trong bồn tắm cười đùa hiện về. Đó là khi chúng tôi tắm chung với nhau:

- Này chị, nếu em ngày nào cũng đều đặn tưới nước vào chỗ này, như tưới một cái cây. Thì từ cái chỗ này, có mọc ra một "cái ấy" như của bọn đàn ông không? - Cô ấy vừa nói vừa chỉ vào âm hộ.

Tôi bật cười:

- Em đã nhìn thấy "cái ấy" của đàn ông chưa? Sao lại muốn có nó? Nó dài và loãng ngoẵng.

- Em đã nhìn thấy những thứ "giả dối" của đám đàn bà yêu thích em đem tới. - Leo gạt nước và cười, cái cách mà Leo gạt nước thật dịu dàng, đẹp như một nàng tiên vậy. - Và em nghĩ, nếu em là đàn ông, không phải tốt hơn sao? Tất cả mọi người đều muốn thế! - Leo cười vang. Leo luôn nghĩ rằng vì mọi người xung quanh cô ấy muốn thế, nên cô ấy phải như thế. Đã bao giờ Leo nghĩ thực sự mình muốn gì hay chưa?

- Chị đã thấy những thứ loãng ngoẵng ấy hàng trăm, có thể là hàng nghìn lần. Xấu xí, sù sì và chẳng có gì hay cả. Nếu tưới nước có thể mọc lên một vật xấu đến vậy, thì chị xin em đừng tưới nữa. Nó làm đám đàn bà đau đớn và sung sướng. Nhưng nó vô dụng, chỉ dùng để cho đàn ông đá ra một thứ tinh trùng màu trắng, một thứ nước có mùi khai màu vàng. Em không cần cái "vật thể" đó đâu.

- Em cũng có thể cho ra thứ có mùi khai màu vàng. - Leo cười lớn. - Nhưng còn thứ màu trắng thì thật là khó khăn quá!

Hai chúng tôi bật cười ngặt nghẽo khi nói về đề tài tế nhị mà vô vị đó. Leo hóm hỉnh trong vẻ nữ tính hiếm hoi của mình. Tôi nghĩ... Không biết, có khi nào và có bao giờ, Leo đã từng muốn... yêu một người đàn ông chưa nhỉ?

...

Tôi ở bên Leo bao lâu? Điều gì khiến tôi gắn bó sâu nặng với cô ấy đến vậy? Có lẽ nhìn tất cả mọi việc diễn ra này, người ta sẽ nghĩ hẳn thời gian tôi ở cạnh Leo cũng phải tính bằng năm... Nhưng không, tất cả mọi chuyện mới chỉ diễn ra rất nhanh trong mười tháng. Với những điểm giao nhau đồng điệu của tâm hồn, thời gian đó đối với tôi như đã kéo dài từ kiếp trước. Linh hồn Leo luôn quanh quẩn bên tôi. Đôi lúc quấy rối những giấc ngủ làm tôi trở nên phờ phạc. Cô ấy đã đi về nơi, không còn sự cảm đoán. Tự do thực sự là tự do, không gò bó, không vô hình. Từ ngày Leo rời xa tôi, khó có ai còn nhận ra tôi được nữa. Những mụn đỏ lấm tấm nổi lên trên khuôn mặt thanh tú, nước da xanh ẩm ảm ứa màu, trong bộ trang phục nhàu, không một gã đàn ông nào dám tới gần để mân mê hay đụng chạm.

Tôi đốt cho Leo những bộ váy và những đôi giày mà tôi yêu thích nhất. Chúng là những thứ rất đắt tiền mà trước kia dám đàn ông hay mua để chiều cho sự nhõng nhẽo của tôi. Tôi nghĩ là Leo luôn thích chúng, cô ấy luôn mê mẩn những tầng váy của tôi và khen chúng thật đẹp nhưng chưa một lần dám ướm thử lên thân hình hoàn mỹ của mình.

Rồi một ngày tôi cũng sẽ chết đi, đó là khi như Leo, tôi nằm lả thây, chẳng còn một lí do gì để sống. Cô ấy đã chọn đúng chỗ của mình. Toilet nữ là nơi cô ấy đứng. Không ai có quyền, đuổi cô ấy đi, khỏi giới tính, khỏi bản thân, khỏi bản chất mà cô ấy sinh ra. Có nhiều lời giải thích cho cái chết bất ngờ của Leo, lời trách móc, cảm thông và thương hại. Nhưng chẳng một ai có quyền phán xét, đưa ra những hướng đi, những giải pháp hay lời khuyên cho cuộc đời một con người. Nếu họ, chưa từng sống qua cuộc đời ấy.

Leo đã làm thay đổi cuộc đời tôi.

Đi theo bóng dáng ấy, để một ngày nào đấy, chúng tôi được trở về là mình... dù chỉ là một lần, một chút mong manh...

19. Chương 19: Gà, Dối Và Dị Đây Năng Lực - Kí Ức Hình Xăm

Nổi

Thực tế là tôi rất khó để viết về Gà. Chỉ vì, tôi chơi quá thân với Gà, ở một mức nào đó, khi người ta chơi với nhau quá thân thì người ta khó thể mở miệng để nói về nhau. Tôi với Gà là một dạng như thế.

Gà là một trong những cô gái xuất sắc nhất của thế hệ cuối 8X mà tôi biết, đồng thời là người quá đỗi nhất về cảm xúc mà tôi từng biết. Cô giỏi trong công việc, có thể nói là không có nhiều người có khả năng làm được tốt đến thế trong mảng của Gà, đồng thời Gà lại là người luôn luôn bị tình cảm chi phối, tự kỉ một cách quá đáng.

Đó là những lời bắt đầu tôi cho là hợp lí nhất về Gà, chắc chắn là xangaer nổi tiếng nhất của Việt Nam và đồng thời là một trong những blogger với lượng pageview không hack đáng kể nhất. Gà có một ảnh hưởng nhất định tới cả một thế hệ teen Việt sử dụng xanga và blog, để lại những phong cách ăn uống và unforgettable nhất.

Người ta vẫn có câu “nói với tôi bạn chơi với những người như thế nào, tôi có thể nói rằng bạn là ai”, Gà là một người nằm ngoài định luật đó, cô chơi với tất cả mọi thể loại người trong xã hội, giao du và làm việc với từ những kẻ đầu đường xó chợ tới những doanh nhân thành đạt nhất. Có lẽ, kiểu công việc của cô phải như thế.

Dị

Tôi chơi với Gà sau đó không lâu, khi sắp sửa rời Singapore và mang theo những dự định cá nhân. Đó là một dạng tình bạn kì lạ, gặp một cái là lập tức thân. Khi đó tôi, Gà, cùng vài người bạn khác là LinkChip và Hà SH (mà sau này về thành lập một công ty nhạc số với Phùng Tiến Công hay còn được gọi là Công Musik) hay đi với nhau.

Gà có cái sự ngông cuồng của tuổi trẻ - nghĩ là lập tức làm, bất kể khó khăn - và có cả cái chín chắn và kinh nghiệm - biết mình là ai và cần gì. Tôi thích cô gái sinh năm 1988 đó ngay lập tức, và coi trọng Gà như một người cùng với tuổi của mình, tôi còn nể Gà hơn cả những người hơn tuổi cô rất nhiều, bởi Gà có cái tính mà tôi ưa thích: sự liều lĩnh.

Cái tuyên ngôn khi đó của cô: tuổi trẻ có cái lợi là được phép sai lầm vì có thời gian để sửa chữa - là điều tôi rất thích. Chính nhờ điều ấy mà Gà LAO vào cuộc sống. (Không từ nào diễn tả điều ấy hợp lí hơn)

Thời gian đó, tôi về Việt Nam và gặp Gà, mặc dù sau đó dự định về công việc không thành hiện thực, chúng tôi vẫn chơi với nhau khá tốt đẹp, đồng thời làm cùng tại một công ty về giải trí của Tuấn P.A.T (người tôi đã nhắc đến tại kì trước) và Thái Kenchou. Ở đây cũng là nơi tôi nhìn thấy rõ nhất năng lực kì dị và khả năng làm việc không giới hạn cũng như sức sáng tạo tuyệt vời của một cô gái tuổi còn quá trẻ.

Thêm hai truyện ngắn nữa của Gà:

KÍ ỨC HÌNH XĂM

* Tên cũ: Hình xăm con bướm đỏ

Hình xăm con bướm trên tay mờ dần, mờ dần như muốn phai hẳn đi. Nước mưa tát vào mặt như giọt nước mắt trào dâng trong tâm hồn người đàn bà mạnh mẽ. Ngược nhìn trời cao, đôi mắt long lanh in nếp nhăn u sầu... Đưa bàn tay có hình xăm con bướm quệt ngang khoé mắt... Màu đỏ phai của hình xăm quện vào trong nước mặn... Một dòng màu đỏ... chảy ra từ hai khoé cay...

Mấy ngày hôm nay trời mưa nhiều quá. Tết Hà Nội thì mất đi vị lạnh thay vào là mùi nắng rất... Rồi khi Tết đi qua, lạnh giá lại lặng lẽ quay trở về... Lạnh luồn vào trong tóc, thấm vào trong xương rồi len lỏi vào trong những trái tim đau đớn. Trời bắt đầu đổ nước và những trái tim đau đớn bắt đầu đổ mưa...

Xe chạy nhanh, tiếng máy xe ô tô kêu lên rù rì. Những con đường đi dầm nước mà sao vẫn xóc? Nước mưa không làm cho đất mềm ra, không làm cho tiếng xe dịu lại. Vẫn như thế... đá vẫn là đá và đá không phải là cát... Cát lún và cát êm... Đá gồ ghề và đá cứng...

Lòng người toàn sỏi...

Đường ra mộ vẫn thế...

Không thay đổi cũng khiến người ta lạ lòng...

Anh đã ra đi được gần một năm... Một năm cũng dài mà một năm cũng ngắn... Đối với một sự mất mát thì một năm còn có nghĩa là vô tận... Nỗi đau có thể một năm... Vết cứa có thể sâu một năm... Vết sẹo có thể in một năm hình hài... Nhưng vô tận... vô tình cái chết là mãi mãi...

Đứa con gái bước xuống xe... con đường trước mặt đã là đất lún chứ không còn là đá cứng, những ngôi mộ, những nấm mồ, những mảng đất nhô lên uể oải... Giày đứa con gái cao... làm sao có thể đi được trong đất lún này? Nhưng nó vẫn lạnh lùng bước, thờ ơ bước, dẫm cứ lún, và kéo gót giày, nó vẫn dẫm đạp đất để đi về phía mộ...

Đứng trước mộ anh, nó không khóc. Mặc dù trời đất xung quanh đây, và cả chính anh đang nằm dưới đó, đều biết nó đau buồn... Nó đứng soi mình trên những nấm tro tàn... Lặng lẽ không một tiếng thở dài xót than... Nó nhắm mắt... lặng lẽ như nỗi đau nó lặng lẽ... Một năm rồi... nó dường như đã già đi cả trăm tuổi... Sóng gió vẫn hằn rõ trên khuôn mặt yên bình...

...

Câu chuyện một năm:

1. Kết thúc

- Tao không les.
- Mà không les thế mà là gì khi cặp kè với một đứa con gái?
- Nghĩ gì?

Nó phẩy tay, cơ mặt bình thần không hoạt động để hắt ra nỗi một điệu cười nhạt. Khi con bạn nhiều ngày này vẫn cứ thắc mắc về chuyện tình cảm giữa nó và người đó... Nó chẳng có gì để mà giải thích. Nếu muốn nghĩ nó thế nào thì cứ việc nghĩ đi... Ở bên người ấy, nó có cảm giác yên bình... Đơn giản vậy... Nếu người ta cho rằng như thế là cặp kè... thì cũng được thôi... Nó lúc nào cũng yên bình... Lúc nào cũng lừ lừ lao đi và làm tất cả những gì mà mọi người không thể nghĩ... Nó căm ghét cái từ “yên bình”, như người yêu cũ đã từng nói với nó... sau khi chia tay và yêu một người con gái khác, anh ta nói rằng, yêu người con gái đó, anh ta có cảm giác yên bình – không sóng gió... còn nó thì...

Mỗi lần nghĩ về những việc như thế, người ta sẽ thở dài? Người ta sẽ tiếc nuối, người ta sẽ hận và người ta sẽ cười... Nó thì có hết những cảm giác hỉ – nộ – ai – oán đó, nhưng nó không thể hiện ra bằng các giác quan, bằng độ nhăn nhúm của cơ mặt, bằng hơi thở hắt ra... Nó thở dài trong suy nghĩ, cười trong óc và oán trong tim... Chính vì thế mà khuôn mặt nó luôn... không “nổi sóng.”

Người ta nói nó lạnh lùng... Sai rồi, người lạnh lùng không thể có hơi thở ấm... Người lạnh lùng không thể có trái tim mềm... Nó bị bệnh tim... Tim nó yếu lắm... Nó bị phản bội.

Cố gắng và cố gắng, luôn luôn cố gắng... nó đã cố gắng lắm rồi... cố gắng đứng dưới trời nắng... Cố gắng không khóc trong trời mưa, cố gắng đứng xuyên trưa suốt tối, mỗi mòn chờ đợi hần.... Cố gắng như một người vợ hoàn hảo... Cố gắng như một người yêu không giận dỗi... Cố gắng trên giường và cố gắng ngay cả trên đường. Nhưng chỉ một cái tin nhắn, một cái phẩy tay, một cái nhú mày, một câu nói buông xuôi: “Yêu em, anh không có cảm giác được làm đàn ông!”... Hần đã bỏ nó mà đi. Tất cả như thế đấy, đơn giản là một động tác phối hợp giữa tay và đôi lông mày rậm...

Người đàn bà thông minh là người đàn bà biết lợi dụng người đàn ông yêu mình... Người đàn ông thông minh là người đàn ông biết lợi dụng người đàn bà lợi dụng mình...

Từ khi hần đi, lòng yêu của nó đã chuyển thành lòng hận. Nó chẳng muốn học cách lợi dụng nhau cũng đàn ông hay đàn bà. Nó biết rằng dù thông minh, dịu dàng hay nhẹ nhàng tinh tế, đàn bà luôn thiệt thòi...

Đã có người sau hần, yêu nó, yêu nó khi nó không yêu người đó, chấp nhận nó và tất cả những gì nó có... Nhưng người đó không phải là con trai... Người đó yêu nó vì nó mạnh mẽ, vậy là đến với nhau... Khi cảm giác không còn thì mọi thứ đều như nhau cả

2. Bắt đầu

Một chiều, nó đi trên phố, bỗng có hai người xông đến, kéo nó vào một góc trong ngõ khuất, chẳng rõ là trai hay gái... Nó nhìn thấy cái sự gồ ghề không thể che giấu ở ngực hai người này... Ra là con gái... Liên tục sau đó là những cái đập, tóc nó dường như muốn lìa ra khỏi đầu, những cú giật mạnh... những lời nói... những câu chửi tục tĩu... những lời đe dọa... Nó cảm giác như mình đang bị hai ả cường hiếp và dọa nạt... quần áo nó rơi tả... Những tiếng chất chúa xoay quanh đầu nó điên đảo... nó ngất đi... Tỉnh dậy, trong cơn mê man, với những vết máu rát trên mặt... Nước mắt chảy ra vì đau đớn lướt nhẹ qua vết xước làm nó xót... Nó vẫn ngồi đấy... không một người nào đi ngang qua cái ngõ này có chút lòng thương đưa nó vào bệnh viện sao? Nó chợt nghĩ vậy... rồi cười... Nó đã quên mất chân lí trên cuộc đời rằng, không có lòng tốt giữa những con người xa lạ... Nó quá đau và quá mệt, dường như lại chuẩn bị lịm đi... Nó toan đứng dậy, nhưng một cái gì đó nơi chân nó đã gãy... Nó không thể đứng dậy được... Nó lục lọi túi quần... tìm điện thoại... không còn đủ sức để tìm một số quen... Nó bấm số của con bạn... mà nó nhớ... Giọng con trai bên kia trầm ấm vang lên: “Alô”... Nó lịm đi, không còn đủ tỉnh táo... “đến... đến ngõ... gần... Smart...” Rồi nó lại ngất đi...

...

Bệnh viện và những tấm ga giường loang lổ máu... Bàn tay thần chết thập thò... Ánh mắt người yêu cũ dòm ngó... Nước mắt của đứa con gái yêu nó đang nhỏ từng giọt dài... Nụ cười độc ác của hai ả đàn bà nham nhở vang lên xa xôi... Sợ hãi và ngu ngơ... Trong cơn mơ bóp nghẹt không thể thở... Nó bừng tỉnh... Bàn tay ai đang nắm bàn tay nó?

Mở mắt... Nó muốn nhìn bàn tay ai đang nắm chặt... sao mà ấm áp thế? Mở mắt... nó muốn biết ai có bàn tay ấm đến vậy... Mở mắt... Mở mắt... Mở mắt... nhưng nó không nhìn thấy gì cả. Chẳng một cái gì cả... Nó sợ... Có phải nó đã mù không?

Bàn tay nắm bàn tay nó động đậy. Nó cố gắng nắm bắt tình hình bằng những giác quan còn sót lại... Nó lắng nghe, chăm chú lắng nghe để cảm nhận những thay đổi...

- Em tỉnh rồi đấy à?

- Anh là ai?

Một thoáng im lặng, người đàn ông không nói gì, anh ta có vẻ ngỡ ngàng...

- Xin lỗi, tôi không nhìn thấy gì cả? Anh là ai? Sao lại ở đây?

Lại im lặng, nó chỉ cảm giác bàn tay ấm áp kia xiết tay nó mạnh hơn và chặt hơn...

- Chờ anh chút!

Bàn tay đó vội vã rút khỏi bàn tay nó... Nhanh chóng biến mất trong tiếng bước chân anh ta đi. Bước chân trở lại gấp gáp và xối xả hơn... Một bàn tay khác, bàn tay lạnh lẽo nào đó đang kiểm tra đôi mắt mở to không nhìn thấy của nó... Rồi họ lại toan bỏ đi... Nhưng nó đã kéo họ lại... chộp lấy như một phản xạ mau lẹ:

- Mắt tôi bị làm sao?

Có tiếng thở dài, có lẽ họ đang nhìn nhau, có lẽ đang khó xử và chẳng biết nói gì với nó... Nó cảm thấy như vậy, không gian quanh đây là một sự ngại ngùng, giọng một người đàn ông vang lên:

- Có lẽ vì quá sợ hãi, nên hệ thần kinh... đã...

- Có nghĩa là tôi bị mù?

- Không, chỉ là tạm thời không nhìn thấy gì...

- Vâng, tôi hiểu...

Mọi người xung quanh có vẻ ngạc nhiên cực độ trước thái độ bình thản của nó... Họ không hiểu vì sao một đứa con gái vừa bị mất đi ánh sáng và đắm chìm trong bóng tối lại có thể chấp nhận cuộc chơi nhanh đến vậy? Bình thường, như lẽ tự nhiên, sẽ là gào rú đau đớn và vật vã đập phá... nhưng với nó, chỉ đơn giản là "vâng, tôi hiểu!", ngay khi bác sĩ còn chưa nói xong cái kết luận cuối cùng...

Có tiếng bước chân thật lẹ, tiếng gọi tên nó, bàn tay mảnh dẻ và tiếng khóc thút thít...

- Ai đấy?

- Tổ đây!

- Ai?

Nó biết giọng nói này quen. Đối với nó mọi giọng nói đều quen thuộc, nhưng chẳng bao giờ nó có khả năng phân biệt giọng nói của bất kì ai... Nhớ hồi trước, yêu người ấy, nó chẳng thể nhận ra giọng nếu anh gọi đến số máy bàn... vì máy bàn đâu có hiện số đâu... Nó luôn ở trạng thái nhầm lẫn những giọng nói... Và bây giờ, khi đôi mắt không còn nhìn thấy nữa thì nó chẳng còn có thể phân biệt được bất kì ai.

- Tổ xin lỗi, vì tổ, tất cả là tại tổ...

Tiếng khóc cứ thế chảy dài trong không gian, những giọt nước mắt nóng hổi ướt đầm đôi bàn tay nó... Nó đã nhận ra là ai...

- Tổ cứ nghĩ yêu cậu... nhưng tổ lại làm hại cậu...

- Thôi nào, không sao đâu.

Bình thản, nó vẫn luôn là người bình thản... Giờ thì nó đã hiểu, hai ả kia là ai... và vì sao nó phải nằm ở đây, sống trong bóng tối như thế này... Một vụ đánh ghen... Tất cả những sự toan tính ghen tuông làm người ta trở nên mù quáng... Nhưng nó không hận thù... chỉ là chuyện gì đến phải đến, nó chấp nhận...

...

Nhiều ngày sau đó, ở trong bệnh viện, người con trai có bàn tay thật ấm đến thăm nó, bạn bè đến thăm nó. Đôi khi nó hỏi mọi người, người con trai kia là ai, họ đều nói không biết... Con bạn nó nói rằng, nó đã gọi điện thoại cho anh ta đến đưa nó vào bệnh viện... Có thể trong lúc mê man nó đã bấm nhầm số... Anh ta cũng không giải thích gì nhiều và nó cũng chẳng thắc mắc gì. Nó chỉ biết nó thích đôi bàn tay ấy thật ấm. Con bạn nói, anh ta đẹp trai lắm... lại có vẻ thật là tốt bụng. Nhưng nó không quan tâm bởi vì nó không phải kẻ tò mò. Nó đã nói cảm ơn anh... vì đã cứu nó... cho dù chỉ là một số điện thoại xa lạ... nhưng anh im lặng... có lẽ anh cười... mỉm cười... nó đoán vậy!

Nó phải ở trong viện hai tháng, bác sĩ cần cố định xương gãy và chú ý đến mắt nó... Nó cũng không hiểu lắm những từ chuyên môn mà các bác sĩ nói... nó chỉ biết nó phải ở trong viện lâu quá chừng... Ngày cũng như đêm chỉ toàn màu đen đáng sợ... Sợ mà sao mặt nó vẫn cứ bình yên... bởi vì hoang mang đang đi vào trong óc...

Những ngày trong viện, đứa con gái kia vào thăm nó ít dần đi rồi không thấy xuất hiện nữa... Nó buồn nhưng chỉ chớp nhoáng thoáng qua. Người ta có thể xa nhau ngay cả khi đã nói yêu nhiều lắm... đó là quy luật bất dịch của cuộc sống giữa những con người. Nó học cách sử dụng đôi tai một cách triệt để, để nghe tiếng bước chân “đôi bàn tay ấm”... Anh ta đến thường xuyên và đi theo nhịp cố định... Nó thấy lòng vui mỗi khi anh đến...

Anh kể những câu chuyện và nói về anh... Nó không nhớ gì nhiều... hoặc nghe không chú tâm... Bởi mỗi lần anh đến, nó chỉ mò mẫm tìm đôi bàn tay ấy... Có lần anh thắc mắc:

- Sao không bao giờ thấy em cười nhỉ?

- Người làm cho em cười đã đi xa lắm rồi...

“Đôi bàn tay ấm” im lặng... nó cảm giác anh ta đang buồn... Buồn vì gì nhỉ? Người làm cho nó cười đã bỏ nó đi về nơi anh ta cho là yên ả... chẳng còn gì cả và nó không muốn cười nữa... Những gì vui vẻ đã nèn chặt chôn sâu. Hơn nữa, dù có vui mừng đến đâu nó cũng không tài nào biểu hiện ra khuôn mặt. Một ngày, “đôi bàn tay ấm” đến, mang theo một cái gì đó, anh ấy nói là rất kì diệu... Thứ đó có thể khiến tôi cảm nhận bàn tay của anh ấy ngay cả khi anh không ở đây bên nó.

- Em thích một hình xăm chứ?

- Không.

- Em nói em thích bàn tay anh mà.

- Tay anh và hình xăm? Nếu có liên quan thì chắc là em sẽ thích.

- Ủ, vậy đi, hình xăm này sẽ thay thế cho anh khi anh không ở đây.

Anh cười, một hình xăm giả, sẽ phai sau vài ngày... nhưng làm nó và anh vui... Anh thích thú xăm lên tay nó. Cứ như thế trong gần hai tháng liền, mỗi lần hình xăm phai, anh lại mang đến cho nó một hình xăm mới. Mỗi khi đi ngủ, không có anh bên cạnh, nó đều đặt bàn tay lên hình xăm... xoa nhẹ... để cảm thấy ấm...

Bác sĩ đột ngột nói là sẽ mổ mắt cho nó, để mất nhanh hồi phục hơn.. “Bàn tay ấm” dặn dò nó nhiều thứ, nó chẳng nghe gì... như thói quen là chẳng nghe gì... Chỉ là một ca mổ và mắt nó sẽ sáng... Mắt nó như một cỗ máy hỏng được người ta sửa chữa.

Sau ca mổ, mắt nó dần dần nhìn rõ hơn những vẩn chỉ là những điểm sáng mờ... Có thể là những mảng màu sắc không hề rõ nét. Nó nhìn anh, thấy những điểm mờ mờ tạo nên hình dáng anh sao mà quen thuộc thế? Nó cầm đôi bàn tay lên ngắm nghía... Nó giờ hình xăm trên tay lên và thấy những đường nét không rõ ràng, nó hỏi anh:

- Đây là hình gì?

- Hình xăm con bướm.

Ngày nó được ra viện cũng sắp đến, mắt nó cũng rõ dần lên. Kể từ ngày mắt nó có thể nhìn rõ hơn một chút, nó không còn thấy anh đến nữa. Anh gọi điện thoại nói rằng, anh có việc phải vào Sài Gòn, anh xin lỗi vì không đến được lúc nó sắp ra viện.

Nó chỉ nói “ừ” bình thản nhưng lòng thì thoáng buồn vô hạn. Nó muốn nhìn thấy anh... “bàn tay ấm”... “save” số điện thoại “bàn tay ấm” vừa gọi cho nó vào danh bạ... một ý nghĩ thoáng qua... chờ anh ra Hà Nội. Mắt nó rõ dần ra, sau hai tuần ra viện, không có hình xăm trên tay nữa. Hình xăm đã phai đi và anh thì không còn đến thăm cho nó. Nó tự đi mua hình xăm con bướm và tự dán lấy ỳnh đây thích thú. Nó hỏi con bạn về anh, con bạn dường như lảng tránh... Nó mặc kệ... Thế nào cũng sẽ có một cú điện thoại chứ...

3. Kết thúc

Rồi điện thoại cũng đã đến, “bàn tay ấm” cũng đã gọi cho nó... Nó bỗng chợt nhớ ra rằng nó chưa bao giờ hỏi tên anh, một cái tên mà sao nó cũng không hề biết. Cái duy nhất nó biết về anh chỉ là một bàn tay ấm, tiếng bước chân theo nhịp...

- Alo, “tay” của em đây, anh ra Hà Nội rồi này!

- Gặp nhau chứ?

- Ok.

- Ở đâu?

- MiC cafe nhé! Tầng hai anh nhé.

Nó thoáng lạnh người, MiC cafe, quán quen của nó ngày nào với người yêu cũ. Từ ngày hấn và nó chia tay, nó chưa bao giờ quay lại nơi đây. Tầng hai, bàn thứ tư, chỗ ngồi quen thuộc... nó dụi mắt... tự nhiên thấy lòng cay... và cổ họng xót...

Nó đến MiC sớm... ngồi vào bàn thứ tư... Tìm kiếm hơi thở nồng nàn của nụ hôn đầu đã từng trao nơi đây... Bỗng chốc cảm thấy thất vọng vì dường như nó nhận thấy, nó vẫn còn yêu và nhớ “hấn” quá nhiều. Mân mê hình xăm con bướm đỏ trên bàn tay trái, nó mới dán hình xăm này sáng nay, đúng chỗ này trên bàn tay trái... nơi “bàn tay ấm” vẫn xăm cho nó trong bệnh viện ngày nào...

Nó tự hỏi tại sao, nó không có cảm giác hồi hộp khi gặp một người mà nó hằng mong biết mặt? Phải chăng nó đã quá quen thuộc với “bàn tay ấm” rồi? Nó đợi mãi, đợi mãi... một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... và nhiều giờ đồng hồ trôi qua... “bàn tay ấm” không đến ngay cả khi MiC cafe đến giờ đóng cửa. Nó cầm điện thoại... tìm số ... chữ “bàn tay ấm” hiện ra nhưng nó không gọi... cúp máy... vuốt nhẹ hình xăm con bướm trên tay... Nó đứng dậy... bước ra khỏi MiC...

Chuông điện thoại reo lên... Con bạn bảo nó đến bệnh viện ngay lập tức... Giọng con bạn có vẻ nghiêm trọng, nó vội vã phóng xe đến... xộc về phía con bạn... Người ta xua nó đi... con bạn nói một cái gì đó, nó nhìn, con bạn và bác sĩ... họ cho nó vào...

Người yêu cũ của nó... Máu... và... rất nhiều mảng kí ức lăm lem.

Nó chạy đến nắm lấy tay anh... Một luồng điện chạy xoẹt qua tim nó nhói đau...

Bàn... tay... ấm...

Đôi tay ấy bỗng nhiên nắm chặt lấy tay nó... Mắt mở như tìm kiếm nó nơi đâu khi nó ngay bên cạnh mình...

- Mắt... mắt... mắt anh...

Nó nói giọng run run...

- Lần đầu tiên anh thấy em run thế này...

- Anh...

Nó khóc, nước mắt nó vỡ oà... từng giọt nước mắt nóng rơi xuống đôi bàn tay hai người đang nắm chặt...

- Em khóc à?

- Tại sao?

- Em cuối cùng cũng đã khóc vì anh...

Mỉm cười... Anh ấy mỉm cười...

- Anh đã cố đến MiC, anh đã cố gắng... nhưng... anh đã không thể đến... Anh xin lỗi đã trễ hẹn với em...

Lần đầu tiên trong đời gào khóc:

- Tại sao anh lại... mắt cho em? Tại sao anh giấu em? Tại sao tất cả mọi người giấu em!

- Bởi vì anh yêu em... Bởi vì tất cả mọi người yêu em...

Bàn tay anh buông khỏi tay nó... không còn nắm chặt... như anh vẫn nắm tay nó chặt...

...

“Cách tốt nhất để em mãi yêu anh là rời xa em... Em chưa bao giờ nhớ giọng nói của anh... Ngay cả khi anh nhắm mắt anh vẫn có thể nhận ra tiếng thở của em... Anh nhường em đôi mắt, để em nhận ra anh... và nhìn

thấy anh... Em cần phải nhìn thấy, còn anh chỉ cần lắng nghe thôi... Em cần yêu là phải rõ ra từng lời, anh chỉ cần cảm nhận trong cuộc đời anh có...”

Sẽ luôn nhớ hình xăm con bướm trên bàn tay trái...

Tại sao lại gọi cho anh khi ấy? Bởi vì luôn yêu và chưa bao giờ hết yêu... Phản xạ khi đó chỉ có mình anh trong trí óc... yêu thành phản xạ vô điều kiện... Nằm ngoài ý thức mất rồi...

Tại sao lại gọi cho anh để anh đến để kết quả như thế này? Tại sao nó lại nhớ số của anh? Tại sao nó không thể quên anh... để rồi biến anh thành “bàn tay ấm”...

Tại sao?

Cuộc đời phi lí như thế đấy. Yêu và yêu những con sóng ngược chiều... va đập vào nhau và cùng nhau vỡ nát... Ra đi đôi khi là mất mát... đôi khi là tan nát vĩnh hằng...

...

Một năm trôi qua, nước mắt vẫn không ngừng tuôn xối xả... Mất mát luôn luôn là thứ... làm tất cả cùng đau...

Đưa tay lên nhìn trời cao... hình xăm con bướm đỏ.

20. Chương 20: Kĩ Nữ Máu (hết)

Tôi và cô ta quen nhau ở một pub nhỏ đông đúc. Thật khó lòng nói tên nó ra ở đây, vì nó nhỏ nhưng khá là nổi tiếng ở cái mảnh đất chật hẹp và đơn giản này... Thậm chí tôi nghĩ, nếu nói tên pub đó ra, tất cả mọi người sẽ ồ lên, biết tôi và cô ấy là ai, chúng tôi sẽ tai tiếng như thế nào nữa ấy chứ...

Chả hiểu và chẳng rõ nữa.... Thành phố của chúng ta thật quá chật hẹp. Từ khi cái nơi to đùng như New century không còn nữa... những bar pub cứ đóng mở rồi lại dung dăng dung dẻ ra ầm ầm... thì tiếng nhạc xập xình, những mối tình nhanh gọn chẳng bao giờ chấm dứt dễ dàng....

Chỉ cần nhún nhảy trên bàn bi-a, cái gì gọi là khó khăn cho sự dẫn dắt chốn gối tự nhiên tan biến mất... Ngủ với nhau, đơn giản chỉ là cùng nhau vui một đêm, để hôm sau có thể quên nhau nhanh nhất. Tôi thấy mình chẳng mất mát gì, ngoài tiền nhà nghỉ mà vốn dĩ bây giờ rất rẻ, vì quá nhiều nhà nghỉ, chắc người ta phải cạnh tranh nhau giá tiền, để kẻ hưởng lợi không ai khác, luôn là những cuộc tình một đêm, những khách hàng, chỉ cần cái giường trong vài tiếng....

Người ta nói đi đêm như thế dễ bệnh tật như chơi, nhưng bệnh tật chỉ có thể dính lên người những kẻ muốn chơi mà ngu ngốc. Tại sao người ta phải phát minh ra, từ rất lâu rồi, những dụng cụ che chắn khi làm tình, bởi vì chẳng ai muốn mình có bệnh... Cái gì cũng vậy thôi, muốn sướng một cách tuyệt đối, thì cần phải tuyệt đối thông minh và tỉnh táo....

Người con gái này.... qua một đêm tôi có thể quên cô ta... tôi ko còn nhớ chúng tôi đã làm gì trong trạng thái say xỉn quá đà như thế.... Nhưng nếu chỉ một lần thôi... thì tôi sẽ chẳng có gì để nói, Sự tình cờ là... đường như thế giới này, trò đời này... bắt tôi phải nạp dữ liệu về cô gái ấy vào bộ nhớ xói mòn, không muốn chứa đựng một ả đàn bà ngu ngốc nào của tôi. Tôi ngủ với cô ta đêm thứ hai, một tuần sau đêm thứ nhất... dù say xỉn nhưng vẫn “rất an toàn.” Cô ta chưa từng nói chuyện với tôi, tôi xin thề là như vậy, chỉ cười rất dịu dàng và ánh mắt thì cũng nhẹ nhàng, không phải đi.... nhưng vì cái gì, cô ta lại là kẻ dễ dãi đến hai lần? Cô ta cũng không một lần thắc mắc gì sau khi tỉnh dậy... mặc quần áo như một kẻ chuyên nghiệp... để lại 1/2 số tiền phòng... và hôn vào trán tôi... sau đó bỏ đi...

Lần thứ nhất, tôi cười... mẹ kiếp, con dĩ danh giá và trò khỉ... Lần thứ 2, tôi kéo tay cô ta lại... cả hai diễn một màn kịch cảm... tôi nhét lại tiền vào tay cô ta, ra dấu rằng, cầm đi, không cần đâu... Cô ta lắc đầu cúi lại tay tôi, cười không nói. Tưởng tượng rằng... lúc đó tôi nghĩ, chắc hẳn con dĩ này bị cảm!

Thì bỗng nhiên...

Cô ta nói:

- Tất cả phải được chia đều chứ!

- Chẳng ai bắt con gái phải trả tiền phòng, trừ khi là trai bao, mà tôi thì ko phải thế bạn ạ... Với lại đây là lần thứ 2 rồi...

- Cũng chỉ là một lần chơi, tôi nghĩ tôi với anh nhận được như nhau thì phải chi trả như nhau...

- Rắc rối quá, cầm lại tiền đi! - Tôi cáu bẳn.

Cô ta cười:

- Nếu anh ko để tôi trả tiền phòng, thì anh phải trả tiền cho tôi, theo đúng luật chơi sòng phẳng. Chúng ta ko liên quan, không chia đều thì phải có một người được trả tiền, hãy cứ coi tôi là người may mắn đó!

Hey ya, nhạt, một trò mới của đám gái làng chơi sao? Ra là thích tiền, đơn giản vậy! Chẳng vấn đề gì. Tôi quăng ví cho cô ta, nói lấy bao nhiêu tùy ý, vì tôi thực sự ko nắm rõ giá cả. Cô ta rút ra một tờ, rồi nói, mượn điện thoại của tôi... cô ta lưu số điện thoại vào máy tôi và quăng lại phía giường:

- Gọi khi nào anh muốn!

Tất cả chỉ đơn giản như vậy ở lần thứ hai ấy, rồi cô ta đứng dậy bỏ đi. Số điện thoại lưu trong máy với cái tên kì quặc “gọi là đến” khiến tôi buồn cười... nhưng tóm lại thì, dù thế nào, tôi cũng sẽ ko gọi... Bởi ngay cả khi đã có “màng chắn an toàn” và tiền ko phải là thiếu, thì tôi cũng ko muốn, đút ra đút vào với một đứa con gái đi làm dĩ và là của... biết bao thằng như tôi... có tiền...

Tôi thích những đứa con gái sạch sẽ, không cần trình trắng, nhưng sạch sẽ chỉ để qua một đêm... Vả lại, nhu cầu của tôi cũng đâu cao lắm... nó chỉ đến khi có chút hơi men...

.....

Tôi yêu một người con gái nhưng tôi hiểu rằng trong thời điểm hiện tại, tôi ko thể mang lại cho cô ấy tất cả những gì cô ấy cần, tất cả những thứ cô ấy muốn, ở một người đàn ông...

Sự chung thủy? Không, tôi cần phải chơi... vì tôi còn rất trẻ. Sự quan tâm? Hạn hẹp thôi, vì tôi còn nhiều điều lo lắng! Sự ổn định? Càng khó khăn, vì tôi muốn có một sự nghiệp vững chắc, trước khi chịu áp lực ràng buộc gia đình... Nói chung, tôi chưa thể cho cô ấy những thứ an toàn như vậy... những thứ mà tất cả những người con gái trên trái đất này đều khát khao...

Một mối tình đẹp tuyệt hảo như biết bao tập film Hàn Quốc...

Tôi ko muốn hứa hẹn, cái sự hứa hẹn ấy nó phi lý và ảo ảnh lắm...

Tôi ko muốn nói yêu, vì từ yêu ấy nặng nề và dai dẳng lắm...

Tôi ko muốn bị quẩn thúc trong cái móc người yêu, cái từ bạn trai hay bất cứ cái gì tương tự như một dây xích, kéo đàn ông phải dính chặt lấy đàn bà...

Vậy là....

Cô ấy ra đi...

Tôi gọi điện thoại nhiều lần, đứng trước cửa nhà và gọi liên tục...

Cửa sổ phòng cô ấy ko mở, ban công đóng khép, điện thoại tút dài...

Một sự ra đi mà chắc chắn không có ngày trở lại, không một sự giải thích, bởi người trong cuộc đã qua hiểu lý do. Hiểu nhưng không thể thay đổi để làm mình tốt hơn, hay không thể thay đổi để phá hoại những mục tiêu mà đã có và cái lối sống mà mình để ra... Tôi không thể !

Sao cô ấy ko chịu hiểu rằng.... tôi ko thể khác.... Và chờ đợi đến ngày, tôi đủ những điều kiện cần, để dám nói rằng... tôi yêu cô ấy?

Con gái bây giờ, thiếu kiên trì và kiên nhẫn đến vậy sao??? Từ cảm giác ăn năn, tôi đi dần sang trách hận.... Lúc đầu là nhận thấy lỗi ấy do mình. Dần dần... tôi cảm giác bất cần và thấy cô ấy mới là người sai trái

nhất.... một kẻ phản bội khi đã quá thiếu lòng tin ở tôi. Ra đi ư? Thì cũng như vậy thôi, cô ấy đi rồi, còn mình tôi ở lại.... buồn nản và chán chường.... bởi vì với cô ấy, hiếm hoi, tôi đã luôn yêu thương thật sự.

Một tuần trôi qua, nỗi đau tôi dầm dề dưới những cơn mưa đầu hạ. Mọi thứ bỗng trở nên xa lạ khi thiếu vắng một nụ cười quen. Mọi thứ làm tôi phát điên lên khi không còn thấy những dòng tin nhắn ấy. Chuông điện thoại không còn reo lên những tiếng nhắc nhở: “Anh ơi, về sớm đi, muộn rồi!”, “Anh ăn gì chưa, em làm đồ ăn để trong tủ lạnh, anh về nhớ hâm nóng!”, “Anh à, em nhớ anh lắm! Muahzzz”.... Cũng chẳng còn những tiếng khóc, sự van xin nài nỉ, xin tôi đừng đi đêm, cũng chẳng còn cái dáng người bé nhỏ, vòng tay mong manh, ôm lấy tôi xiết mạnh...

Hết thật rồi...

Chuông điện thoại một tuần sau cũng ko còn tít dài mỗi lần tôi gọi nữa.... thay vào đó là “số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa!”.

Nỗi nhớ dày vò, chỉ còn đó, không có gì hơn....

.....

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng đầu tiên tôi và cô ấy chia tay... Nói chia tay ko biết có đúng ko nữa.... Đã từng nói yêu bao giờ chưa?

Tôi trở lại với nhịp sống về đêm của mình, lên pub,, rượu và nhiều thứ đang chờ tôi trên đó... Có hẹn với một vài người bạn, nhưng chẳng hiểu sao, chẳng có điều thú vị nào, ngoài đắm rượu trong nhạc... Lần đầu tiên tôi chán nản không khí ở cái hộp nhỏ này.... Chỉ uống rượu và uống rượu mà thôi....

Tôi nhìn thấy một cô gái khá quen.... nhưng cũng ko hẳn là quen... vì con gái bây giờ.... ai chẳng giống nhau đến dễ sợ...

Xoay xoay điện thoại... lắc lư ly... tôi nhìn ngấm đến chóng mặt...

Tôi đặt ly xuống bàn, toan đứng dậy....

Chuông điện thoại reo...

Tin nhắn ý éo: “Lâu lắm rồi mới thấy anh lên đây!”

Tin nhắn từ số “Gọi là đến” ... Tôi lại ngồi xuống, ngược mắt nhìn một vòng xung quanh: “Em đang ở đâu đấy?”, “Xa anh một đoạn gần”, “Qua bên này đi”, “Ra ngoài đi!”...

Tôi ra ngoài, nhìn thấy cô ta đang dốc ngược chai bia xuống, nhìn rất buồn cười, mấy giọt bia rơi, trông đến tội.

“Say à?”

” Em chẳng bao giờ say cả.” - Cô ta cười lớn

” Sao biết số anh thế?”

“À lần trước lưu số, nháy sang máy em luôn mà!”

“Chuyên nghiệp nhỉ?”

Cô ta quay sang nhìn tôi, một giây không cười, rồi sau đó quay đi: “Ừ, là thế mà!”

Tối hôm đó chúng tôi lại qua đêm với nhau... không say xỉn mà là trong tiềm thức tỉnh táo...

- Hôm nay free nhé, đừng trả tiền em...

- Em có vẻ thích miễn phí nhỉ? Hay thế lắm hả?

- Ừ, đa phần là miễn phí ý mà...Em cũng thoải mái chuyện tiền nong.

Cô ta cười khoái trá....

- Có vẻ anh buồn nhỉ? Kể một chút gì đi... Với một con đi, thì ko cần phải nghĩ...

Tôi cũng chẳng hiểu sao, đêm ấy tôi lại kể hết cho cô ta, câu chuyện về cuộc tình dang dở của tôi... Tôi cũng ko hiểu sao, tôi cảm giác thực sự thoải mái khi làm điều ấy... Cô ta lắng nghe rất chăm chú và ánh mắt mang đầy sự cảm thông.... như nắm giữ một tấm lòng chia sẻ lớn... Con mắt dịu dàng và bờ môi yếu đuối đến nôn nao lòng.... Tưởng như nhìn vào nó... người ta có thể quên hết mọi buồn lo.... Tự nhiên... tôi muốn hôn cô ấy.... như để nhìn thấy cái phần thật thà còn sót lại và đang rơi vãi trên thân thể một người con gái không mấy trong sạch này... Sẽ rất áy náy nếu chỉ xem cô ấy như là một ả gái rẻ tiền.

Tự nhiên tôi thấy lòng mình nhẹ nhàng đi, vậy là sau đêm hôm ấy, cứ mỗi khi có việc gì lo nghĩ, tôi lại gọi cho số điện thoại “gọi là đến”, không phải để ngủ miễn phí mà để cảm thấy yên ổn hơn. Tôi bắt đầu hoang mang khi nhận ra rằng, điều duy nhất khiến tôi bình yên được là ở bên người con gái này... những phút giây trôi qua mỗi ngày càng khiến tôi hoảng sợ....

Tôi sợ rằng tôi sẽ yêu một con đĩ.... và điều đó, là không thể, không thể được đâu...

Tôi khá nghe lời cô ấy, nghe những lời khuyên, vì đa phần tôi thấy đó là điều đúng đắn. Cái việc gổi chán của chúng tôi cũng điều độ và tuyệt vời như một cặp vợ chồng mới cưới....

Hơi thất thường một chút là những vết tím trên người cô ấy.... như một sự sắp xếp, lúc nhiều, lúc ít...

- Bệnh gì khiến người em bị tím nhiều thế?

- Ủi, chẳng có bệnh gì, chỉ là một sự va đập thôi...

Tôi khó chịu, đúng hơn là có chút ghen tuông khi tưởng tượng và mơ hồ nghĩ ra là, cô ấy đã quan hệ với những thằng đàn ông khác và đây là dấu hiệu thể xác mà bọn chúng nó để lại...

Quay lưng đi, ngủ tiếp... tôi chẳng nói gì...

Cô ấy kéo tay tôi lại, ôm từ phía sau, hỏi: “Anh ngủ rồi à?”

Tôi chẳng nói gì.

“Anh đã nghe kể chuyện về nghề kỹ nữ chưa? Ngày xưa ấy, chuyện những geisha chẳng hạn?”

“Có nghe nói vài lần”

“Chắc anh chưa biết chuyện về một ”kỹ nữ máu” nhỉ?”

“Là sao?”

“Để em kể cho nhá!”

“Uh, em kể đi”

“Ngày xưa, có một người con gái đẹp, đẹp như em vậy, hehe... làm kỹ nữ. Chẳng hiểu vì sao lại thế ý.... Đẹp và tài năng nữa... Nhưng cô ta lại làm nghề đó và khi có người hỏi lý do, thì cô ta luôn nói rằng, đó là lựa chọn sáng suốt nhất đời tôi. Là kỹ nữ nhưng chỉ ngủ với người mà cô ta thích thôi... kể cả là kẻ đó không có tiền.... Cô ta vẫn giúp hắn mua vui... miễn phí... Nhưng đã là khách hàng thì luôn phải trả... một thứ quý nhất của mình...Đó anh biết, những kẻ ko có tiền thì sẽ phải trả như thế nào?”

“Cắt cái đó chứ gì?”

“Hahahaha, ai cũng đoán như anh cả. Thực ra là... máu. Kỹ nữ ấy sẽ lấy máu thay lấy tiền của những người đàn ông ko đủ tiền trả cô ta sau mỗi lần quan hệ... Lấy kim chích một giọt máu ra...”

“Câu chuyện của em thật phi lý và chả có ý nghĩa gì...”

“Có chứ sao không? Vì bọn đàn ông nghĩ, chỉ mất một giọt máu thôi mà ngủ ko cần phải trả tiền, thì tội gì phải trả, cứ để cô ta chích máu cho rồi, nên đa số, ai cũng giả nghèo khổ...”

“Ôi, vô lý lắm, anh chẳng nghe nữa đâu...”

“Ừ thì không nghe nữa....Máu là thứ đắt nhất mà người ta quên mất mình luôn rất cần... Đàn ông cũng vậy... luôn không biết mình để mất cái gì. Đôi khi nghĩ, thứ quý giá mà có nhiều thì mất đi một chút cũng không sao, chỉ cần sung sướng là thoát ly thực tại... hehehehe, ngủ đi nào!”

Thời gian đã làm tôi quên người mà tôi yêu trước kia, mặc dù cũng còn đôi chút cảm giác luyến tiếc một người con gái ngoan hiền, yêu tôi phát điên và bị tôi phụ bạc dù rất muốn cô ấy bên mình...

Nhìn lại những gì hiện giờ tôi có, tôi sợ hãi sự mất mát như ngày nào.... Nhưng bản thân tôi thì ko muốn giữ lấy và chẳng muốn yêu một con đĩ chút nào.... Và dường như “con đĩ ấy” cũng hiểu điều này... Cô ấy gọi mỗi quan hệ của chúng tôi, là “một sự cặp kè!”...

Cặp kè có những quy luật mà ở những kẻ yêu nhau sẽ không bao giờ có. Đó là không được phép can thiệp đời tư, không được phép dò hỏi những điều đối phương không tình nguyện nói, chính vì thế mà, chúng tôi, gần như là... chẳng biết gì mấy về nhau...Hay nói chính xác hơn, tôi chẳng biết nhiều về cô ấy, còn cô ấy thì lại khá rõ về tôi, bởi vì tôi hay kể lể. Dường như trước cô ấy, tôi luôn là một thằng đàn ông yếu đuối và cần được sẻ chia....

Cũng là quy luật của sự cặp kè, người ta được đơn phương chấm dứt không vì lý do gì cả và đối phương phải tôn trọng điều đó... Cặp kè, là không được có... tình cảm với nhau...

Một ngày cô ấy nhắn tin cho tôi: “Chỉ thế thôi nhé! kết thúc được rồi!”

Thường thì khi người ta kết thúc một cuộc chơi, tức là khi người ta đã có đối tượng mới và những trò chơi mới vui hơn... Chắc hẳn cô ấy cũng nghĩ như vậy đấy.... Có lẽ cô ấy đã có rồi... Một thằng con trai khác, thích miễn phí và cô ấy đã mặc nhiên cho đi... chơi với nó, có lẽ nào vui hơn với tôi?

Cái cảm giác này dày vò hơn cả lần trước nữa... Mà có khi là còn đau... Tôi nhớ cô ấy nhưng không được phép nhắn tin, không được quyền hỏi han, cặp kè kết thúc thì ko nên liên lạc và càng ko được phép níu kéo... Đã chơi là phải chấp nhận luật thôi...

Hơn nữa, tôi thì cũng không muốn làm như thế.... Cứ như thế, tôi đã phải lòng một con đĩ, và bây giờ bị nó vứt đi thì lại đau đớn vô cùng. Tôi chưa bao giờ hiểu hết câu chuyện về “kỹ nữ máu” của cô ấy... nhưng khi cô ấy đi, tôi thấy... mình... “mất máu” rất nhiều... Cái cảm giác thiếu trầm trọng làm tôi hụt hẫng không đứng vững.

Một vài tuần sau, ở pub xôn xao về việc một nữ khách hàng quen thuộc đã ra đi vì một căn bệnh trầm trọng. Mọi người kháo nhau rằng cô ta bị Sida vì ko biết đã ngủ với biết bao nhiêu thằng đàn ông ở đây... Ảnh của cô ấy lan tràn trên Yahoo Messenger kèm theo một lời cảnh báo: “ai ngủ với nó, thì đi xét nghiệm ngay, ko chẳng may chết sớm!”...Tôi cũng nhận được dòng mess đau đớn ấy...

Mở ảnh ra, tôi ngỡ ngàng khi đó chính là cô ấy, người con gái cặp kè và đã chia tay tôi mấy tuần trước đây...

Tôi hơi có cảm giác sợ... Vội vàng đi xét nghiệm, mặc dù, tôi và cô ta rất an toàn mà... lúc nào cũng quan hệ “có che chắn” cả... Kết quả là... tôi ko bị làm sao hết... thở phào nhẹ nhõm, tôi thả lỏng người... thấy mình vừa trải qua một cuộc chơi may mắn....

Nhưng khi tỉnh táo lại, tôi thấy lòng chát đắng.... Cái của nợ gì thế này.... cô ấy... đã chết thật rồi sao? Tôi mở sổ điện thoại “gọi là đến” mà tôi chưa một lần nhớ...

Đầu bên kia nhắc máy làm tôi ngỡ ngàng: “Em chưa chết sao?”

“Chị em mất rồi anh ạ!”

Một giọng nữ quen thuộc... rõ ràng không thể chết, tôi hoang mang....

“Thế em là ai?”

” Em gái chị ấy!”

“Anh có thể gặp em được ko?”

.....

Tôi gặp em gái cô ấy trong một quán cafe nhỏ... tối và sâu hun hút trên khu phố cổ... Tôi đến sớm và ngồi chờ, lòng thấy lo và ko hiểu có chuyện gì đang xảy ra quanh mình nữa....

Em gái cô ấy xuất hiện, tiêu tụy và mỏng manh như sương gió lùa bão vào tâm trí tôi hoảng sợ... Ly nước rơi xuống vỡ tanEm gái cô ấy, chính là bạn gái cũ của tôi....Hoá ra đó là lý do để cho giọng nói kia trở nên quen thuộc thế...

- Là em sao? Sao anh chưa bao giờ nghe em nói, em có chị gái?

- Cùng cha khác mẹ thôi, là con riêng của ba em, mẹ em không thích chị ấy nên chị ấy sống riêng...

Cô ấy có vẻ đau buồn, đôi mắt sưng mọng nước, môi thì khô nứt như người vừa qua một trận ốm thập tử nhất sinh chưa thể nào hồi phục! Cứ vô hồn thế nào đó.... Ngồi đối diện tôi mà cứ như không nhìn thấy tôi...

- Lâu lắm rồi anh ko gặp em...

- Chị ấy lớn lên cùng em, hơn em có 3 tuổi thôi mà....

- Ừ.

Cô ấy có vẻ như muốn kể về chị của mình... nước mắt cứ rơi lã chã và thân thể thì dường như một gục ngã...

- Chị ấy xinh thật đúng ko anh? Giỏi nữa, lại rất yêu em mà....Nhưng chị ấy yếu quá....

- Sao? ... ừm.... anh nghe nói, chị em mất vì....

- Sida phải ko? - cô ấy ngược mắt lên đầy uất hận...- Tôi kinh tởm các người, tôi ghê sợ các người, sao có thể bạ đặt về chị tôi như thế? Chị ấy bị...chị ấy bị ung thư mà.... chị ấy làm sao mà... si đa được chứ...Kinh tởm cái sự bạ đặt mà các người lan truyền trên mạng về chị tôi...

Cô ấy đứng dậy, như muốn bỏ chạy.... Tôi shock trong vài giây khi biết sự thật này... vội vã chạy theo và kéo tay cô ấy lại... cô ấy ngã gục xuống....Dựa vào người tôi nức nở... Còn tôi thì thấy tim mình đau nhói.... đau nhói...

- Chị của em...chị của em.... khốn khổ... Chị ấy sống, không ai yêu thương và chết đi... nhục nhã.... Không ai thương yêu, không ai níu chị ấy lại, làm sao chị ấy có thể sống... có thể chiến đấu một mình chứ? Em đã rất cố gắng, nói chị ấy phải cố lên... thề mà... chị ấy vẫn bỏ em anh ạ...

Tôi cũng khóc.... tôi nhớ cái ánh mắt buồn đau xa xăm, đôi môi yếu đuối đến nao lòng, sự cảm thông đến cùng cực nỗi đau, sự chia sẻ thăm thấu dịu dàng của cô ấy.... Có lẽ tôi đã yêu cô ấy, mà ko hề nhận thấy, hay đúng hơn là ko dám thừa nhận mình đã yêu một con đi...

- Con người thật độc ác... sao ai cũng nói chị ấy như thế.... Chị ấy ko phải là đi... ko phải mà... Chị ấy chỉ muốn thoát ra... và cảm thấy là... mình đang sống... Chị ấy không bao giờ, chưa bao giờ muốn nằm đó chờ chết... chị ấy cố lết đến những cuộc vui.... Chị ấy đã ngủ với một người... chị ấy nói với em rằng... anh ta rất tuyệt vời.... Vậy mà ngay cả đám tang chị ấy, anh ta cũng chẳng một lần xuất hiện. Tại sao tất cả đều nói rằng là... chị ấy đã ngủ với cả cái pub ấy...Chị ấy không hề dễ dãi đến vậy.... Tại sao nói chị ấy bị cái thứ bệnh kia.... Tại sao... chị ấy ra đi... mà cũng ko được hoàn toàn yên ổn....Xét nghiệm ư? Bọn họ có lương tâm không khi nói ra câu đó?

Tôi chẳng biết nói gì... tôi sững sờ về tôi, ngỡ ngàng về tôi... ở bên đời một con người đau đớn suốt bao tháng ngày qua, với những vết máu tụ bầm tím yếu đuối mà tôi xem là dĩ vãng ấy... tôi đã không hiểu nổi... một chút gì... về cuộc đời cô ấy...

Vì tôi hèn nhát, vì tôi ko dám... bước vào cuộc đời... một người con gái... tôi chỉ dám dừng lại... ở hai chữ cặp kè... để suy nghĩ sai lầm... áp đặt sai lầm.... ngộ nhận sai trái... về một nghề... ko phải do cô ấy.... ko phải là cô ấy....

Đã ấu rĩ từ tim... vì trái tim thiếu biết bao tình cảm... Đáng ra phải chiến đấu... nhưng sức đâu? Máu đâu? Máu tụ tím đặc đầy thân thể nhưng ko thể chảy để nuôi sống một con người... vì quá thiếu.... những niềm tin yêu... và tình thương yêu chân thật nhất....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-gan-anh-them-chut-nua>